

COLECȚIA

Tubiri de poveste

LENORA BELL

*Cucerirea
unui duce*

SERIA „DUCI FĂRĂ ONOARE“

James, scandalosul și deloc civilizatul duce de Harland, are nevoie de o soție cu reputație impecabilă, cu care să încheie o înțelegere reciproc avantajoasă. Poftele trupești sunt interzise, iar dragostea nici nu intră în discuție.

Lui Charlene Beckett, fiica ilegitimă și nerecunoscută a unui conte și totodată o femeie crescută pentru a fi curtezană, tocmai i s-a oferit o sumă generoasă, în măsură să schimbe pentru totdeauna în bine viața ei, a surorii și a mamei sale. Condiția este ca ea să se dea drept sora ei vitregă, Lady Dorothea, și să obțină cererea în căsătorie din partea ducelui. Pentru asta nu trebuie decât să îndeplinească vreme de trei zile câteva cerințe:

- Să fie o englezoaică delicată și impecabilă
- Să respire, să zâmbască și să facă plecăciuni îmbrăcată cu niște rochii imposibil de strâmte
- Să farmece și să seducă un afurisit de duce
- Să-l țină pe sus-numitul duce departe, cât mai departe de inima ei

Când secretele ies la iveală și pasiunea începe să clocoțească, James se vede nevoit să hotărască dacă ultima femeie pe care s-ar cuveni s-o dorească e cu adevărat ființa de care are el disperată nevoie. Iar Charlene trebuie să decidă dacă promisiunea unei vieți noi și cu totul diferite merită să riște totul... inclusiv propria inimă.

Lenora Bell a câștigat premiul Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, la categoria *Best Historical Romance*, în 2014. Această distincție neașteptată a impulsionat-o să înceapă seria „Duci fără onoare“, din care fac parte unele dintre cele mai așteptate bestselleruri ale momentului.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0988-5

9 786063 309885

LENORA BELL

Cucerirea unui duce

How the Duke Was Won
Lenora Bell
Copyright © 2016 Leonora Bell

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cucerirea unui duce
Lenora Bell

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BELL, LENORA
Cucerirea unui duce / Lenora Bell.
trad.: Iulia Bodnari – București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0988-5
I. Bodnari, Iulia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

LENORA BELL

Cucerirea unui duce

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

Cavalerului meu cu hainele pline de rumeguș

Capitolul 1

Surrey, 1817

„Ea ar fi bună.“

James ținti buclele aurii și zâmbetul senin și apoi aruncă pumnalul. Drept la țintă. Un punct mortal, centrat între ochii ei albaștri pașnici.

– O alegere excelentă, Excelență. Cumberland își ridică ochelarii pe nasul îngust și consultă o carte mare. Lady Dorothea Beaumont, fiica cea mai mare a contelui de Desmond.

Lady Dorothea. O iapă de rasă, crescută să nască campioni.

– Ce crezi despre ea, Dalton?

Singurul răspuns fu un sughiț de bețiv. Stephen, prietenul lui James, marchiz de Dalton, era rășchirat pe o canapea, cu brațul atârănând la margine, încă ținând un pahar gol de coniac.

James alege alt pumnal din trusa de piele și studie schițele pastelate pe care le comandase anonim ilustratorului unui ziar.

Poc. Vârful pătrunse într-un gât delicat de lebedă. *Poc.* Străpunse un nas aristocratic.

Cumberland recita pedigriuri, ținându-se cât mai departe de cuțite.

James dădu pe gât alt pahar de coniac.

Cum se ajunsese la asta? El era rușinea familiei, pușlamaua exilată la dracu-n praznic. Ar fi trebuit să croiască o cărare prin jungla din Indiile de Vest, nu să aleagă candidatele la postul de ducesă.

Căsătoria nu intrase niciodată în planurile lui.

Următoarea lovitură o luă spre est, trecând pe lângă nasul lui Cumberland, și se înfipse în coperta de piele roșie a volumului

Viata și timpurile al venerabilului său strămoș, primul duce de Harland.

Chiar dacă dezaproba faptul că James zgâria pereții îmbrăcați în lemn de mahon ai bibliotecii, Cumberland nu lăsa să se vadă nimic. Era omul bun la toate al lui Harland de prea mult timp ca să-și trădeze emoțiile.

— La naiba! exclamă James.

— Ce-i? întrebă Dalton ridicându-și în cele din urmă capul de pe pernele canapelei.

— Aproape că l-am ales pe Cumberland.

— E în regulă, Excelență, spuse Cumberland.

— Aproape *ce*? De ce ai un pumnal în mână? gemu Dalton, ascunzându-și ochii cu cotul. Unde sunt?

James făcu un semn din cap, și un lacheu îi turnă altă băutură lui Dalton. Dalton își închise ochii albaștri injectați.

— O să-mi fie rău.

— Nici vorbă. James își trase prietenul de pe canapea și strânse degetele lui Dalton pe mânerul pumnalului. Fă-te util.

Dalton se zgâi la pumnal.

— Ai dreptate. După ce tu vei fi prins în capcana matrimonială, eu o să fiu una din Ultimele Speranțe. O să fie groaznic. Ar trebui să-i pun capăt chiar acum.

— Nu *tu*, idiotule. James îl întoarse cu fața spre frumusețile de hârtie. Una dintre ele.

Trei doamne înțepate de cuțit se uitau la el. Nu părea să le placă să slujească pe post de țintă. James ar fi jurat că Lady Dorothea își mijise ochii.

— Nu te-ai gândit la ce o să fie, spuse Dalton. Vor veni ca o haită de lupi. Warbury Park o să mișune de femele conspiratoare. Trebuie să plec. Acum.

Făcu un pas nesigur.

James îl susținu.

— De vreme ce ai venit neanunțat, ai putea măcar să rămâi și să mă ajuți să evaluez candidatele.

— Dacă trebuie să ții un concurs ca să-ți alegi o soție, de ce nu aștepti sezonul monden, ca un tip civilizată?

Dalton se pocni peste frunte cu mâna liberă.

– Oh, stai. Am uitat. Nu ai fost niciodată civilizat. Nu știi cum ți se spune în Londra? *Calamitatea sa*.¹

– Am avut și porecle mai rele.

– Măcar gândește-te să-ți tunzi barba asta sălbatică. Te face să pari un pirat.

– Aruncă odată cuțitul.

Dalton privi cruciș spre șirul de tablouri agățate de pereții bibliotecii.

– Oricum toate sunt la fel, mormăi el. Buze ispititoare și fluturări din gene. Până te prind în laț. Atunci au limbă de harpie și privire de gorgonă. Îl prefac pe om în stană de piatră dacă se uită la altă fată. Nu e nici o distracție, îți spun eu. Absolut nici una.

James ridică din umeri.

– Eu îi compătesc cu adevărat pe tați. Cumberland m-a asigurat că aceștia sunt cei mai influenți bărbați cu fiice rafinate și eligibile.

– Aha! spuse Dalton, agățându-se de eșarfa lui James. Dacă îi vrei pe tați, invită-i pe ei aici. O să-i adăpăm bine cu excelentul tău coniac și o să negociem ca niște domni. Nu va trebui să cunoști fata până la nuntă.

James clătină din cap.

– Vreau să-mi aleg mireasa. Am nevoie de un partener de afaceri rațional. O persoană grațioasă, blândă, ireproșabilă... exact cum nu sunt eu, la naiba.

– Atunci îți urez noroc cu asta.

– Când ai devenit atât de cinic? La școală țineai întruna discursuri elocvente despre Frumusețe și Estetică.

– Viața. Dalton roti pumnalul. Viața m-a făcut așa, bătrâne. Dezamăgirile, prea multe ca să le numesc. Ești sigur că nu te răzgândești?

– Imposibil. Știi socoteala.

– Știi, știu. Dalton se crispă. Trebuie să produci un urmaș. Să păstrezi moștenirea neamului Harland. Să-ți deschizi prețioasa manufactură. Toate prostiile astea. Niște treburi al naibii de putrede, dacă vrei să știi părerea mea.

¹ Joc de cuvinte intraductibil între *His Grace* și *His Disgrace* (n.tr.)

— Nu-mi plac nici mie mai mult. Căsătoria e ultimul lucru pe care îl doresc. Nu am nevoie de mai multe complicații.

James bătu darabana cu degetele pe coapsă.

Nu voia nimic. Nici rangul de duce, nici mireasa din înalta societate.

Petrecuse ultimii zece ani cutreierând lumea, trăind după regulile lui, și nu avea de gând să se mute înapoi în Anglia cea rece și restrictivă și să devină un tiran îngust la minte, ca tatăl lui. În schimb, avea de gând să găsească o fecioară nepătată pe care să o sacrifice zeilor Reputației și Respectabilității, una cu un tată care să dispună de mijloace ample și să aibă legături politice solide, iar el să plece cât se putea de repede.

Făcu din mână spre schițele în culori pastelate.

— Una dintre doamnele acestea încântătoare are sigur stofă de ducesă. O fată sfioasă, manierată...

— Gorgonă!

În mod cu totul remarcabil, Dalton reuși să arunce pumnalul în colțul unui tablou.

Cumberford își permise un mic oftat de ușurare.

— Altă alegere superbă. Domnișoara Alice Tombs, fiica lui sir Alfred Tombs, despre care se zvonește că a adunat o avere de peste...

— Acum am ajuns la patru, spuse James. Trimite invitațiile, Cumberford. Vreau ca afacerea asta cu mireasa să se încheie cât se poate de rapid.

Era deja august. Perioada de doliu după tatăl și fratele lui îl ținuse prea mult în Anglia. Trebuia să plece spre Indiile de Vest înainte ca sezonul uraganelor să facă și mai periculoasă trecerea peste ocean. Avea să rămână în Anglia doar până își făcea un moștenitor și asigura succesul noii sale manufacturi de cacao.

— Foarte bine, Excelență, zise Cumberford și se înclină. Voi trimite personal invitațiile norocoaselor doamne, mâine-dimineață.

James încuviință retragerea lui, și omul lui bun la toate se repezi ca din pușcă spre ușă, ușurat să se îndepărteze de tragedia la țintă a unor bețivi.

— Nu e prea târziu. Dalton ridică un pumn. Cheamă înapoi ogarrii! Oprește vânătoarea!

– Patru doamne. Trei zile. Cât de rău poate fi?

Dalton oftă.

– Habar nu ai. Să nu-mi spui că nu te-am avertizat, duce.

Duce.

Ducele era mort.

James îl ajută pe Dalton să se lase înapoi pe canapea și își turnă alt coniac.

Încă vedea sicriele cu mânere de argint dispărând în cripta întunecată din spatele capelei familiale, drapate în negru. Încă simțea moartea și mirosul dulceag și grețos al crinilor. Ploaia englezească trecuse prin lână și in, transformându-i pielea în gheață.

James înfipse pumnalul în lemnul moale de mahon al biroului tatălui său.

„Sunt ultimul din familia mea. Nu am vrut niciodată asta. Nu am vrut niciodată să fiu duce.”

Fratele lui, William, fusese vlăstarul desăvârșit al familiei. Liniștit, sobru, ascultător... un om care respecta legea. Dar murise în același accident de trăsură care îl rănisese pe tatăl său și îi curmasese viața după șase luni.

James își smulse ștreangul pe care societatea îl numea eșarfă, tânjind după aer. Nu fusese niciodată genul care să se supună regulilor și care să urmeze o cărare prescrisă. Dar erau atâția oameni care depindeau de el acum.

Nu doar arendașii și lucrătorii. Se gândi la fetița din camera copiilor. La ochii ei întunecați și triști și la crizele de răzvrătire și de plâns. O responsabilitate atât de neașteptată.

Dar avea să fie în siguranță în Anglia, cu o ducesă elegantă și ireproșabilă, care să o protejeze de disprețul inevitabil al societății și să îi supravegheze creșterea. Știa că cerea cam mult de la o debutantă.

Luă o gură de coniac și contemplă tablourile.

Nu era croit să fie duce, dar putea alege ducesa perfectă.

Cumberford adunase un mănunchi previzibil de trandafiri englezești. Fără îndoială că aveau ochelari de cal și suflete încătușate, ca orice odraslă aristocrată respectabilă.

James trăise într-un celibat neobișnuit de când sosise în Anglia, dar era sigur că debutantele din lumea bună erau prea

timide ca să îl ispitească, ceea ce era mai bine. Nu-și putea permite nici o distracție. Era un aranjament de afaceri, nu o unire din dragoste.

Goli sticla de coniac și ridică paharul spre ochii inocenți și zâmbetul îngeresc pe care îl afișa Lady Dorothea.

Ar fi trebuit să fie al naibii de sfântă ca să se căsătorească cu unul ca el.

În unele nopți, Charlene Beckett nu se simțea deloc sfântă.

În nopțile în care spatele o durea și degetele îi erau roșii și jupuite din cauza spălatului. Când capul îi bubuia de atâta uitat la cifrele care păreau să nu ajungă niciodată la suma de care aveau nevoie.

În unele nopți îi era greu să zâmbească, să mângâie, să fie puternică.

Seara asta era una dintre ele.

Fiecare pas i se părea mai greu decât precedentul pe când urca scările spre camera ei. Dorea doar să se trântască pe pat și să-și tragă cearșaful peste cap. Să alunge sunetele care năvăleau peste capul ei.

Chicoteli șoptite. Voci bărbătești care zbierau. Un pian care țiuia.

Înfășurată în catifea trandafirie și pene, îndopată cu laudanum ca să suprimă tusea care devenea tot mai rea, mama primea mușafiri sus, în discreta casă de toleranță cunoscută sub numele de Pink Feather.

Charlene se odihni sprijinindu-se un moment de perete. Sunetul tusei mamei ei o făcu să se cutremure. A doua zi avea să găsească o modalitate de a-și convinge mama să nu mai lucreze. În seara asta trebuia să doarmă.

Ușa de la camera ei era întredeschisă.

– Lulu? Întrebă ea deschizând ușa și gândindu-se că sora ei mai mică o aștepta acolo.

Un nas acvilin, deasupra unei eșarfe de un alb orbitor, țâșni din penumbră.

Charlene simți o strângere de inimă. Momentul de care se temuse de mai bine de un an sosise în sfârșit.

„Nu în seara asta. Te rog, nu în seara asta.“

– Te-am așteptat, frumoasa mea porumbiță.

Lord Grant se ridică de lângă fereastră.

– Lord Grant. Ea reuși să își mențină vocea calmă, în ciuda panicii care o strângea de gât. Te așteptam abia peste câteva luni.

– Nu-mi puteam lăsa turma singură atâta timp, nu-i așa?

Păși în lumina lămpii, și Charlene își înăbuși cu greu repulsia. El își scoase mânușile cenușii de piele și le lăsă pe masă. Își trecu degetele prin părul castaniu buclat, uns din belșug cu pomadă cu miros de portocale. Ar fi putut fi chipeș... dacă ea nu ar fi știut cât de profundă era cruzimea ce se ascundea sub fațada lustruită.

Privirea cunoscătoare a lui Grant trecu peste trupul ei.

– Tot frumoasă, după cum văd, chiar și cu rochia asta sleampătă.

Charlene deschise larg ușa, uitându-se un moment pe hol. Erau singuri.

Cumva, reuși să nu o ia la fugă atunci când el se apropie. Degetele lui îi mângâiară obrazul.

– Am visat momentul acesta.

Și Charlene îl visase. Numai că în visele ei era zi, și ea era cuprinsă de o ură atât de arzătoare și de profundă, încât întrecea teama aceasta sufocantă.

– Ne trebuie mai mult timp, spuse ea.

– Mai mult timp? replică el cuprinzându-i bărbia în palmă. Nu înțeleg.

– Ca să adunăm fondurile. Ne trebuie mai mult timp.

Mama lui Charlene, cunoscută drept Madame Swan, deschisese bordelul acesta exclusivist cu darurile unui binefăcător recunoscător, dar avea inima prea bună pentru acest negoț. Cea mai mare parte a profitului ajungea la angajatele ei. Acceptase un împrumut de la Lord Grant, un client fidel, și acum el venise să primească banii.

El râse și trase conturul obrazilor lui Charlene cu mâinile. Ea își întoarse capul, dar el o trase înapoi.

Unghiile lui erau albe și tăiate în formă de semilună, lustruite de străluceau. Nu era dintre cei care își murdăreau mâinile.

Era surprinsă că nu își adusese una din gărzi cu el ca să o supună, în cazul în care făcea necazuri. Și exact asta avea de gând să facă.

– Nu ai să înveți niciodată, nu-i așa? spuse el. Viața nu trebuie să fie complicată. E foarte simplu. Își sprijini fruntea de a ei. Te vreau pe *tine* și nimic altceva. Tu ești plata pe care o pretind.

O mușcă de lobul urechii, iar mirosul greu și amărui de portocale al părului său îi blocă simțurile.

– Sunt dispus să iert și să uit.

Charlene înlemni. *El* era dispus să ierte. Înghiți un nod de furie care amenința să îi spulbere autocontrolul. La ultima ocazie când îl văzuse, el mânua un fier roșu, pregătindu-se să o însemneze cu pecetea familiei lui. Să o instaleze în haremul său privat.

El își plecă ușor capul, frecându-se de obrazul ei.

– Nu face lucrurile inutile de dificile.

Nu avea să uite niciodată momentul în care el ținuse fierul aprins deasupra umărului ei. Lumea ei fusese despărțită, așa cum desparti albușul unui ou de gălbenuș. Înainte, crezuse că viața promitea ceva, poate chiar posibilitatea unei iubiri. După aceea, aflase că domnii bogați, cu titlu, aveau un miez de răutate. Nu avea să se îndrăgostească niciodată. Nu avea să ofere nimănui șansa, fie ea cât de mică, de a avea putere asupra ei.

Sosirea oportună a lui Kyuzo, gardianul bordelului, o ajutase să scape înainte ca Grant să o însemneze, iar baronul plecase spre Scoția a doua zi. În anul care urmase, învățase tehnici de autoapărare, pregătindu-se pentru întoarcerea lui Grant.

„Amintește-ți antrenamentul, Charlene. Nu te înfură. Nu te înspăimânta. Lasă-te purtată de un șuvoi care curge blând. El nu are habar că de data asta ești pregătită.“

Un braț se strecură în jurul taliei ei. O trase și o lipi de trupul lui ferm.

– Nu te lupta cu mine, porumbița mea frumoasă, îi șopti el la ureche.

O sărută pe gât.

– Dă-mi drumul.

– Nu vrei lucrurile pe care ți le ofer eu? spuse el, părând sincer uimit. Nu ești sătulă să porți haine din pânză de sac și să miroși

a leșie? Îți ofer o viață de lux. O să ai mătasuri și parfumuri franțuzești.

Și avea să fie proprietatea lui, ținută pentru plăcerea unui bărbat. Ea nu avea să permită să se întâmple asta niciodată.

– Dă-mi drumul, repetă ea, privindu-l țintă în ochi.

– Nu. Așteapt asta de prea mult timp.

„Așteaptă până își adună toată energia.“ Cuvintele lui Kyuzo îi răsunară în minte. „Folosește-i împotriva propria energie. În felul acesta, vei avea puterea amândurora.“

Își întoarse fața ca să îi evite sărutul. El o strânse de gât cu mâna lui mare, forțând-o să se întoarcă spre el.

În curând.

„Așteaptă. Respiră.

Acum.“

Rapid, făcu un pas înapoi, urmând instrucțiunile lui Kyuzo. „Pune ambele mâini în jurul mâinii cu care te ține de gât. Apleacă-te în spate, ca să nu-ți poată face rău. Sucește-i încheietura. Ridică-ți cotul deasupra cotului lui. Picioarul drept spre picioarul lui stâng. Doboară-l.“

– Ce naiba?

Genunchiul drept al lui Grant lovi dușumeaua. El mârâi, îndurerat și surprins, cu brațul îndoit într-un unghi nefiresc.

În poziția asta, ea îi putea prinde cotul.

„Respiră. Nu te înfuria.“

Apăsă mai tare cotul lui slăbit, întins, forțându-l să pună și celălalt genunchi pe dușumea.

– Nu sunt o proprietate pe care să pui mâna.

– Nu tu hotărăști asta, gâfâi el, luptându-se să respire sub strânsoarea ei.

– Charlene, spuse Kyuzo năvălind în cameră. Am auzit un zgomot.

Charlene îi dădu drumul baronului.

Grant se ridică clătînându-se, ținându-și la piept cotul și încheietura mâinii. Se uită urât la Kyuzo.

– Văd că protectorul tău corcit încă e aici.

Brațele lui Kyuzo se încrucișară peste pieptul formidabil care o convinsese pe mama ei să îl angajeze ca gardian.

– Domnișoara Beckett mi-a spus că aveți de gând să plecați.

Charlene adună pălăria înaltă a baronului, mănușile și haina și le îndesă în mâinile lui Grant.

Kyuzo îl prinse de cot, dar Grant se eliberă.

– Nu mă atinge. Ochii lui căprui deveniseră aproape negri. O să mă întorc ca să îmi primesc banii datorati.

– Eu m-aș gândi de două ori înainte de a mă întoarce dacă aș fi în locul tău, mormăi Kyuzo. O să vă însoțesc.

Îl conduse pe baron spre ușa din fața lui.

Charlene rămase nemișcată până îi auzi coborând scările. Se sprijini de zid, cu genunchii tremurând.

Grant avea să se întoarcă.

Chiar dacă lua lucruri la spălat și vindeau tablourile lui Lulu, nu strânseseră destul cât să plătească împrumutul și dobânda exorbitantă pe care o ceruse.

În timp ce respirația îi revenea la normal, mintea ei căuta o soluție. Trebuia să găsească o cale de a plăti datoria lor, de a închide bordelul, de a o proteja pe Lulu de Grant.

Avea să găsească o cale.

Trebuia.

Capitolul 2

Scuturându-și fusta și netezindu-și părul, Charlene luă lampa și coborî. Kyuzo își reluase locul în fața ușii de la intrare.

– Impresionant. La coada ochilor lui Kyuzo apărură niște încrețituri. Ai folosit *Ude Gatame*.

Charlene zâmbi.

– Am avut un profesor impresionant.

Cu cincisprezece ani în urmă, Kyuzo fugise de pe vasul unui negustor olandez, care îl furase dintr-un sat de pescari din Japonia și îl silise să lucreze pe corabia lui fără plată. Supraviețuise pe străzile Londrei câștigându-și traiul cu pumnii și cu talentul lui de luptător.

Cunoașterea artei tradiționale japoneze *Jujitsu* îi adusese poziția de gardian. De-a lungul anilor, Charlene îl ajutase pe bărbatul mai în vârstă să își îmbunătățească cunoștințele de limba engleză și, în schimb, el o învățase tehnicile de apărare de bază, care o puneau la adăpost de avansurile nedorite ale gentlemanilor cu titlu, care veneau la Pink Feather să se distreze.

Charlene respiră, tremurând.

– Se va întoarce, Kyuzo. Și nu va veni singur.

– Știu. Vom fi pregătiți. Nu-ți face griji.

Cineva bătu la ușă. Respirația ei se înțeți.

– O fi Grant din nou? șopti ea.

Kyuzo clătină din cap.

– El nu ar bate.

Charlene trase vizorul și se uită la bărbatul înalt, impozant și la femeia cu pălărie neagră din prag. Hainele lor erau scumpe și gesturile nerăbdătoare. Erau nobili – și neobișnuiți să fie ținuți la ușă.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea.

Bărbatul vorbi în vizorul deschis:

– Vrem să discutăm o chestiune personală.

Nu erau o amenințare, hotărî Charlene, descuind ușa.

– Domnișoara Charlene Beckett? întrebă bărbatul.

Charlene se opri. De unde îi știa numele?

– Ce vă aduce aici?

– Dumneata, spuse femeia.

Alături de ea, Kyuzo își îndreptă vizibil umerii.

– Nu sunt disponibilă.

Charlene era sătulă de clienții care presupuneau că ea era una din distracțiile de vânzare.

Femeia își dădu jos capișonul, și Charlene simți cum îi bătea inima în gât. Recunosc profilul colțuros și ochii de un albastru pal. Lady Desmond. Mama ei i-o arătase, într-o zi în care fuseseră la cumpărături pe Bond Street.

– Știi cine sunt, spuse contesa.

Nu era o întrebare. Charlene încuviință.

– Vino aici.

Porunca imperioasă o făcu pe Charlene să se deplaseze înainte chiar de a-și da seama că se mișca.

Lady Desmond o apucă de bărbie.

— Lumina de aici e slabă. Îi întoarse fața spre lumânările din seu care ardeau în candelabrele de pe hol. Ce spui, Jackson? O să meargă?

— E nefiresc, Excelență. Ar putea fi soră geamănă cu Lady Dorothea.

— Chiar așa. Contesa îi apăsă obrajii până i se deschise gura. Are toți dinții. Și sunt destul de albi. Trebuie să spun că sunt surprinsă.

Charlene se smuci brusc și se retrase alături de Kyuzo.

— E puțin mai grasă totuși. Contesa își plecă ușor capul într-o parte, măsurând-o cu privirea. Dar o s-o pot îndesa în rochiile Dorotheei. O să meargă, Jackson. O să meargă.

— Chiar că trebuie să vă spun noapte bună, Excelență.

Charlene schiță cea mai ușoară înclinare și arătă spre ușă. Când văzu că nu se mișcau, Charlene privi spre Kyuzo și își lovi încheietura cu un deget — semnalul lor că musafirii erau nedoriti.

Kyuzo făcu un pas în față. Contesa ridică mâna.

— Trimite-ți paznicul de aici. Avem nevoie de intimitate. Am de discutat o problemă care se poate dovedi foarte profitabilă pentru tine.

— Orice ați avea de spus, spuneți-o acum, iar domnul Yamamoto rămâne.

Kyuzo îl privi pe Jackson în ochi și se îndreptă.

— Rămân.

— Foarte bine. Contesa întinse spre Charlene o mână elegantă, înmănușată în alb. Știu că ești nefericită aici. Lasă-mă să te ajut.

Charlene își împreună brațele la piept.

— Nu știți nimic despre mine.

— Dimpotrivă, e treaba mea să studiez toți bastarzii soțului meu. Pe cei pe care îi recunoaște și pe cei pe care nu. Lady Desmond respiră aspru, de parcă subiectul ar fi fost unul dureros. Tu ești deosebit de interesantă, fiindcă semeni izbitor de mult cu propria mea fiică, Lady Dorothea.

Fiica legitimă a contelui. Sora ei vitregă. Charlene se gândise adesea la Lady Dorothea și se întrebasese cum era viața ei în casa aceea modernă din St. James, la depărtare de o lume întreagă de haosul și murdăria din Covent Garden.

— Ai luptat cu curaj, spuse contesa. Dar e numai o chestiune de timp înainte de a fi silită să urmezi pașii nefericitei tale mame. Să devii o târfă. Și Luisa, un copil cu atâta talent artistic. Care o să fie soarta ei? Te-ai gândit la asta?

Bineînțeles că se gândise la asta. Lulu era încă inocentă. Trăia într-o lume creată de ea, concentrată asupra portretelor în miniatură pe care îi plăcea să le picteze, fericit de inconștientă de neajunsurile căminului ei. Charlene ar fi făcut orice ca să nu o lase să afle adevărul.

Contesa Desmond căută în poșeta ei și scoase o bucată îngustă de hârtie subțire. Lumina lumânărilor prinse cuvintele aurite și marginile ei poleite și le făcu să sclipească.

— Asta e șansa ta de aur. O invitație de la ducele de Harland, pe care au primit-o doar patru tinere domnișoare din toată Londra.

— Ce mă privește asta?

Contesa îi întinse foaia.

— Invitația este pentru Lady Dorothea, care se întâmplă să fie pe un vas ce se întoarce din Italia. Își strânse ochii de un albastru palid. Refuz să las ca un lucru de nimic, precum lipsa ei de moment, să ruineze șansa fiicei mele de a deveni ducesă. Te-ai născut ca să joci rolul acesta, fata mea. Îți vei folosi toată... arta... ca să îl ademenești pe duce. Va fi silit să o ia de soție pe fiica mea. Ea va deveni ducesă.

Charlene își înăbuși un sughit de râs neîncrezător.

— Vreți ca eu să seduc un duce? În timp ce pretind că sunt fiica dumneavoastră?

— Dacă trebuie s-o spui atât de brutal, atunci da. În realitate, e foarte simplu. Trei zile de actorie, pentru care vei primi destui bănuți cât să îți îndeplinești visele. Ce vrei cel mai mult?

Asta era ușor.

— Să plătesc datoriile, să închid Pink Feather și să deschid o pensiune respectabilă. Sănătatea mamei ei se înrăutățea. Nu mai putea rezista la orele lungi de lucru. Charlene avea să conducă

pensiunea. Să salveze fetele tinere și vulnerabile de la prostituție sau de păsări de pradă precum Grant. Și vreau să plătesc ore de pictură pentru sora mea.

— Ei bine, spuse contesa cu un zâmbet slab. Asta este totul? Jackson...

Acesta scoase un pachet din haină.

— Excelența Sa a anticipat cererile duminicale. Iată o scrisoare de prezentare pentru sora duminicale, adresată doamnei Anna Hendricks din Essex, o miniaturistă în vârstă care nu mai vede bine și care are nevoie de o ucenică talentată și tânără.

Privirea lui se îndreptă un moment spre contesă, de parcă i-ar fi dat timp să-l oprească. Cum ea nu o făcu, el continuă:

— Asta pe lângă cele o mie două sute de lire, pe care ți le va da Excelența Sa, dacă ai succes.

Charlene simți că nu mai avea aer. Contesa trebuia să fi fost cu adevărat disperată. Aveau cu ce să-l plătească pe Grant și să deschidă o pensiune într-un cartier decent.

Cum de știau atât de multe despre ea și Lulu? Era de-a dreptul sinistru.

— Ei bine? întrebă contesa.

Charlene clătină din cap.

— Am fost crescută pentru... *viața asta*. Nu pot trece drept o lady.

— Nu contează cum ai fost crescută, sângele împăraților curge prin venele tale, oricât de pătat sau de diluat.

Charlene ridică din umeri. Pusese deja un baron cu botul pe labe. Refuza să fie intimidată de o contesă.

— Dacă sunt atât de *pătată*, cum vă așteptați să le păcălesc pe celelalte domnișoare care, presupun, o cunosc pe Lady Dorothea?

— Numai una dintre ele o cunoaște, și nu foarte bine. Celelalte două nu au întâlnit-o niciodată.

— Și ducele? Sigur nu a întâlnit-o pe Lady Dorothea înainte?

— A trăit în străinătate în ultimii zece ani și a moștenit titlul recent. Se spune că e un sălbatic, mai degrabă pirat decât gentleman. Dar eu îndrăznesc să spun că îți place să stăpânești bărbații dificili.

Asta era prea absurd. Charlene își întinse mâinile fără mănuși.

– Vedeți asta? Îmi câștig traiul în casă ținând contabilitatea și spălând. Poate o fată cu asemenea mâini să ademenească un duce?

– Fleacuri, i-o întoarse ducesa. Oamenii văd doar ce se așteaptă să vadă. Un duce nu face excepție. Câteva zile sub tutela mea vor fi de ajuns ca să te transforme.

Hotărârea din ochii ei albaștri de gheață arăta limpede că se credea atotputernică.

Kyuzo îi făcu semn lui Charlene să vină cu el. Se întoarse cu spatele spre contesă și îi șopti la ureche:

– Întreab-o care sunt condițiile dacă eșuezi. Dacă ducele nu te cere. Trebuie să fii plătită și în cazul acesta, altfel nu merită să-ți asumi riscul.

– Ai dreptate, fu de acord Charlene.

Se întoarseră spre Jackson și spre contesă.

– Care sunt condițiile dacă nu fac rost de cerere? întrebă Charlene. Ce se întâmplă atunci?

Jackson își strânse buzele dezaprobat.

– Excelența Sa a stabilit condiții care ți se vor părea mai mult decât mulțumitoare. O sută de guinee acum, chiar dacă nu reușești să faci rost de cerere. Scutură punga. Se auzi un sunet metalic de bani care se loveau. Muzica care domnea în lumea mamei ei. Sunetul unei fete vândute. Dacă ai succes, plata completă. Împreună cu promisiunea că nu o vei contacta niciodată pe Excelența Sa ori pe alt membru al familiei și că o vei însoți pe domnișoara Luisa în Essex pentru cel puțin o lună după încheierea contractului.

Charlene șovăi. Putea fi răspunsul la rugăciunile ei.

– Sunt doar cinci zile, domnișoară Beckett, stăruie contesa. Trebuie să începem antrenamentul chiar în seara asta. Ai putea să trimiți familiei dumitale o scrisoare explicativă dimineată, fără să menționezi numele meu sau misiunea dumitale, bineînțeles. Solicit discreție deplină.

– Tu de acolo, Yamamoto, nu-i așa? Jackson aruncă o pungă mai mică spre Kyuzo. Uite ceva pentru tăcerea ta. Dacă aud că ai umblat cu povești, îmi vei da socoteală.

Liniile din jurul gurii lui Kyuzo se adânciră când examină conținutul pungii.

— Ți se pare că asta e o mită, sir? Douăzeci de guinee? Aș putea câștiga dublu la masa de jocuri în seara asta.

Când văzu expresia de pe chipul lui Jackson, Charlene fu silită să zâmbească. Era limpede că nu se așteptase la vreo împotrivire.

— Mă îndoiesc că ai cu ce garanta, ca să joci pe sume atât de mari, spuse disprețuitor Jackson. Ar trebui să te mulțumești cu ce ți-am dat.

Kyuzo se prefăcu a se gândi din nou la ofertă. Apoi zâmbi.

— Mă întrebam. Credeți că ziarul *Times* ar putea fi interesat de această povestioară? Zâmbetul de pe fața lui dispăru. Cincizeci de guinee și consideră-te norocos.

— E strigător la cer! exclamă Jackson.

Kyuzo ridică din umeri.

— Omul trebuie să pună ceva deoparte pentru pensionare.

— Oh, plătește-l odată, Jackson, spuse nerăbdătoare contesa. Haide, domnișoară Beckett, nu avem nici o clipă de pierdut.

Pe trepte se auzi un zgomot. Lulu apăru în capul scărilor, fragilă și palidă, cu părul lung și roșcat, atât de deosebit de buclele blonde ale lui Charlene, acoperindu-i umerii slăbuți.

— Charlene? Vii în pat?

Charlene se repezi spre baza scărilor.

— Du-te înapoi în pat, scumpa mea. Totul e în regulă. Zâmbi liniștitor. Sora ei părea mult mai mică decât cei paisprezece ani ai săi.

— E târziu. Ochii ei de culoarea alunei păreau îngrijorați. Cine sunt oamenii aceștia?

— Vino, domnișoară Beckett. Trebuie să plecăm, spuse Jackson.

Kyuzo se duse lângă Charlene.

— Nu-ți face griji. Luisa va fi în siguranță.

— Și dacă se întoarce Grant? șopti Charlene.

— O să angajez alt paznic cât vei fi plecată. Du-te acum. În ochii lui dansau luminițe. Sărmanul duce habar nu are cine vine la el. Poți să faci asta.

Trebuie să faci asta. Nu avea alternativă.

Luă mâna lui Lulu.

— Scumpa mea, eu plec într-o scurtă călătorie. Nu ai de ce să te îngrijorezi. O să fiu acasă în câteva zile.

Se forță să se uite în altă parte. Întrebările din ochii surorii ei trebuiau să aștepte. Kyuzo o conduse pe Lulu înapoi pe scări.

Charlene închise ochii, doar o clipă, apoi îi urmă pe contesă și pe Jackson în trăsură care aștepta.

Putea să se poarte ca o lady dacă trebuia. Fusesse crescută să devină o curtezană rafinată și, chiar dacă respinsese rolul, vorbea limba franceză, cânta la pian și cunoștea forma corectă de a se adresa unor domni cu titlu în căutare de plăceri.

Privi înapoi spre casă. Lumina lumânărilor pâlpâia în ferestrele de sus, subliniind silueta plină de curbe a lui Dove, favorita mamei ei. Mama era și ea acolo, fără să știe de târgul disperat al fiicei ei.

În timp ce se așeza pe pernele opulente de mătase ale trăsurii, Charlene trecu un deget peste literele aurite ale invitației. „Lady Dorothea Beaumont este rugată să onoreze cu prezența sa reședința din Warbury Park a Excelenței Sale...”

Ducele de Harland. Probabil purta corset ca să-și ascundă pântecul rotund, își dădea mustața cu ulei și obișnuia să prizeze tutun, strănutând. Și, fiindcă era născut pentru privilegii și o bogăție obscenă, credea că nu era nimic în neregulă dacă soma femelele să se adune și aleaga între ele, așa cum aleaga hainele pentru cină.

Genul de taur egocentric și aristocrat cu care avusese de-a face de atâtea ori.

Dar ce alternativă avea?

Străbătură în tăcere scurta distanță care le despărțea de St. James. Înainte de a ajunge la poarta de la casa din oraș a ducelui, Jackson bătu în plafonul trăsurii și îi făcu semn lui Charlene să-l urmeze după ce coborî. O duse la intrarea de serviciu și o împinse pe scări, învelită în mantia neagră a contesei.

— Asta e camera în care stă Lady Dorothea, șopti el, privind de-a lungul holului înainte de a o introduce în cameră. Lady Desmond va fi în curând aici. Îi întinse lui Charlene un exemplar legat în piele din *Debrett's Peerage*¹. Studiază asta, spuse el și plecă.

¹ Publicație specializată, fondată în 1796, ce cuprinde ghidul familiilor și domeniilor din Anglia și Scoția, istoria logodnelor și nunților regale și un ghid de etichetă tradițională britanică (n.tr.)

Era o cameră feminină, cu o mulțime de imprimeuri florale. Pe covor erau trandafiri roz și flori albastre de nu-mă-uita. Un model de broderie pe care erau zugrăvite flori de câmp din Anglia atârna pe un perete împodobit cu crini albi delicați. O tapițerie de mătase de culoarea unui apus trandafirii acoperea un pat mare de lemn, cu cearșaf brodat cu ramuri de viță și flori de ciulin.

Și-o imaginea pe sora ei vitregă, la fel de catifelată și de feminină precum încăperea aceea, un fluture plutind printre flori.

Obişnuia să făurească fantezii elaborate în care contele o cunoştea și o invita să locuiască în casa lui mare împreună cu Lulu, chiar dacă aceasta nu era fiica lui.

Acum era o uzurpatoare, intrând pe furiș în lumea privilegiată în care trăia Lady Dorothea. Se întrebă la ce se gândea sora ei vitregă în cabinele luxoase de pe vasul care se înapoia din Italia. Aflase vreodată de existența ei?

Contesa intră în cameră, urmată de o cameristă subțirică îmbrăcată în negru, cu șorț alb scrobit și cu bonetă.

— Să vedem, domnișoară Beckett. Vorbirea e tolerabilă, dar trebuie să îți corectăm postura. Ridică-te, te rog. Doamnele nu stau niciodată în poziția asta.

— Eu nu sunt o doamnă, contraatacă Charlene.

— Vei fi în stare să te prefaci că ești o doamnă când voi termina cu tine, spuse încruntată contesa. Nu vreau să mă faci de râs. Scoate-ți mantaua asta, domnișoară Beckett.

Charlene își scoase mantaua și o lăsă pe scaunul din spate.

— Părul tău e într-o stare deplorabilă, anunță contesa. Se întoarse spre cameristă, care o privea pe Charlene de parcă văzu-se o fantomă. Blanchard, nu te mai holba și adu o perie. Ai mult de lucru. Găsește și alifia pentru mâini. Mâinile ei trebuie să se înmoaie.

Blanchard ieși în grabă.

Contesa desfăcu o bucată de catifea albastră pe măsuta de toaletă din fața ei, așezând pahare de diferite mărimi și forme alături de un șir de furculițe și linguri de argint.

— Care e paharul pentru vinul de Xeres? întrebă contesa.

Charlene alese la întâmplare un pahar subțire.

— Greșit. Acesta e pentru lichior.

Contesa se lansă într-o cuvântare despre pahare. Blanchard se întoarse și îi desfăcu agrafele, periindu-i părul cu o perie strălucitoare de argint. Contesa se opri să respire.

— Dacă trebuie să o întruchipez pe Lady Dorothea, nu trebuie să aflu și despre ea, nu doar despre eticheta de la masă? întrebă Charlene.

Contesa lăsă jos furculița pe care o ținea în mână.

— Lady Dorothea e un model de virtute. Nu vorbește niciodată neîntrebată, nu ia niciodată mai mult de un biscuit, ceva ce ai face bine să imiți, spuse ea, aruncând o privire sugestivă spre talia ei.

Charlene nu fusese niciodată capabilă să reziste dulciurilor, atunci când și le putuse permite.

— Își dedică timpul liber broderiei și operelor de caritate. Contesa arată spre modelul cu flori de câmp atârnat pe perete. Una dintre primele ei piese.

Lucrul de mână era dușmanul ei cel mai teribil.

— În ciuda multelor virtuți ale fiicei mele, reluă contesa, dintr-un motiv de nepătruns, nu a avut succesul neîntârziat pe care îl speram în primele două sezoane mondene. A existat un... accident nefericit. Am trimis-o în Italia să viziteze o mătușă și să-și mai poleiască manierele. Dacă aș fi știut că un duce va fi interesat de ea, nu i-aș fi permis niciodată să călătorească.

— Dar care sunt gesturile ei? De exemplu, cum râde?

Contesa se încruntă.

— Nu știu, cum râde o persoană?

— Râde ascuțit sau râde profund, chicotește sau chițăie?

Lady Desmond se întoarse spre cameristă.

— Cum râde Lady Dorothea?

— Scoate un sunet înalt, milady, mai degrabă un chicot decât un râs. Cred că râde pe înfundate când e agitată. Ceea ce se întâmplă... Blanchard privi spre contesă... mai tot timpul.

Vorbea cu un ușor accent franțuzesc.

— Nu contează cum e râsul ei, nu are nici o importanță. Va trebui să joci rolul ei doar trei zile, spuse Lady Desmond. Va fi cel mai bine dacă vei vorbi doar cât trebuie. Bănuiesc că ducele nu caută

o conversație strălucitoare. Are nevoie de o doamnă rafinată care să îi lustruiască reputația mănjită.

Tăcerea nu fusese niciodată punctul forte al lui Charlene. Avea prea multe de spus.

– Sunteți sigură că sunt potrivită pentru acest rol?

– Ai fost crescută de mama ta, nu-i așa? Folosește-ți *talentele*. Fii afabilă... fii *curtenitoare*.

Cu alte cuvinte, să îl încurajeze pe duce să-și ia libertăți. Să flirteze, să îl flateze și să îl ademenească într-o situație compromițătoare.

Nu era nevoie de o conversație strălucitoare.

Contesa continuă dizertația despre eticheta de la cină. Lui Charlene îi era greu să-și țină ochii deschiși. Fusese o zi lungă, și patul somptuos în care dormea Lady Dorothea era ispititor. Probabil că era moale și confortabil. Putea să își tragă cearșaful brodat peste cap. Să uite câteva ore de misiunea periculoasă.

– Domnișoară Beckett, te rog să fii atentă, spuse contesa. Nu vreau să mă faci de râs pe domeniul ducelui.

Blanchard îi adresa un zâmbet compătimitor, și privirile lor se întâlniră în oglindă.

În cele din urmă, contesa epuiză subiectul corectitudinii la cină.

– Vom continua lecția dimineață. Poți să dormi aici în seara asta. Trebuie să te obișnuiești cu susceptibilitățile de care dă dovadă Lady Dorothea.

Ieși din cameră fără să arunce nici o privire în urmă. Când ea plecă, Charlene se ridică.

– Cum te cheamă? o întrebă ea pe cameristă.

– Manon Blanchard, milady.

– Oh, vezi-ți de treabă. Cred că-ți poți da seama că nu sunt nici o lady.

Manon zâmbi.

– Povestește-mi despre Lady Dorothea. Chiar semănăm? întrebă Charlene.

Slujnica încuviință.

– Ați putea fi gemene, spuse ea ajutând-o să își dea jos rochia și să îmbrace o cămașă de noapte din batist fin. E o fată dulce.

Ascultătoare și sfioasă. Dar nu e... cum ar spune Excelența Sa? Un model? Nu e un model. E doar o fată.

Lady Dorothea devenea o persoană reală în mintea lui Charlene, nu o prințesă mitică din paginile unei povești. Probabil era o provocare să faci față unei mame cu așteptări atât de imposibile.

În timp ce se urca în pat și își trăgea în sfârșit cearșaful moale până la bărbie, ochii îi străluceau de lacrimi neștiute. Nu fusese despărțită niciodată de Lulu, nici măcar o noapte. Chiar dacă între ele exista o diferență de cinci ani și aveau tați diferiți, erau cele mai bune prietene.

Lulu se apropia de vârsta la care Charlene aflase adevărul despre viața lor.

La paisprezece ani, viața i se părea normală, chiar bună. Până în seara în care mama ei o dusesese sus, în hulubărie. Unde nu avusesese voie să urce niciodată.

Își amintea scena atât de clar. Fetele pe care le cunoscuse ca prietene balansându-se pe stînginii îmbrăcate în mătase și realizând dansuri cu pene pentru domnii lacomi în camera secretă de sus. Nightingale, Dove, Linnet, Swallow¹. Toate aveau nume de păsări. Și, într-un moment de trezire teribilă, Charlene înțelesese de ce.

Fugise din casă în șocul unei nopți înghețate de iarnă, încercând să scape de destinul ei. Trebuise să se întoarcă, fiindcă nu putea risca să-și petreacă iarna pe străzile din Covent Garden. Dar refuzase să devină curtezană. Preferase să fie spălătoreasă.

Nu voia ca sora ei să afle sordidul adevăr, niciodată. Lulu era mai mult decât inocentă, era aproape voit oarbă la situația lor. Picta întotdeauna scene romantice în miniatură, cu detalii precise. Castele pitorești ruinate dărâmându-se pe câmpuri de maci portocalii. Părea să nu vadă lumea reală, murdăria și negreala din Londra, preferând să trăiască într-o lume imaginară creată de ea.

Avea să facă tot ce trebuia ca să păstreze inocența surorii ei.

Seducerea unui duce era un lucru mai bun decât o viață ca prizonieră a lui Grant.

¹ Privighetoarea, Porumbița, Căneparul, Rândunica (n.tr.)

Capitolul 3

James își prinse valetul de încheietură.

– Nu prea scurt.

Pershing pufni, indignat.

– O să vă las buclele de pe gât. Excelența Voastră va fi ciufulit la modă și poetic, iar doamnele vor leșina.

– Numai să nu îl tai prea scurt. James văzuse prea mulți bărbați forfecați ca niște oi. Ca să scape de păduchi. Ca să fie însemnați ca prizonieri.

Prizonierul din oglindă se uită la el. Părul întunecat îi ajungea la umerii lați, buni pentru tăiat copaci sau pentru ridicat butuci. Faptul că își tăia părul era o concesiune făcută atacului violent asupra femelelor, care urma să înceapă. Restul persoanei lui era și așa destul de uzat.

Pershing plutea și sălta foarfeca, precum o pasăre-croitor.

Părul cădea în grămezi la picioarele lui. Se ivi gâtul. Gros ca de bivol.

Nu-și tăiasе părul în ultimii zece ani.

O amintire îi umplu mintea, ca oceanul care scaldă bompresul.

Se ținea strâns de vârful clopotniței, Cambridge-ul se făcea tot mai mic, prietenii lui îl priveau din umbră în timp ce el urca și tot urca, chiar dacă frica și frigul îi amorțeau degetele și nici măcar nu-și mai amintea de ce urca.

Mai sus și mai sus. Cincizeci de picioare, șaizeci de picioare, cu drapelul între dinți. Atârnându-se într-o mână, în timp ce lovea cu steagul în vârful clopotniței, iar stomacul i se întorcea pe dos.

În lumina dimineții, steagul negru fâlfâia deasupra Colegiului Regal, un schelet înțepând o inimă și ridicând un pahar în cinstea diavolului.

Blackbeard¹, emblema piraților.

„Nu cruța pe nimeni. Nu te teme de nimic.“

¹ Barbă Neagră, Edward Teach (1680–1718), faimos pirat englez care opera în Indiile de Vest și pe coasta estică a coloniilor americane (n.tr.)

Fusese atât de important pentru el să se răzvrătească în zilele acelea. Să tăgăduiască moștenirea nemiloasă a tatălui său. Să își declare independența.

Fusese, desigur, exmatriculat pentru pozna lui. Și spatele lui încă purta cicatricile lăsate de răsplata ducelui.

„Dacă insiști să te joci de-a piratul, te voi trimite pe mare. Ca să te învâț să te temi de Dumnezeu și de familie.”

A doua zi, îl trimisese pe James cu o corabie spre plantația lor muribundă de trestie-de-zahăr din Trinidad.

În acel prim an, treizeci de oameni de pe plantația tatălui său din Trinidad muriseră de febră galbenă. James fusese cât pe ce să facă parte dintre ei. În timp ce zăcea în ghearele umede și transpirate ale febrei, avusese halucinația că mama lui mai trăia. Simțise mâna ei rece pe frunte, o atingere pe care nu o mai cunoscuse de la moartea ei, pricinuită de nașterea unui copil prematur, pe când el avea paisprezece ani și fusese trimis la Eton.

În timp ce setea îl sfâșia și vomita un lichid negru pe cearșafurile patului, văzuse ochii ei albaștri care îl implorau să nu moară.

Rezistase. Își lăsase barbă. Jurase să nu se întoarcă niciodată în Anglia și la tatăl care îl trimisese pe mare ca să moară.

James lichidase plantația de trestie-de-zahăr a tatălui său și părăsise Indiile de Vest ca să vadă lumea, câștigându-și traiul cu sudoare, jocuri de noroc și investiții inteligente.

După câțiva ani, se întorsese la Trinidad și își deschisese propria fermă de cacao, refuzând să folosească fondurile tatălui său și plătind fermierilor salarii corecte. Investise, de asemenea, în cultivarea arbuștilor de cacao de către fermierii neînsemnați care dețineau ogoare sărăcicioase de cacao în Trinidad și în ținutul Venezuelei.

Foarfeca îi atacă barba.

Când îl capturaseră în cele din urmă pe faimosul Edward Teach, cunoscut drept Blackbeard, și îl omorâseră prin împușcare, îi inventariaseră rănilor. Fusese împușcat de cinci ori și avea peste douăzeci de cicatrice de cuțit.

Când James primise scrisoarea cu vestea accidentului de trăsură care îi omorâse pe loc fratele mai mare și îl rănisese grav

pe bătrânul duce, se gândise la Blackbeard și inventariase nu răni-le pe care le primise tatăl său, ci pe cele pe care le provocase.

Ar fi fost o litanie lungă. Fusesse un om crud, care prețuise oa-menii doar după cât putea scoate de la ei prin silnicie. William învățase arta ascultării de la mama lor cea ștearsă, tăcută, alegând supraviețuirea în locul independenței, în timp ce James alesese să lupte.

Nu se opri niciodată din luptă.

Nasul strâmb din oglindă spunea o poveste. Prea multe pro-vocări nesăbuite în taverne întunecate, prea multe încăierări în care fusesse în minoritate, dar totuși provocase lupta. Nu învățase niciodată să tacă în fața nedreptății, nu învățase niciodată să-și țină gura.

Pershing îi înmuia pielea feței cu ceva care mirosea a pădure de pin, și briciul ascuțit scrâșni pe obrazul lui.

James strânse pumnii, luptându-se cu instinctul de a scăpa de poziția lui vulnerabilă și a-l izbi pe valet de perete, înfigându-i o mână în gât.

– Destul, spuse el, dându-l la o parte pe Pershing și aruncând prosopul de pe umerii lui.

Valetul luă două jiletci vărgate de pe o poliță.

– Purpură sau jad, Excelență?

– Nu are nici un rost, Pershing. James își frecă fața cu prosopul. Nu o să mă faci niciodată respectabil. Își înclină capul, privind-și imaginea în oglindă. Tot o să le sperii pe sărmaneale doamne.

La naiba. Arăta ca tatăl lui. Agăță prosopul pe oglindă, ascun-zând adevărul neplăcut.

Trebuia să scape. Cu fiecare zi în Anglia, amintirile deveneau mai apăsătoare.

Gândul de a-și ocupa locul în succesiunea ducilor de Harland ale căror chipuri aspre bântuiau pereții galeriei îl făcea să strângă din dinți de furie și frustrare.

Nu putea să îmbrace o jiletcă țipătoare și să stea pe treptele din fața casei pe care o disprețuia, întâmpinând politicos lumea bună, ca să-l judece.

Nu avea de ales, bineînțeles.

Asigurarea unui moștenitor cerea o mireasă. Chiar dacă mireasa avea să fie oripilată de sălbăticia lui.

Pershing scoase altă jiletcă.

– Ce spuneți atunci de albastrul acesta azuriu...

James sări din scaun, sperându-l pe valet.

Încă o oră fără a fi judecat de ochii lumii bune și găsit deficient, ca totdeauna.

– Robert, îi spuse el tânărului lacheu care stătea de pază la ușă.

– Excelență?

Era mai îngust în umeri, dar avea să meargă.

– Am nevoie de haina ta, Robert.

Lacheul descheie nasturii și îi întinse haina fără să clipească. Amânarea inevitabilului cu o oră avea să îi ofere lui James și șansa de a observa anonim sosirea doamnelor.

– Nu am nevoie de jiletcele acelea, Pershing, spuse James. Nu încă.

La naiba. Haina era strâmtă.

James se așeză în șir cu ceilalți lachei, îndoindu-și umerii ca să scape de strânsoarea materialului de lână.

Dalton păși agale pe scările din față.

– L-ai văzut pe Harland? îl auzi James întrebându-l pe Hughes.

Valetul arătă cu capul în direcția lui James, nedorind să rostească adevărul de neconceput, scandalos. Acela că stăpânul său, James Edward Warren, al șaptelea duce de Harland, marchiz de Langdon, conte de Guilford, baron de Warren și Clyde, era, grozăvia grozăviilor, așezat în rând cu servitorii și plecat ca un lacheu de rând.

Deși era un lacheu foarte înalt și foarte nervos.

– Ce naiba.... Dalton păși spre el. Tu ești, Harland?

James încuviință. Ideea de a trece drept un lacheu în timpul întâlnirii inițiale cu doamnele i se păruse inteligentă. În camerele lui.

Dalton ridică dintr-o sprânceană.

– Tu ești. La naiba, aproape să nu te recunosc fără barba aceea de pirat. Semenii cu bătrânul duce.

– Știu, scuipă James, și vechea ură neajutorată îi apăsă pieptul. Dar niciodată nu voi deveni ca el. Jur.

Dalton ridică o mână.

– Bineînțeles că nu. Nu voiam să sugerez asta. Ce naiba porți? E o farsă?

Fusese complicele lui James la Cambridge de prea multe ori ca să fie uimit.

James arătă spre șirul de calești care urcau aleea grandioasă.

– O femeie nu își arată niciodată adevărata fire în fața unui potențial soț. O să le judec incognito. Să adun informații despre caracterul lor.

Dalton încuviință.

– Nu te-ai schimbat, văd. Nu ai fost niciodată omul care să facă un lucru convențional.

– Nu intenționez să mă schimb. James își șterse transpirația care i se prelingea pe frunte. Asta nu a fost o idee bună. Cred că o să merg înăuntru și o să-mi dau jos haina.

– Prea târziu.

Prima trăsură se opri, iar coiful familiei Shelby de pe blazon strălucea printre atâtea frunze aurite, că nu lăsa nici o îndoială în privința ocupantelor.

– O să mă gândesc la ce să le spun doamnelor, șopti Dalton.

Se întoarse pe scările din față.

Nu-i mai rămânea nimic de făcut decât să continue șarada. James o ajută pe Lady Vivienne, fiica cea mai mare a marchizului de Shelby, să coboare din trăsură.

Fără să privească deloc în direcția lui, ea și mama ei, marchiza, se îndreptară spre casă, ridicându-și plictisite poalele mantiiilor și ținând semețe capetele cu bonete.

Când se opri următoarea trăsură, ajută să coboare o lady subțirică, îmbrăcată din cap până-n picioare în catifea albă. Când picioarul ei atinse pământul, se împiedică și căzu la pieptul lui.

– Vai de mine, chiar ești solid, toarse ea. Ce ai ridicat?

Mâna ei înmănușată rămase pe pieptul lui câteva secunde și coborî sugestiv.

– Lady Augusta, pufni mama ei, o femeie solidă îmbrăcată cu aceeași catifea albă. Vino încoace în momentul acesta.

Lady Augusta plecă unduindu-se și îi aruncă o privire cuceritoare peste umăr.

Dumnezeule mare, avea o slăbiciune pentru lachei. Nu era deloc o fecioară gata să fie sacrificată.

Îi ceruse lui Cumberland să adune un grup de fecioare virtuoa-se. Probabil că mulți se înșelau în privința acesteia.

Domnișoara Tombs sosi într-o trăsură ostentativă, cu de două ori mai mulți lachei și vizitii, ca să arate mai bine bogăția tatălui ei, baronetul. Ochii ei de culoarea acvamarinului priviră hotărâți spre zidurile impresionante de culoarea nisipului de la Warbury Park. Apoi zâmbi leneș, făcând să apară două gropițe profunde în fiecare obraz.

– Nu mai zâmbi, Alice, spuse mama ei. De data asta nu va fi nici un joc. Nici o excentricitate. Nici o discuție ridicolă despre fructivoritate.

Fructivoritate? James nu avu timp să se gândească ce ar fi putut însemna asta, fiindcă zări o pereche de ochi albaștri care străluceau după geamul unei trăsurii.

În sfârșit. Sfânta lui senină, Lady Dorothea.

Când James o ajută să coboare din trăsură, fu cât pe ce să se împiedice *el*.

Schița în pastel a artistului nu îi capturase esența. Nu avea nimic pios sau afectat.

O față ovală cu o bărbie puțin cam prea ascuțită. Un nas aproape cărn. Bucle opulente de culoarea mierii, vizibile sub bonetă.

Zâmbi, doar o slabă zvâcnire, dar fu de ajuns ca să atragă atenția spre buzele extravagant curbate, care implorau să fie sărutate. Și spre ochii de un albastru-cenușiu. Nu erau deloc inocenți. La naiba, străluceau atât de poznaș și delicios, că puteau ispiti un preot să păcătuiască.

Poate fiindcă el construise o ficțiune atât de elaborată despre sfințenia ei pe când era amețit sau poate fiindcă trecuse mult prea mult timp de când nu-i mai încălzise patul o femeie. Oricum, trăsăturile ei aveau o armonie ucigătoare, care îl lovi cu o forță aproape palpabilă.

Sângele lui năvăli spre părți care semnalau pericolul. Acesta trebuia să fie un aranjament de afaceri.

Practic.

Apatic.

Ea nu era potrivită.

James fu cât pe ce să o împingă înapoi în trăsură și să închidă ușa.

Lady Dorothea privi în jos, apoi ridică ochii tulburători spre el.

Nori negri adunându-se. Vânt din nord. Scândurile de lemn trosnind sub cizmele lui. Bărbați strigând, clopotele de alarmă sunând.

– Mi se pare că... mă ții de mână, spuse ea.

Vocea ei profundă de contralto îl pătrunse până în tălpile cizmelor. Îl făcu să vrea să o facă să vorbească întruna, ca să poată pluti dus departe de vocea aceea.

La naiba. Îi lăsă mâna mică.

– Îmi cer iertare, milady. Dumneavoastră... îmi amintiți de o persoană pe care am cunoscut-o cândva.

O ușoară încruntare îi încreți fruntea.

– Sunt aproape sigură că nu ne-am întâlnit niciodată.

Concediindu-l cu o scurtă înclinare a frunții, ea plecă. James se trezi în fața contesei de Desmond, care își dresese glasul și îi aruncă o privire stăpânită, permițându-i să o ajute să coboare.

James se retrase între lacheii care descărcau bagajele. Ridică pe umăr unul dintre cuferele grele aduse de Lady Dorothea.

„Te-ai gândit că debutantele timide nu o să te ispitească, prostănacule.“ Mintal, se pocni singur fiindcă greșise atât de mult. Mortal de mult.

Nu era loc pentru pofte nestăpânite în planurile lui trasate cu grijă.

Câte ore mai rămăseseră? Patruzeci și șase dacă Lady Dorothea rămânea până sâmbătă seara. Mai puține dacă alegea rapid o soție și le trimitea pe celelalte acasă. Dar asta ar fi fost imposibil de nepolitic, chiar și pentru un bădăran necivilizat ca el.

Sau... putea găsi o cale de a o face să plece mai devreme.

Să o sperie.

Să o scandalizeze atât de tare, încât să leșine și să trebuiască să stea la pat. În Londra. Departe de el.

Evident, acesta era singurul mod de a acționa. Uniforma de lacheu avea să slujească acestui scop.

Dar ar fi trebuit să-și păstreze și barba de pirat.

Lacheul cel necioplit prinse privirea lui Charlene și îi făcu cu ochiul.

Știa.

Nu exista altă explicație pentru familiaritatea lui insultătoare.

Charlene înghiți un nod de teroare. Totul se terminase. Probabil o văzuse la Pink Feather, într-una din ocaziile în care mama ei fusese prea bolnavă ca să facă pe gazda și Charlene fusese obligată să preia rolul. Era posibil ca lacheul unui duce să fi fost unul din clienți. Putea cu siguranță să treacă drept un nobil.

Dar nu și-ar fi amintit de el? Avea o înălțime impunătoare și mușchi solizi de care nu i-ar fi fost ușor să uite, cu umeri atât de lați, că l-ai fi putut bănuși că își punea pernițe, dacă haina nu i-ar fi fost atât de strâmtă că părea gata să se descoasă. Fără îndoială că toate slujnicele din hol leșinau după umerii aceștia.

Avea nasul unui bătaș de taverne. Nu i-ar fi fost ușor să-l descurajeze dacă ar fi vrut să-i facă viața grea.

Înainte de a dispărea pe ușa servitorilor, el îi făcu din nou cu ochiul, și de data asta contesa îl prinse.

– Ei bine, câtă nerușinare! exclamă Lady Desmond. Voi vorbi despre lacheul acesta cu ducele – în particular, desigur.

– Mie mi-ar plăcea să vorbesc cu lacheul în particular, șopti Manon din spatele ei.

– Am auzit asta, Blanchard! spuse contesa.

– Lady Desmond, Lady Dorothea, bine ați venit la Warbury Park. Un bărbat înalt, al cărui păr strălucea ca arama în lumina soarelui de după-amiază, se aplecă peste mâna lui Charlene. Ducele? Nu spusese cineva că avea părul negru?

– Lord Dalton. Contesa își înclină capul. Unde e Excelența Sa?

– E puțin cam indispus în momentul acesta, nu e nimic grav, o să se simtă bine până diseară.

– Ce păcat, zise contesa. Spuneți-i că suntem foarte mulțumite să ne aflăm aici, cu această ocazie promițătoare.

– Oh, îi voi spune.

Lord Dalton rânji, cu ochii de un albastru profund plini de o bucurie diabolică.

Un majordom demn cu o chelie strălucitoare le conduse într-un hol de intrare ca o cavernă. Warbury Park era o priveliște neclară de panouri întunecate de lemn, tapițerii cu vânători însestați de sânge și tavane văruiate cu alb, prea înalte pentru muritorii de rând. Acesta era amfiteatrul în care patru fete trebuiau să lupte până la moarte – iar premiul era un duce.

Fiarele mitologice țesute cu aur și purpură de pe covorul care acoperea treptele spre următorul nivel rânjeau la ea.

Înșelătorie. Escrocherie.

Cum putuse să își imagineze că avea să funcționeze? O simplă privire a unui lacheu putea spune că nu era o lady.

Majordomul anunță că Lady Desmond și Lady Dorothea aveau să ocupe suita Jonquil.

Alți pereți lambrisați cu stejar, alte tavane îndepărtate și mătase cu desene de un galben precum canarul întinsă peste un pat de lemn sculptat. Contesa și Charlene aveau camere alăturate, separate de o garderobă mare. Manon și slujnica mohorâtă a contesei, Kincaid, erau deja acolo, supraveghind despachetarea.

Charlene își scoase spențerul de catifea și boneta. Încurca lumea, în timp ce contesa și echipa de slujnice și lachei se asigurau că nici una din fragilele rochii nu se deteriorase în timpul călătoriei.

Se uită pe fereastra îngustă, cu șipci verticale, spre pajiștile de smarald care se revărsau în pădurile dese de stejari, străjuite de perdele de clopoței și violete. Priveliștea asta atât de pașnică nu era destinată fetelor obișnuite cu larma și pietrișul din Covent Garden.

Dacă lacheul nu și-ar fi exprimat deja bănuielile, ar fi putut avea ocazia de a-l mitui. Care era prețul pentru tăcerea unui lacheu?

O voce joasă, răgușită, o făcu să tresară.

– Aici erai. Credeai că poți să scapi de mine? Nu e posibil.

Charlene își șterse palmele umede de muselina neobișnuit de fină a fustelor și se întoarse. Lacheul cel necioplit stătea în prag, cu brațele și gleznele încrucișate, un rânjet batjocoritor ridicându-i un colț al buzelor fine.

„Amintește-ți, e cuvântul lui contra cuvântului tău. Și tu ești Lady Dorothea.“ Ridică bărbia și îl fixă cu o privire disprețuitoare.

– Mi te adresezi mie?

El păși spre ea.

Fără îndoială că ochii aceia verzi, plini de pasiune și adânciți în orbite, transformau slujnicele în piftie, dar ei nu îi spuneau nimic. Fusesse abordată și înainte. Primise propuneri. Fusesse asaltată. Era o fortăreață puternică, imună la umerii largi.

Acesta nu folosi nici un preambul romantic. Îi cuprinse bărbia în mâna lui mare și își trecu un deget peste buza ei de jos.

– Pictorul nu ți-a făcut dreptate. El privi în ochii ei. Ochii tăi au mai degrabă cenușiul furtunii, nu un albastru placid.

Furia explodează în mintea ei, puternică și rapidă. Își trase capul înapoi, dar el o ținea ferm. Îi întâlnește privirea.

– Fii bun și ia mâinile sau o să...

– Șșștt, nu vorbi. El apăsă degetul pe buzele ei, aducând-o la tăcere. Nu o să faci pe ceremonioasa, nu? Și să pretinzi că nu mă cunoști?

Inima îi tresări.

– Nu te cunosc. Nu ne-am întâlnit niciodată.

El zâmbi larg.

– Ba da.

– Te înșeli. Acum lasă-mă să plec.

– Ne-am întâlnit, insistă el.

Ea clătină din cap.

– Imposibil.

„Te rog, te rog nu spune că m-ai întâlnit la Pink Feather.“

El îndepărtă o buclă de pe obrazul ei.

– Te-am întâlnit în fiecare noapte, chip îngeresc...

În fiecare noapte?

– ... În visele mele, termină el.

Ușurarea o străbătu ca un fulger. Era doar un alt bărbat care îi văzuse silueta mărunțică, buclele blonde și ochii albaștri și presupusese că era o păpușă de porțelan creată pentru plăcerea lui.

Înfățișarea poate fi înșelătoare.

Buzele lui coborâră și respirația fierbinte îi suflă în obraz.

Era atât de uriaș, atât de masculin. Își adună puterile și se înalță cât putu, ceea ce o aduse în contact vizual cu maxilarul lui ascuțit.

Charlene adoptă tonul tăios, aristocratic al contesei:

— Asta e inacceptabil. Ducele va afla de această jignire. Pleacă în clipa asta!

— Îmi poruncești să plec de pe propriul meu domeniu?

Domeniul lui? Asta era prea de tot.

Charlene se propti pe călcâie, pregătindu-se pentru ce urma.

— Dacă nu pleci în clipa asta, o să-ți pară rău.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Și cum o să faci asta? O să mă calci pe picior? O să-mi dai cu degetele peste încheieturi?

Asta era. Lacheul acesta avea nevoie de o lecție. Charlene se aplecă spre el și își plecă ușor capul, zâmbind sfios.

— Am metodele mele. Am nevoie doar de puțin din asta. Se ridică pe vârfuri și se aplecă în față.

El clipi. Bărbații care încercaseră să o sărute făcuseră întotdeauna asta.

— Și de ceva din asta. Trecu un deget peste gulerul lui apretat și găsi un colț de care să se prindă bine.

— Și apoi de *asta*.

Întoarse șoldul drept în coapsele lui și păși înainte, dezechilibru-l și trăgându-l după ea. *Harai Goshi*. Cel mai ușor mod de a dezechilibra pe cineva mult mai mare și mai puternic decât tine.

Când aterizară împreună pe covor, ea își încolăci rapid brațele pe după gâtul lui, strângându-l bine, cu destulă putere cât să îl lase fără suflare, apăsându-i fața de pieptul ei.

Din nefericire, când căzu pe dușumea, el făcu destul de multă zarvă.

Contesa apără în prag, urmată de Manon, care chițăi și își duse mâinile în dreptul inimii.

Majordomul cel chel se repezi în cameră și căzu în genunchi.

— Vorbiți-mi! Sunteți rănit, Excelență?

Spusese oare...?

— Excelență? repetă Charlene.

– Mă declar vinovat, veni răspunsul detunător, înăbușit de pieptul ei și de dantele.

Capitolul 4

Drăcia naibii.

Charlene sări în picioare. Un lacheu poate fi neobișnuit de înalt și poate avea ochi verzi pătrunzători și un maxilar ascuțit cu care ai fi putut tăia sticlă, dar purtarea aceea poruncitoare înnăscută? Nu încăpea îndoială că era duce. De ce era îmbrăcat ca un servitor? Era un truc teribil, nedemn.

Să pretinzi că ești altcineva. Să umbli să seduci oamenii.

Exact ce făcea *ea*.

„La naiba cu toată treaba asta!”

Majordomul flutura din brațe ca o cloșcă cu un singur pui și îl ajută pe duce să se ridice.

Contesa rămăsese neobișnuit de tăcută.

– Îmi cer scuze, Excelență. Nu am știut. Asta e... am crezut...

Probabil că nu trebuia să atragă atenția asupra faptului că ducele era îmbrăcat ca un lacheu. Avea noroc dacă nu o arunca în temniță. Să șifonezi gulerul unui duce și să te lupți cu el pe dușumea trebuia să fie o ofensă capitală.

– Ei bine, spuse Charlene strălucitoare, se pare că am început să ne cunoaștem într-un mod neconvențional, Excelență. Vă rog să-mi permiteți să-mi cer iertare. Cred că aveți o cameră plină de rufărie albă ca zăpada? Excelent! Ei bine, atunci noi trebuie să despachetăm în continuare, îmi pare bine că ne-am cunoscut...

– Stai.

Vocea lui era profundă și joasă și plină de o asemenea autoritate, că ea ascultă instinctiv.

Flecărise verzi și uscate. „Vino-ți în fire.” Cum ar fi reacționat Lady Dorothea în această situație? Lady Dorothea nu ar fi fost niciodată în această situație.

– Ce a fost asta, Lady Dorothea?

— O... greșeală?

Nimeni nu recunosc slaba ei încercare de a glumi.

Lady Desmond strânse din ochi până când aceștia se transformară în niște așchii de gheață albastră. Totuși, ca orice strateg militar experimentat, își reveni rapid.

— Ce curios, cu ce talente ciudate se întoarce omul din străinătate. O bătu pe Charlene pe umăr. Lady Dorothea s-a întors dintr-un tur roman acum câteva zile, spuse ea, de parcă asta ar fi explicat totul.

Ducele ridică una din sprâncenele lui perfect arcuite, perfect ducale.

— Ah... da. Charlene își dresă glasul. Am fost foarte captivată de... ah... de statuile atleților antici. „Gândește, *gândește*.” Unele tinere doamne colecționează suvenire sau își dezvoltă apetitul pentru înghețata cu arome, dar eu am descoperit pasiunea pentru... Căută o explicație plauzibilă... Luptele romane.

Nu chiar atât de plauzibilă. Adăugă câteva fluturări din gene și un chicot nervos à la Lady Dorothea.

— Luptele romane?

Sprâncenele ducelui se ridicară mai sus. Dar nu ordonase încă să fie trasă în țeapă. Trebuia să fie un semn bun.

— Luptele romane. Imaginația lui Charlene se înfierbântă. Toți luptătorii aceia antici din marmură înlănțuiți în lupte mortale. Atât de înfiorători! Și m-am gândit că aș vrea să știu să fac și eu asta. Cât de folositor ar fi un asemenea talent dacă ar exista o bonetă perfectă în vitrina unui magazin și două doamne ar vedea-o în același moment. Încercă să pară în același timp mâhnită, plină de remușcări și gata de luptă.

— E adevărat, spuse contesa. Când s-a întors din Italia, Lady Dorothea aproape că m-a răsturnat când m-a îmbrățișat. Și sărmanele servitoare sunt categoric înnegrite și învinețite. Nu-i așa? spuse ea întorcându-se spre Manon.

Slujnica încuviință cu entuziasm.

— Lady Dorothea mă scutură ca pe un sac de făină. Făcu o plecăciune. Excelență...

Cusăturile jiletcii de împrumut se întinseră și se tensionară când ducele își încrucișă brațele.

– Pot să înțeleg cum s-a întâmplat asta, fiindcă nu ești grea. Dar nu înțeleg cum un flecușteț ca tine a reușit să mă răstoarne pe mine.

– Sunt sigură că a fost vorba doar de noroc, asta e totul.

Ducele se întoarse spre majordomul său.

– Bickford, fii bun și anunță-i pe ceilalți membri ai personalului despre *pasiunea nebunească* pe care a câpătat-o Lady Dorothea.

– Bineînțeles.

– Nu e nevoie, spuse contesa, înfigându-și unghiile în brațul ei. Lady Dorothea va fi un mieluşel de acum înainte.

Charlene încuviință și arboră o expresie care spera să semene destul de mult cu cea a unei oi.

Buzele ducelui zvâcniră.

– Nu știu de ce, dar mă îndoiesc că asta e posibil.

Privirea lui se mișcă încet, de la vârfurile ghetelor ei albe spre rochie și în sus, zăbovind asupra corsajului, care era strâmb și dezvăluia mult prea mult din piept.

De ce nu era furios? Bărbații pe care îi cunoștea ea ar fi fost furioși. Până la urmă, ea îl trântise pe dușumea. Dar nu, el arăta, ei bine, *flămând*. Nu exista alt cuvânt pentru asta. Se aștepta ca, dintr-un moment în altul, Bickford să lege un șervețel la gâtul stăpânului său și să îi dea un cuțit și o furculiță, cu care să o taie pe ea în bucățele.

În timp ce el continua analiza aceea leneșă, un val de căldură o cuprinse de la stomac la obraji. Se simți expusă, de parcă ar fi explorat-o cu mâinile lui mari, nu cu privirea. Asta așeză într-o lumină cu totul nouă încercarea lui de a o săruta. Era un semn bun, nu?

Până acum, făcuse harcea-parcea partea cu seducția. Dar acum știa că el era ducele. Îl privi atent și ea, măsurându-l cu îndrăzneală.

Păr negru ca smoala, căzând în valuri peste gulerul alb al cămășii. Umeri ca o grindă. Puternici și buni de tăiat cherestea pe ei. Picioare lungi și musculoase.

Bogație, privilegii și frumusețe. Probabil că viața era ușoară pentru el.

Îi veni să-l lovească din nou și să-i șteargă zâmbetul acela de prădător de pe față.

În schimb, zâmbi și chicoti încet, coborând genele. Charlene nu chicotea *niciodată*.

— Lady Dorothea, cred că vă veți abține și nu îmi veți ataca slujitorii în timpul cinei de la șapte și jumătate, spuse ducele.

Charlene încuviință în felul grațios și stăpânit pe care i-l arăta-se contesa, dar ducele ieșea deja din cameră, cu Bickford și restul turmei de lachei urmându-l.

Când se închise ușa, se lăsă o tăcere de rău augur.

Charlene se pregăti pentru ce era mai rău.

Contesa se năpusti asupra ei, aruncând fulgere din privire.

— Acesta, fata mea, *a fost* cel mai vulgar, cel mai *șocant* comportament pe care l-am văzut vreodată. Contesa puncta fiecare adjectiv cu un pas amenințător. A fost stupid, ticălos, indecent și singura întrebare care rămâne e... Se opri în fața lui Charlene și o prinse de brațe. Poți s-o faci din nou?

— Îmi pare teribil de rău, eu...

Stai. *Cum?*

— S-o fac din nou?

— Să-l arunci la podea. Să-l transformi într-un morman neajutorat de lut. Poți să repeți? Sau a fost doar un talent de moment?

Probabil că răpăitul roților trăsुरii slăbise un șurub din capul contesei.

— Ei bine?

Contesa se bătu peste piciorul îngust, elegant.

— Da, bineînțeles. Dar... de ce aș face-o?

— Fiindcă, draga mea, se vede limpede că acest duce preferă lupii în locul mieilor. Blanchard, nu ești de acord?

Blanchard rânji.

— Fără nici o îndoială, Excelență. Ducele e prins. L-a dat peste cap. Zâmbi. Aproape literal.

— Într-adevăr. Trebuie să schimbăm complet strategia.

Cele două femei schimbară o privire, apoi încuviințară cu o precizie militară.

— Satinul de culoarea piersicii, spuse contesa. Dar bijuteriile?

— Topazul?

– Prea sfios.

– Diamantele și perlele de cultură?

– Scuzați-mă.

Charlene făcu din mână. Ele o ignorară și continuară să discute despre alegerea bijuteriilor.

– Scuzați-mă!

Ele se întoarseră și o privire de parcă ar fi uitat complet de prezența ei.

– Nu sunteți furioasă pe mine?

Fruntea contesei se încreți.

– Furioasă? Aș spune că nu. E drept că am avut un moment sau două de nesiguranță, dar trebuie să spun că te-am subestimat, fata mea. Ducelui îi place neconvenționalul până la un nivel pe care nu l-aș fi bănuț niciodată.

– Asta s-a întâmplat doar din cauză că era îmbrăcat ca un lacheu și mi-a făcut avansuri. Eu m-am apărat.

– Ducele a profitat, evident, de libertatea pe care i-o oferea uniforma ca să dea frâu liber... instinctelor josnice. Cred că asta e în avantajul nostru.

Charlene tot nu înțelegea.

– Dar de ce era îmbrăcat ca un lacheu?

Contesa flutură din mână, concediind-o.

– Fata mea, ducii fac tot ce vor. Dacă ne-ar spune să mâncăm tapetul de pe pereții aceștia, ar trebui să începem toate să rupem bucăți din el.

În timp ce contesa plănuia împreună cu Manon, Charlene se gândi cum ceea ce ar fi putut fi un dezastru se transformase într-o mică victorie. Trântise un duce la podea și îl strânsese de gât, iar contesa o felicitase.

Ce extraordinar.

Poate că putea face asta, până la urmă.

Pe el nu păruse să-l deranjeze puterea ei, și o privise de parcă ar fi fost o provocare curioasă, care trebuia despachetată și savurată.

Ea era o provocare.

Charlene făcu câțiva pași înceți, cadențați, de viitoare ducesă, spre oglinda ovală cu ramă de mahon din colțul camerei și exersă un zâmbet seducător.

Îl putea captiva.

Nu conta dacă el îi făcea inima să bată mai tare și stomacul să tresară. Nu avea să piardă niciodată din vedere faptul că ea era, în realitate, Charlene.

Nu era genul care să leșine.

Avea să îl convingă că era îndrăgostită nebunește de el. Urma să fie un simplu rol.

Trebuia să găsească un colț liniștit și să își facă exercițiile de *katas*. Ducele era un bărbat neobișnuit de mare și de musculos, nu pairul corpolent pe care și-l imaginase ea. Trebuia să fie într-o formă de zile mari dacă era pusă în situația de a-l doborî din nou.

Mai ales fiindcă el avea să fie, fără îndoială, pregătit pentru ocazia viitoare.

— M-a pus în fund ca un bătaș dintr-o cârciumă, spuse James.

Dalton stropi cu coniac covorul din bibliotecă.

— Vorbim despre Lady Dorothea? Ființa aceea mititică?

— Chiar ea. Și ce forță are în mâini. Are brațele ca un marinăr. Nu m-aș mira dacă ar fi acoperite cu tatuaje. James își lăsă pe perne gâtul dureros. Acum ai putea să te oprești din râs.

— Nu pot. E prea caraghios. Marele Goliat doborât de un David grațios.

— Încercam să o înspăimânt. Mă gândeam că, dacă eram îmbrăcat ca un lacheu și dădeam dovadă de o grosolănie de neiertat, ea avea să leșine și să declare că nu se simțea bine și trebuia să se întoarcă la Londra sau măcar să rămână în camera ei.

— Și cu ce scop ai făcut asta?

— Ți-am spus. Nu-mi pot permite nici o distragere. Vreau o soție rațională, una care să nu-mi facă nici un necaz. Și Lady Dorothea e un necaz. Poți vedea furtuna iscându-se în ochii ei de la douăzeci de pași. În momentul acesta mă uitam în ochii aceia

furtunoși, și în momentul următor, *bum!* Întins pe spate, cu mâinile ei strângându-mă de gât și bătând din picioare de parcă aș fi fost agățat într-un ștreang pe Snow Hill.

Fusese total neașteptat – și inexplicabil de excitant.

– E limpede că Lady Dorothea știe să facă impresie, rosti tărăgănat Dalton. Eu nu am observat-o niciodată. Mi s-a părut o fată tăcută, impresionabilă.

– Spune că a făcut o pasiune pentru luptele romane în Italia.

– Luptele romane?

– Așa spune ea. E atât de incredibil, încât nu poate fi decât adevărat.

– Crezi că am putea s-o convingem pe Lady Dorothea să se lupte cu Lady Augusta înainte de a pleca? Doar o rundă? Cunosco oameni care ar da o grămadă de bani ca să vadă asta.

James se întinse și îl lovi pe Dalton cu pumnul în umăr.

– Au! Pentru ce a fost asta? întrebă Dalton.

– Acesta este un aranjament de afaceri. Nu o luptă erotică.

Să-l pună în fund. Trebuia să-i dea o lecție. Da, exact asta trebuia să facă. Să o fărmece și să o dezărmeze și apoi, *bum!* Să cadă *ea* pe spate. Să vadă și *ea* cum era.

Bineînțeles că dedesubt trebuia să fie un pat. Și ea să poarte o cămașă și nimic mai mult. Una foarte subțire, transparentă.

James se prinse de cap. „În nici un caz.” O tranzacție comercială. Rațională. Fără vărsare de sânge.

Lady Dorothea era enigmatică, încântătoare și îl distrăgea complet. Era capabilă să îi distrugă și mai tare reputația, în loc să i-o salveze. Și dacă se apuca să scuture avocații? Sau să se lupte cu matroanele ale căror bonete nu îi plăceau?

– Ei bine, ce zici despre celelalte candidate? întrebă Dalton. Ce ai face cu ele?

James numără doamnele pe degetele de la o mână.

– Lady Augusta s-a lipit, practic, de pieptul meu.

– Am văzut asta. Se pare că îi plac lacheii.

– Nu se poate ca viitoarei mele soții să îi placă lacheii. Trebuie să fie castă. În stare să poruncească. De asta am nevoie. Lady Vivienne a trecut prin curte ca regina din Saba – sunt sigur

că ar fi în stare să reducă la tăcere bârfele. Și domnișoara Tombs e destul de promițătoare. James își goli paharul. Gropițele acelea sunt adorabile.

Dar nu gropițele domnișoarei Tombs îl bântuiau.

Revedea iar și iar momentul acela ciudat de impecabil în care se înecase în privirea furtunoasă pe care i-o aruncase Lady Dorothea.

Chiar cu un moment înainte ca ea să-l dea cu fundul de pământ.

„Adună-te.“

Ce gen de soție ar fi? Un gen periculos. Genul de soție care nu s-ar mulțumi niciodată cu un aranjament de afaceri, genul care ar vrea să-l schimbe, să îl facă apt pentru scopurile ei. El avea nevoie de o soție plăcută, rafinată și subtilă, atrăgătoare, dar nu tulburător de tare, una care să îi răscumpere reputația și să contrabalanseze temeritatea lui.

– Fiindcă nu am reușit să scap de Lady Dorothea, o s-o ignor în tot restul vizitei, anunță James.

Dalton arboră un zâmbet cunoscător.

– Ți-a rănit mândria, nu? Nu în fiecare zi e doborât un bărbat de o asemenea femeiușcă.

– Mândria mea nu e rănită. Nu e mireașa potrivită pentru mine, asta e totul. Eu o să trăiesc în Indiile de Vest, cea mai mare parte a timpului. Trebuie să știu că soția mea va duce o viață cum-pătată, nepătată.

Poate că nu era potrivit să fie duce, dar avea nevoie de o soție potrivită să fie ducesă. Și ducesele nu practicau luptele romane.

James roti coniacul în pahar, amintindu-și sentimentul de a fi apăsător pe pieptul ei moale.

Ar fi fost de ajuns să tragă puțin de corsajul acela, și sânii ei s-ar fi revărsat în gura lui.

Mormăi.

Lady Dorothea, și curbele ei voluptuoase, și coatele ei mortale trebuiau să dispară.

Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Capitolul 5

– Ține-ți răsuflarea, o îndemnă Manon.

Charlene inspiră profund, și Manon încercă să îi încheie din nou corsajul la spate. Naiba s-o ia pe Lady Dorothea și silueta ei de silfidă! Rochia nu i se potrivea lui Charlene.

– Nu pot să înțeleg, am legat șireturile cât am putut de strâns, spuse Manon.

Charlene respiră.

– Nu merge. Corsajul e prea strâmt.

– Nu. Nu este. Manon își împinse genunchiul în spatele lui Charlene. Gândește-te la lucruri subțiri. Imaginează-ți că ești o dansatoare de balet... sau o salcie.

Salcie. Ea nu fusese niciodată o salcie. Nici în copilărie.

– Gata, se bucură Manon. Se încheie.

– Dar nu pot respira.

– Bine. Poate că vei leșina, și ducele va trebui să te ducă în camera ta. Manon se întoarce și o privi în oglindă.

Rochia de seară era făcută dintr-o mătase delicată de culoarea piersicii, acoperită cu o rețea de broderie. Mânele bufante erau prinse cu panglici și rozete din satin.

Charlene privi în jos. Sâni îi erau atât de ridicați, că îi ajungeau la bărbie. Probabil că Lady Dorothea avea pieptul mult mai mic.

Cumva, rochia asta părea mult mai deocheată decât mătăsurile roșii și purpurii pe care le etalau doamnele de la Pink Feather. Era din cauza modului în care adera broderia la mătasea de culoarea pielii. De parcă ar fi fost goală pe dedesubt. Manon umezise deliberat jupoanele lui Charlene cu apă de trandafiri, așa că acestea se lipeau de ea, subliniindu-i formele.

Charlene se acoperea mereu cu un util bumbac cenușiu sau cu lână dărăcită, descurajând atențiile nedorite din partea bărbaților nedorți. Acum era cu pieptul pe jumătate afară și cu membrele expuse.

– E decentă asta? întrebă ea.

Slujnica ridică din umeri.

— E franțuzească. Noi știm cum să ne îmbrăcăm pentru bărbați. Dacă îți scoți protuberanțele la vedere, îl vor face pe duce să își dorească să împartă patul cu tine.

Asta e greșit.

Nu, nu regreta. O șansă ca asta se ivea numai o dată în viață. Dacă trebuia să le imite pe fetele de la Pink Feather, așa avea să facă. Trebuie să fie destul de atrăgătoare ca să atragă o cerere în căsătorie din partea ducelui.

„Trăiești un timp de împrumut, Charlene. Porți rochii împrumutate. Folosești un nume împrumutat.”

Și era un lucru bun. În ciuda uleiului de trandafiri și a mătăsurilor fine, era tot Charlene.

Nelegitimă. Crescută într-o casă de toleranță. Charlene.

Nici o cantitate de pudră de talc scumpă nu putea acoperi asta.

Manon încheie un colier de diamante și perle de cultură modelat ca o ramură cu flori la gâtul lui Charlene. Probabil că valora o avere.

— Risc să rup asta.

Manon râse.

— Nu te teme, nu o să-l rupi. E mai rezistent decât pare. În-fipse trandafiri roz de ceai și pene unduioase de struț în buclele ei ridicate. O pereche de mănuși minunate, ajurate, acopereau mâinile care erau departe de a fi albe ca laptele și completau transformarea.

Charlene nu era obișnuită să poarte pene. Unduiau în vânt și o gâdilau la nas.

— Penele sunt foarte sugestive, *non?* întrebă Manon. Se leagănă și vrăjesc. Vor atrage privirea ducelui spre tine.

Charlene se zgâi la costisitoarea lady din oglindă.

— Asta nu sunt eu, șopti ea.

— Ba da. Ești gata să vânezi un duce. Vino!

Manon o trase spre camera în care aștepta Lady Desmond. Contesa se prinse de ambele brațe ale fotoliului.

— Uimitor. Ai putea fi Lady Dorothea.

Pentru un scurt moment, Charlene zări o mamă iubitoare, îmblânzită de mândrie, dar apoi fața contesei se înăspri și luă expresia obișnuită de grandoare de neatins.

– O să meargă. Foarte bine, Blanchard.

Manon schiță o reverență.

– Vă mulțumesc, Excelență.

Contesa se întoarse spre Charlene.

– Amintește-ți, un gest de plebee și totul e pierdut. Rămâi cât poți de tăcută. Nu vorbi cu Lady Augusta. O să încerce să te momească. E o fată nebunatică, răzbunătoare. Fii atentă la duce. Nu mânca nimic, cu nici un chip. Trebuie să slăbești dacă vrei să intri mâine în catifeaua roșie.

Contesa ieși plutind din cameră, ținându-i încă morală, și Charlene trebui să se grăbească pentru a ține pasul. Nu era obișnuită cu pantofii de satin încheiați la glezne.

Cum trebuia să seducă un duce dacă nu putea să vorbească, să mănânce sau să pășească?

Promitea să fie o seară minunată.

Coborâră scările și intrară în sufragerie.

Era un alt tărâm. Șiruri de covoare verzi și albastre întinse în fața ei ca o mare neexplorată. Pe celălalt țărm, locuitori așezați pe canapele de catifea, sorbind ceva chihlimburi din pahare subțiri.

– Poleiala plafonului a fost comandată pentru regele Iacob I, îi șopti contesa la ureche, continuându-și lecțiile în timp ce se apropiau de doamne.

Nu se vedea nici urmă de duce sau de Lord Dalton.

Toți ochii se întoarseră spre Charlene. Știau că era o străină pe terenul lor. Nu putea face asta. Nu avea să meargă niciodată.

„Fugi. Înainte să te arunce în închisoare pentru delincvență.”

– Lady Dorothea, dragă, gânguri o blondă minunată al cărui zâmbet nu ajungea la ochii de un albastru înghețat. Nu te-am văzut de secole, *pur și simplu*. Am auzit că ai fost în Italia? Vino, stai lângă mine.

Bătu ușurel cu palma în canapea.

– Ai grijă, e Lady Augusta, îi șopti contesa la ureche, împin-gând-o în față.

„Lady Augusta. Frumusețea cea mai strălucită a lumii bune, dar care nu s-a căsătorit nici după trei sezoane. Familia a devenit disperată.” Charlene recita în minte lecțiile contesei. „Pentru Lady Dorothea e o rivală. Fii foarte precaută.”

— Cerule mare! Lady Augusta se zgâi la pieptul ei în timp ce se așeza. Ce bine ți-a făcut aerul de mare. Păi, e limpede că *explodezi* de sănătate. Nu-i așa, mamă?

Lady Gloucester, mama ei împănată și împodobită peste măsură, folosi un lornion ca să se zgâiască la decolteul generos al lui Charlene. Pufni dezaprobator.

„O femeie toantă. Fostă cântăreață de operă. Căsătorită scandalos cu mult deasupra poziției sale.”

Lady Augusta o cuprinse pe Charlene de mijloc.

— Povestește-ne despre turul tău roman. Se pare că ai apreciat mult bucătăria.

Charlene adăugă *câtea dușmănoasă* la descrierea lui Lady Augusta.

— Spune-ne despre asta, ceru o fată cu gropițe adânci, ochi neobișnuiți de un albastru-verzui palid și păr castaniu-deschis. Eu doresc foarte mult să călătoresc.

— Șșștt, domnișoară Tombs. E mai bine să stai acasă lângă foc, așa am spus eu întotdeauna, interveni Lady Tombs.

Ce spusese contesa despre Lady Tombs? „O arivistă care vrea să urce pe scara socială și care s-a căsătorit cu un baronet bogat.”

Domnișoara Tombs zâmbi, și căldura sinceră din ochii ei o încurajă.

— Dacă n-aș putea vizita Parisul măcar o dată pe an, aș muri pur și simplu, zise o brunetă mlădioasă, care trebuia să fie Lady Vivienne. Era limpede că nu trebuise să gândească prea mult în viața ei. Slavă Domnului că războiul acela stupid s-a terminat.

— Nu aș putea să nu fiu de acord, Lady Vivienne, spuse mama ei, marchiza de Selby, care era la fel de brunetă și de mlădioasă. Pur și simplu nu poți găsi aceeași calitate aici în Anglia. Nu, la Paris se găsesc modistele, iar în Elveția stațiunile climaterice. Ar trebui cu adevărat să încerci o asemenea stațiune, Lady Tombs. Știu una fermecătoare în Baden. Ar aduce o îmbunătățire *uriașă* sănătății dumitale.

– Ei bine, pufni Lady Tombs.

Insulte subțiri și voalate zburau dintr-o parte în alta, necerând nimic mai mult decât o încuviințare din partea lui Charlene.

Nu erau atât de diferite de fetele pe care le cunoștea. Înfruntându-se una cu alta, luptându-se să fie cumpărate, protejate. Oare sanctitatea căsătoriei făcea acest lucru mai puțin inacceptabil? Doamna pe care urma să o cumpere ducele avea să fie deținută ca o proprietate și dată deoparte la fel de ușor dacă se sătura de ea sau dacă nu îi producea un moștenitor.

Charlene nu avea să se dăruiască niciodată unui bărbat – pentru bani sau pentru un contract de căsătorie – fiindcă era la fel în toată lumea, pe străzile cele mai respectabile sau în cea mai înăpoiată fundătură. Bărbații se împerecheau ca să se simtă puternici. Fetele se prefăceau că zâmbesc, se prefăceau că râd, hrănind egoismul care râvnea după dominare și control.

Ea nu avea să fie niciodată proprietatea cuiva. Era acolo ca să câștige libertatea pentru ea însăși, pentru sora ei și pentru prietenele de la Pink Feather.

Nu trebuia să slăbească garda nici un moment.

Privi cu jind la o tavă plină de biscuiți glazurați. Lady Desmond o urmări cu ochi scânteietori, avertizând-o: „Nici să nu îndrăznești“. Nu spusese totuși nimic despre băuturi. Charlene acceptă unul dintre paharele elegante de la un servitor. Băutura era dulce și îi lăsă un gust de migdale pe limbă.

Corsajul strâmt nu îi permitea să respire adânc, și asta o făcea să simtă că o ia amețea.

Antrenamentul lui Kyuzo o pregătise să doboare bărbați de două ori mai mari decât ea și să își mențină seninătatea mintală în timpul unui atac fizic.

Nu făcuse nimic ca să o pregătească contra pericolelor unui stomac gol și ale unui corsaj prea strâns.

Îmbrăcămintea pe care o purta Lady Dorothea era la fel de provocatoare ca manevrele ei de luptă.

Rochia de mătase de culoarea piersicii era acoperită de o dantelă care sugera că era îmbrăcată în pânze de păinjen și tot

ce trebuia să facă James era să le dea de o parte ca să atingă carnea caldă, dezgolită.

Era așezată la mijloc, la masa lungă de șaisprezece picioare.

Nu destul de departe.

James se întoarse în stânga ca să evite pânzele de păianjen și fu aproape orbit de una dintre penele plutitoare arborate de Lady Augusta. Fusese într-adevăr ideea lui să invite opt femei la masă? Erau destule pene fluturătoare ca să faci o pilotă.

Lady Selby, așezată la capătul cel mai îndepărtat al mesei ca amfitrioană, fiindcă avea rangul cel mai înalt și rudele erau absente, privi în josul nasului ei sever.

– Trebuie să spun, Excelență, că sunt surprinsă să văd că nu mai sunt alți domni aici în seara asta. Tonul ei cultivat spintecă aerul din cameră ca un cuțit. Am spus întotdeauna că trebuie să ai un număr egal de doamne și domni, ca să fie o conversație variată.

– L-am adus pe Lord Dalton. Ar trebui să fie la fel de bun ca o duzină.

Dalton se întoarse spre marchiză, folosind toată forța ochilor săi de un albastru întunecat și a bărbiei despicate.

– Asta e o broșă nouă, Lady Selby? Ce potrivită. Vă scoate perfect ochii în evidență.

– Hm, spuse marchiza, dar expresia ei se împlânzi și în ochii ei se ivi o scânteie.

– Cunoscut câțiva domni eminenți de pe domeniile vecine, se oferi Lady Gloucester. Lord Grant, de exemplu.

Lady Dorothea scoase un sunet găuit.

– De abia s-a întors de pe domeniul lui din Scoția, continuă Lady Gloucester. Ieri a făcut o donație considerabilă Azilului pentru Femei din Gloucester, instituția mea caritabilă pentru întreținerea și educarea fetelor tinere din localitate, după ce am stabilit condițiile de bază împreună cu Lady Augusta.

Lady Dorothea tuși în șervet.

– Îl cunoști pe Lord Grant, Lady Dorothea? întrebă Lady Gloucester.

– Nu l-aș lăsa lângă o fată... Lady Dorothea se strâmbă și își trase răsuflarea de parcă ar fi lovit-o cineva pe sub masă. Cineva

care purta catifea purpurie și răspundea la titlul de Lady Desmond. Vreau să spun... Arboră un zâmbet. Doar în treacăt. L-am cunoscut doar în treacăt.

Ce voise să spună?

Lady Augusta prinse privirea ducelui și zâmbi.

– Patronați opere caritabile, Excelență?

– Nu în Anglia.

– Atunci va trebui să vizitați azilul nostru. Inima o să vă fie mișcată și vă veți arăta generos, ca atâția alții înaintea dumneavoastră. Fetele sunt modele de docilitate pioasă.

Când spuse cuvântul *inimă*, își duse amândouă mâinile la piept, fără îndoială cu speranța de a-i atrage privirile. Rochia ei de culoarea fildeșului era aproape la fel de revelatoare ca rochia lui Lady Dorothea. Nu se putea spune că nu era drăguță, dar ochii albaștri ca neghina și curbele ample îl lăsară rece.

Încuviință fără să se compromită și continuă să atace tocana de porumbel, evitând gustarea apetisantă etalată în josul mesei. Corsajul pe care îl purta Lady Dorothea părea a fi cu totul incapabil să-i cuprindă sânii somptuoși.

De fapt, părea să fie la o respirație distanță de dezastru.

Putea doar să spere că materialul avea să reziste, altfel avea să fie forțat să o arunce pe un umăr și să o ducă până la cel mai apropiat pat, ceea nu avea să conducă la o căsătorie prudentă și lipsită de pasiune.

– Mi se pare că e foarte încântător la țară în perioada aceasta, spuse Lady Vivienne. Frunzele vor cădea în curând, cât de pitoresc. Purta o mătase de un argintiu rece, care îi pune în evidență frumusețea sofisticată. Corsajul ei era destul de rezervat în comparație cu al altora. Arăta ca o ducesă.

– Stejarii sunt splendorozii pe domeniul nostru din Somerset, comentă domnișoara Tombs. Se întind cât vezi cu ochii, învăluți în purpuriu și-n auriu.

Se uită fix la perete.

Doamnele trecură de la stejari la vânătoarea de fazani și la posibilitatea unui îngheț timpuriu, în timp ce James era tot mai stânjenit.

Pereții păreau să se închidă asupra lui, și miresmele florale amestecate ale doamnelor îi dădeau dureri de cap. Câte dineuri chinuitoare îndurase el în camera asta de când devenise suficient de mare ca să cineze cu părinții? Bătrânului duce îi plăcuse să se audă vorbind. Ei trebuiau să îi îndure fanfaronadele în tăcere.

Când se făcuse mai mare, mesele se transformaseră în lupte în toată legea, în care James făcea pe provocatorul și pe rebelul ca să își înfurie tatăl, iar William era prins la mijloc între cele două fronturi.

– Nu înțeleg cum ați putut sta atâta timp departe de Anglia, Excelență, spuse marchiza. Nu cred că societatea e atât de atractivă în Indiile de Vest. Exista măcar un sezon monden?

– Nu pot suferi sezonul.

Șocul și disperarea de pe fețele lor fură comice. Începură să vorbească una peste alta.

– Să nu suferi sezonul, de ce, cum se poate așa ceva?

– Ce ai putea găsi de obiectat la o tradiție atât de venerabilă?

– Expozițiile, cursele, balurile...

Dalton rânji, bucurându-se evident de spectacol.

– Chiar așa, bătrâne, se alătură el corului. Să nu spui niciodată că nu îți place *sezonul*, e categoric nepatriotic.

James făcu un semn spre bufet, și Robert deturnă atenția. Avea câteva sticle de Claret francez vechi decantându-se pe bufet.

După ce primi un pahar întăritor de vin în mână, James întrepruse corul doamnelor care încă tremurau.

– Îl detest din pricina împodobirii, a fuduliei și a ritualurilor înfumurate de curtare. Bărbați care țopăie în jileți de culoarea penelor de păun. Debutante care se etalează în toată splendoarea lor în folosul celui care licitează cel mai mult.

Lady Dorothea clătină din cap.

– Înțeleg. Preferați să adunați posibile perechi în casa dumneavoastră și să ne ascultați ca pe un cor teatral. De ce nu ați închiriat pur și simplu un licitator? De ce nu ne-ați urcat pe scenă? Fără nici o pretenție de politețe?

Se strâmbă din nou.

– Chiar așa, Lady Dorothea. De ce să ocolim adevărul? răspunse el. Nu am nevoie de ipocrizie. Toată lumea știe de ce participă la baluri tinerele doamne. Ocazia aceasta nu e diferită.

– E *nespus* de diferită, împrășcă Lady Tombs. Fiica mea nu ar face parte niciodată dintr-un cor teatral.

Privi provocator în jurul mesei, provocându-i pe ceilalți să o contrazică.

Dalton chicoti. Dacă ar fi putut să-l ajungă, James i-ar fi tras una *lui* pe sub masă. Nu ajuta deloc.

– Spuneți-ne despre îmbunătățirile pe care le-ați făcut la Warbury Park, Excelență. Lady Desmond încercă să îndrepte conversația pe un făgaș mai sigur. Am auzit că ați modernizat bucătăriile?

– Da, spuneți-ne despre bucătării! se entuziasmă domnișoara Tombs, făcând gropițe. Trebuie să fii atât de precaut în zilele astea. Sper că menajera dumneavoastră supraveghează facerea pâinii. Mai ales a celei din secară, da? Eu nu mănânc pâine niciodată, nu după ce am citit fascinantă scriere a învățatului doctor Thuillier. Vedeți, grâul poate fi infestat cu *Claviceps purpurea*. Eu nu vreau să-mi văd pielea decojindu-se încet și scârbos. Ei bine, dumneavoastră ați vrea?

La asta nu era într-adevăr nici un răspuns.

Fu salvat de sosirea Josefei, ducând o tavă strălucitoare de argint încărcată cu începutul celui de-al doilea fel – carne de vită pregătită cu sosul lui preferat, brun și aromat. Femeia îi aruncă o privire ucigașă sârmanului Robert, care se grăbi să ia tava, și nu fu mulțumită până nu își așează capodopera în siguranță, în fața lui James.

El zâmbi și se întinse după mâna ei bronzată.

– Permiteți-mi să v-o prezint pe doamna Mendoza, bucătăreasa mea. În loc să facă o reverență, ea se mulțumi să încline din cap, măsurându-le deschis pe doamne, una câte una.

Se așternu o tăcere scandalizată.

– Încântată să vă cunosc, doamnă Mendoza, spuse în cele din urmă Lady Dorothea.

Josefa o studie pe Lady Dorothea.

– Ce frumusețe, spuse ea cu accentul ei spaniol pronunțat. Se întoarse spre James. *Hermosa*, nu?

Dalton îi făcu cu ochiul Josefei.

— *Señora*, dumneavoastră sunteți cea mai fermecătoare dintre toate.

Josefa clătină din deget în direcția lui Dalton.

— Tu, băiat obraznic. Se întoarce din nou spre Lady Dorothea. Tatăl dumitale e un om foarte important?

Lady Dorothea strânse din sprâncene.

— Ah... da.

Josefa făcu un semn aprobator.

— Bun. Îmi place asta. Are maniere.

— Dumnezeuule mare! exclamă Lady Desmond, fără să se deranjeze să își ascundă uimirea.

James își înăbuși un hohot de râs. Dacă ar fi știut adevărul, s-ar fi iscat un adevărat tumult.

Josefa se prefăcea doar că era bucătăreasa lui. În realitate, era asociata lui în afaceri, și era legitim interesul ei ca James să își găsească o mireasă cu relații.

— Sper să vă placă friptura, doamnelor, spuse Josefa. Își înclină capul spre lachei. *Bueno*, puteți servi. Ieși din cameră, cu cocul de păr întunecat răsucit în creștetul ei la fel de regal ca penele marchizei.

Dalton prinse privirea lui James, cu un rânjet larg întipărit pe față.

— Vai de mine, spuse Lady Gloucester. Ce persoană *ciudată*.

James aproape că le văzu pe doamne povestind chinul de la cina dată de Calamitatea Sa, la ceai cu prietenele lor, când aveau să se întoarcă la Londra.

„*Oh, vai, n-o să-ți vină să crezi ce a făcut în continuare*. Ne-a prezentat bucătăresei la masă. Și ea nici nu a făcut o reverență. Îmi venea să mor...”

— Nu am fost prezentată niciodată unei bucătărese în timpul cinei, spuse marchiza. Și ce Doamne iartă-mă e sosul acesta? E cam picant.

Doamnele învârteau friptura în farfurii.

Lady Vivienne luă o îmbucătură mică și imediat își duse șervețul la buze, ca să ascundă un început de tuse.

— Cu ce e asezonată?

– Cred că are ardei iuți roșii, anason, puțin coriandru. Și pudră de boabe de cacao. Se spune că poporul aztec i-a servit un fel de mâncare asemănător lui Cortez, când a sosit să îi cucerească, gândindu-se că era un zeu.

– Cacao? Vă referiți la cacao din aceea de care bem? Lady Augusta privi farfuria cu mai mult interes. Nu m-am gândit nici odată că ar putea fi folosită într-un sos.

– Unii spun că o uncie de cacao alimentează la fel de mult ca o livră de carne. Omul poate supraviețui numai cu ciocolată, dacă e nevoie, spuse James.

– Ați deschis o manufactură de cacao, după cum am înțeles.

Lady Vivienne zâmbi cu infatuare. Își făcuse temele.

– Una mică. Nu departe de aici, lângă Guilford. Acum modific Banbury Hall.

Marchiza ridică dintr-o sprânceană.

– Sunt sigură că nu aveți nevoie să intrați în comerț.

– Nu nevoie, ci pasiune. Visez ca Parlamentul să scadă taxele de import pe boabele de cacao cultivate în fermele care nu folosesc munca sclavilor.

Familia Josefei deținea o asemenea fermă într-un sat îndepărtat de pe coasta din Chuao, în Venezuela, și Joseph era principalul investitor.

Lady Dorothea zâmbi aprobator.

– E o idee minunată.

– Dacă taxele de import scad și se descoperă metode de producție mai bune, toată lumea va putea să își permită să se alimenteze și să își facă o plăcere, bând ciocolată. Făcu un semn cu mâna în aer. Ciocolată pentru mase.

– Admirabil, sunt sigură.

Era evident că Lady Vivienne era departe de a crede că era admirabil că el susținea ceva care suna atât de plebeu precum *ciocolată pentru mase*.

Lady Dorothea luă o gură mică de sos. Un zâmbet fericit ridică colțurile gurii ei încântătoare.

Celelalte doamne își făceau vânt cu șervetele.

— Luați o înghițitură de vin, doamnelor. Știu că nu obișnuieți să beți, dar veți vedea că se potrivește de minune cu sosul și mai diluează condimentele.

— Familia noastră nu a împărtășit niciodată gustul pentru băuturi tari, anunță Lady Tombs. „Să se ferească de vin și de băuturi îmbătătoare“, intonă ea. „Să nu bea nici oțet făcut din vin, nici oțet făcut din vreo băutură îmbătătoare; să nu bea nici o băutură stoarsă din struguri și să nu mănânce struguri proaspeți, nici uscați.“¹

Domnișoara Tombs se strâmbă.

— Am vrut întotdeauna să văd Italia, dar ați auzit cum fac vinul acolo, în realitate? Îl calcă cu picioarele. Zâmbi strălucitor. Cu *picioarele*. Știți ce fel de boli pot fi transmise prin picioare? Ei bine, numai *Verruca vulgaris*, asta este totul! Văzând că o priveau uluiți, adăugă: Acesta este termenul latin pentru „negi“. Verișoara mea Adeline are unul într-o parte a nasului, sărmana.

— Alice, sâsâi mama ei.

„Doamne. Salvează-mă de cina asta.“

Lady Dorothea ridică paharul spre doamnele Tombs.

— „Lasă, lasă, vinul e un bun prieten, dacă știi cum trebuie să-l iei: nu-l mai ponegri.“² Luă o înghițitură sănătoasă. Domnul Shakespeare.

Dalton bătu din palme.

— Bravo, Lady Dorothea. Bine spus.

James trebuia să fie de acord. La naiba, avea mai multă istețime și înflăcărare decât toate celelalte doamne la un loc.

Ea ridică paharul de vin spre Dalton, și, când îl coborî, corsajul lunecă și mai jos. James își ținu răsuflarea, hipnotizat de umflătura sânilor ei catifelate.

Bucata subțire de mătase rezistă.

Autocontrolul lui devenea periculos de fragil.

¹ *Legea nazireatului*, citat din Biblie, cartea Numerilor, capitolul 6:3, traducerea Cornilescu (n.tr.)

² Shakespeare, *Othello*, actul 2, scena 3, traducere Ion Vinea (n.tr.)

Capitolul 6

Ducele se zgâia la ea cu privirea intensă, amenințătoare.

Charlene spera că nu se juca de-a una-din-doamnele-astea-nu-seamănă-cu-celelalte. Încerca să se amestece cu celelalte, dar, de fiecare dată când deschidea gura, contesa îi dădea cu piciorul sub masă.

Între loviturile în gleznă ale contesei și faptul că era forțată să stea în fața unui munte de delicatese care te făceau să-ți lase gura apă, Charlene era în propriul ei iad. Rochia era prea strâmtă doar la corsaj. Nu putea mânca măcar puțin?

Oftă în timp ce delicioasa și condimentata friptură era luată de pe masă, doar pe jumătate terminată.

Ce nedreptate.

Fusese cât pe ce cu Grant. Dacă ducele își invita vecinul la cină, ar fi fost un dezastru. Să prostească o găgăuță slabă de minte ca Lady Augusta era una. Să fie mai deșteaptă decât un adversar înșelător care o cunoștea drept Charlene ar fi fost aproape imposibil.

Termină vinul, amintindu-și senzația mâinii baronului care o strângea de gât, sclipirea de poftă din ochii lui aspri.

Paharul îi fu umplut imediat, în ciuda semnelor frenetice ale contesei. Nici una din celelalte fete nu-și băuse vinul, dar lui Charlene nu îi păsa. O făcea să se simtă temerară și îndrăzneată. Perfect capabilă să vrăjească o armată întreagă de duci.

– Îmi place vinul fiert cu lămâie și nucșoară, spuse Lady Augusta cu vocea ei de fetiță, dintr-o suflare. Mama îmi zice mereu să mă stăpânesc. Flutură din genele dese, curbate. Mă tem că uneori pur și simplu nu pot spune nu.

Părul acela mătăsos de culoarea spicului de grâu, buzele acelea bosumflăte roșii precum cireașa și ochii enormi de un albastru cristalin. Chiar nu era corect. Lady Augusta era prea frumoasă – și prea conștientă de lucrul acesta. O privi pe Charlene printre gene, echivalentul politicos al unei tigrese care își ascute ghearele.

— Lady Dorothea, dragă, zise ea și zâmbi afectat. Ți amintești că ai băut prea mult lichior de piersici la ieșirea ta în lume? Ridicol, am crezut că aveai să mori de rușine când ai vomitat peste rochia aurie de mătase pe care o purta Lady Beckinsale, în camera unde se retrăgeau doamnele.

Chiar trecuse Lady Dorothea prin așa ceva? Sărmana de ea. Charlene prinse furculița și se gândi să o înfigă în Lady Augusta, exact între sânii ei perfect proporționați.

În schimb, zâmbi dulce.

— Cum aş putea să uit? Dar asta nu a fost în noaptea în care ai fost găsită pe balcon cu *cineva anume*? Ai pierdut un nasture, din câte îmi amintesc? Ți s-a lăsat corsajul?

Lady Augusta se făcu stacojie.

— Niciodată! exclamă ea. Vreau să zic, ce s-a întâmplat cu tine? Niciodată nu spuneai mai mult de două cuvinte unul după altul.

— Doamnelor, vă rog, le avertiză marchiza. E foarte nepotrivit. Le fixă pe fiecare cu o privire condamnatoare.

Ducele le țintuia și el. Privirea lui o făcea pe Charlene conștientă de fiecare mișcare, de fiecare respirație.

— Lord Dalton, am auzit că plănuieți să concurați la Cupa de Aur în iunie, spuse Lady Vivienne. O să câștige Anticipation sau Sir Marmalade?

Conversația se orientă spre curse, un subiect despre care Charlene nu știa nimic, lăsând-o astfel pradă gândurilor ei.

Ducele nu părea fermecat de mrejele pe jumătate naive, pe jumătate ispititoare întinse de Lady Augusta. Și Domnișoara Crimă și Pedepsă Tombs nu părea să folosească nici o strategie. Era ciudat că păruse aproape normală până îi spusese ceva ducele, și atunci izbucniseră cuvintele *negi* și *scârbos*.

Poate că avea atacuri nervoase, ca Lady Dorothea.

Lady Vivienne juca cu cărțile ascunse, mizând pe farmecul unei lady misterioase și ispititoare.

Nici una din fetele acestea nu avea nevoie de el în modul în care avea nevoie ea. Ele luptau pentru prestigiu, glorie, emoția de a fi numite „Excelență”. Charlene lupta pentru libertatea ei, pentru inocența surorii ei, pentru sănătatea mamei ei. Nu putea da greș.

Înainte de seara asta, se gândise că exista doar un gen de aristocrați. Cei dominatori, poruncitori, care făceau ca toată lumea să danseze după melodia lor, cu o mână sigură pe frâie.

Dar ducele acesta era mult mai complicat.

Măinile îi erau mari, cu unghii roase și bătăături vizibile pe degete și palme, de parcă ar fi ținut frâiele fără mănuși. Își imagină mâinile acelea ținând-o pe ea. Îndemnând-o pe ea la galop.

Oare de unde îi venise un asemenea gând?

Trebuia să fie vinul. Nu era obișnuită să bea ceva mai puternic decât o înghițitură ocazională de lichior îndoit cu apă.

El nu era un bărbat convențional. Nu urma nici una din regulile pe care le înșirase contesa. Stătea cu coatele pe masă... și le prezentase o servitoare în timpul cinei.

Asta fusese destul de drăguț, de fapt.

Deși *drăguț* nu era cuvântul care îi venea de obicei în minte când se gândea la el.

Formidabil.

Elementar.

Adusese cu el spațiile deschise, în verdele ca acele de pin al ochilor, în umerii puternici ca de stejar.

Stătea foarte stânjenit într-un scaun din sufragerie. Bătea darabana cu degetele pe masă și cu piciorul pe covor, neobosit și gata să se pună din nou în mișcare.

Atât de diferit de prietenul lui lănced, Lord Dalton, care avea alura unui copil de cor care o luase pe căi greșite, cu părul lui auriu, profilul clasic și rânjetul lupesc.

Cu toate acestea, Lord Dalton nu o făcea să își imagineze cum ar fi fost să fie *prinsă*.

Ducele își trecu încet paharul de vin peste contururile aspre ale feței și o privi pe Charlene cu o intensitate sălbatică.

Ea ridică bărbia, îi susținu privirea și suci puțin umerii. Corsajul ei se lăsă periculos de jos.

Un mușchi zvâcni pe chipul lui.

Kyuzo o învățase că toți adversarii aveau slăbiciuni. O învățase și să nu lase teama să îi controleze mintea.

Voci feminine se ridicau și coborau, exclamau și chicoteau.

Charlene înclină capul, imaginându-și cum avea să-l seducă pe acest duce când aveau să rămână singuri în cele din urmă.

Cum avea să-i desfacă eșarfa, să îi descheie nasturii, să îi dea jos haina. Să pipăie pielea lui cu degetele ei cercetătoare. Să țină puterea strâns în frâu. Un bărbat care își controla complet trupul, atât de conștient de farmecul lui încât se aștepta ca femeile să se bată pentru el.

Respirația ei se înteeți.

Ridică paharul cu vin, luă o înghițitură mică și lăsa să îi curgă deliberat pe lângă gură.

Picături rubinii se prelinseră pe bărbia ei până între sâni. Ea le șterse cu șervețelul, prinzând rapid picăturile înainte de a păta rochia scumpă, iar ușoara presiune îi făcu sâni să se tensioneze sub mătasea subțire.

Mâna ducelui se strânse pe pahar până când ea se gândi că avea să se rupă piciorul.

El se ridică în zgomot de mese care se clătinau și scaune care se hârșiau.

— Masa e gata, anunță el și ieși în grabă din cameră.

Servitorii se repeziră să curețe farfuriile, iar doamnele schimbă priviri șocate.

— A vorbit Calamitatea Sa, doamnelor, spuse Lord Dalton cu un zâmbet strâmb. Va trebui să-l iertați. S-a dezobișnuit de companie educată. Se ridică și îi oferi brațul marchizei de Selby. Permiteți-mi să vă conduc în salon.

Naiba să ia hainele astea pe talie și pantalonii strâmți.

Nu putea să i se scoale unui bărbat fără să devină o atracție de circ. James stătuse la masă, așteptând ca *situația* lui să se lase înainte de a pune capăt interminabilei mese.

Nu îl mai afectase o femeie în felul acesta de... Niciodată. Cu siguranță nu una tânără, neexperimentată.

Preferă ca partenerele lui să fie mai vârstnice și mai experimentate. În timpul călătoriilor sale, găsisse o văduvă foarte inventivă în Franța. O cântăreață de operă cu... *plămâni* magnifici... în Florența. O actriță încântătoare în Trinidad. Femei care înțelegeau regulile jocului și jucau pentru plăcerea lor. Pentru privirile

fierbinți, pentru vânătoare, pentru momentul sublim al consumării. Fetele erau mult prea deranjante. Nu înțelegeau regulile jocului.

Dar ceva din Lady Dorothea îi distrugea autocontrolul și schimba toate regulile. Modul în care ea îi submina autocontrolul îi dădea lui de înțeles că pericolul era aproape.

Trebuia să stea departe de el. Să o aleagă pe Lady Vivienne sau pe domnișoara Tombs și să termine cu prostia asta. Atunci se putea îndrepta direct spre Londra, spre brațele unei actrițe voluptuoase cu pene în cap, în cazul căreia singurul mister era modul în care reușea să își învețe replicile.

Lady Dorothea era o enigmă prea mare – acum îl arunca grămadă pe dușumea, acum se juca de-a cocheta înfierbântată. Nu avea nevoie de un labirint complicat care se sfârșea cu o distracție hazardată.

Trebuia să meargă să taie niște lemne. Să bea o sticlă de coniac.

Orice care să-i scoată din minte ochii aceia albaștri-cenușii, colorați cu amenințarea mărilor furtunoase.

Dalton se bătu cu palma peste frunte, în ușa biroului.

– Ai fost de neiertat de necioplit, să știi. Întoarce-te și cere-ți scuze. Le tremură penele la toate.

James oftă.

– Sunt prea obișnuit să trăiesc în pădure. Am pierdut gustul pălăvrăgelilor fără rost. Ar trebui să o aleg pe domnișoara Tombs și să termin cu asta. Măcar mi-ar ține casa imaculată. Ce-a fost în capul meu? Ar fi trebuit să-l pun pe Cumberland să-mi aleagă o mireasă. Sunt mult prea multe femei în casa asta. Nu pot gândi.

Fusese greșit să le invite să lupte pentru el. După cum explicase atât de bine Lady Dorothea în fața tuturor.

James scoase dopul unei sticle de coniac cu dinții și luă o înghițitură.

– Patru doamne. Trei zile. Cât de rău poate fi? spuse Dalton imitând vocea profundă a lui James.

– Foarte amuzant.

– De ce nu Lady Vivienne?

— Dacă mi-aș asculta mintea, aș alege-o pe ea. Dar celelalte părți...

— O preferă pe Lady Dorothea.

— E atât de evident?

Dalton aprinse o țigară cu un băț luat din foc.

— Mă tem că da.

— La naiba, oftă James din nou. Cum s-a întâmplat asta? Asta trebuia să fie ceva rațional. Fără patimă.

— Te-a prins în cârlig, nu-i așa?

— Astea sunt niște debutante inocente, Dalton, nu curtezane.

— Ai fi surprins. Ultima lady care rămâne în picioare devine ducasă. Pariez că sunt dispuse să joace murdar. Ai face mai bine să-ți ții ușa încuiată noaptea, ca să nu te trezești cu o debutantă strecurându-se în patul tău, dispusă să își distrugă reputația. Ai încredere în mine. Se opri și înclină capul. Dacă ne gândim la asta, nu am putea să schimbăm camerele în secret? Aș fi încântat să mă sacrific în folosul tău.

— Chiar crezi că s-ar coborî la așa ceva?

— Absolut. Sunt însetate de sânge. Ai auzit-o pe Lady Dorothea ciorovăindu-se cu Lady Augusta la cină.

— Până la urmă, s-ar putea să ai lupta ta erotică.

Dalton înșfăcă sticla.

— De ce nu le trimiți pe toate acasă și nu convoci a doua rundă la anul?

— Trebuie să o scot la capăt. Dacă nu ai observat, am adus un copil cu mine din Trinidad. Flor a avut o viață dificilă. Speram să îmi pot găsi o soție dispusă să îmi accepte bastarda și să îi ofere călăuzire și protecție.

— Nu pentru asta sunt guvernantele?

— Guvernantele sunt plicticoase. Flor a concediat deja două. Are nevoie de o mamă. Cineva care să îi netezească drumul spre înalta societate. Când mă întorc în Trinidad, rămân acolo cel puțin un an.

Habar nu avea cum să educe o fată tânără. Mai ales una răzvrătită, care îi amintea atât de mult de el la vârsta ei.

Treceau sticla de la unul la celălalt.

— Dar tu? întrebă James. Familia ta nu vrea să te căsătorești?

– Sigur că da. Mamei nu i-ar plăcea nimic mai mult, dar nu pot. Am motivele mele. Fața i se întunecă. Prefer mesele de joc din Brook's. Îmbucurător de libere de femei în căutarea unui soț.

– Ești fericit? întrebă James. Jucându-te de-a haimanaua indolentă?

Dalton își sprijini bărbia în pumni și privi în flăcări, cu ochii lui albaștri plini de umbre.

– Am o rază de acțiune foarte îngustă, bătrâne. Clubul, croitorul, ocazionala văduvă primitoare, înapoi la club. Tu faci bine lăsând toate astea în urmă. Dalton clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-și limpezească gândurile. Destul despre mine. Ai un salon plin de femei care trebuie întreținute.

– Nu aș vrea să le dezamănesc. Va trebui să fac ceva și mai șocant. Să le ofer o poveste excitantă pe care să o spună.

– Așa te vreau! Știi că au pariat la club?

– Pe ce?

– Pe *asta*. Pe vânătoarea de mirese a Calamității Sale. Sortii o favorizează pe Lady Augusta, fiindcă e singura frumusețe faimoasă. Eu am trimis o notă cu pariul meu astăzi. Am informații intime, știi.

– Și? îl îndemnă James. Pe cine ai ales?

– Am pus trei sute pe Lady Dorothea.

James înghiți prea repede și tuși.

– O să pierzi pariul.

Dalton zâmbi viclean.

– Nu cred.

Capitolul 7

– Ce crezi că o să facă în continuare? șopti domnișoara Tombs către Charlene. E îmbrăcat ca un lacheu, ne servește mâncare străină și pune capăt mesei într-un stil minunat de neconvențional. Gropițele ei se adânciră. Nu e amuzant?

Charlene zâmbi și încuviință, doar ca să fie politicoasă. Nu era amuzant. Era război.

Și ea era o fortăreață înarmată.

Ducele juca jocuri, încercând să le șocheze, să le prindă cu garda jos. Sau poate că le transmitea o avertizare. Asta era mai plauzibil. Se chinuia să dovedească fără echivoc că nu avea să fie un soț atent, că doamnele puteau să se aștepte în cel mai rău caz la abandon și în cel mai bun caz la excentricitate.

Domnișoara Tombs se așeză pe canapea, lângă Charlene.

— Ai fost superbă la masă. Ce performanță!

La ce se referea prin performanță? Charlene îi privi fața, dar zâmbetul ei era deschis, prietenos, fără urmă de malițiozitate.

Oamenii vedeau ce se așteptau să vadă, exact așa cum îi tot spunea contesa.

— Mulțumesc, domnișoară Tombs. Și dumneata ai fost... încântătoare.

— O, te rog să-mi spui Alice! Și nu trebuie să minți, zise ea veselă. Știu că sunt un caz fără speranță. Nu-i nimic de făcut. Asta sunt eu.

Oftând din greu, adâncită în conversație cu Lady Gloucester, Lady Tombs își supraveghea fiica de-a curmezișul camerei. Mamele se strânseseră într-un capăt al încăperii, în timp ce Lady Vivienne și Lady Augusta vorbeau una cu alta în apropiere.

— O scot din minți cu totul pe biata mama, îi șopti Alice la ureche.

Charlene nu se putea hotărî dacă Alice vorbea serios. Părea atât de inteligentă, dar era evident că nu avea habar cum să atragă un bărbat. Avea păr castaniu-deschis și curbe mlădioase, dar ochii ei palizi, de culoarea acvamarinului, trecând de la verde la albastru, o făceau cu adevărat ispititoare. Era un noroc că nu părea interesată să pună mâna pe duce.

— Ai putea încerca să vorbești despre... subiecte mai obișnuite, spuse Charlene.

— Oh, te referi la chestiuni precum vremea? Sau caii?

— Exact.

Alice zâmbi.

– E foarte amabil din partea ta că vrei să mă ajuți. O să încerc, îți promit.

De ce golise atâtea pahare de vin? I se învărtea capul.

Ca să-i pună capac, un lacheu îi oferă un pahar cu ceva de culoare portocalie, care mirosea ca budinca de Crăciun. Alice refuză, dar Charlene luă un pahar.

– Cred că ai fost delicios de obraznică. Sunt sigură că l-am văzut pe duce privindu-te admirativ, spuse Alice.

Lady Vivienne se lăsă pe pernele canapelei, cu o mână elegantă și cu degete lungi agitându-se în aer.

– Pare cam dezechilibrat, o auzi Charlene spunând.

– Necivilizat, încuviință Lady Augusta. Brațele acelea. Atât de demodat de musculoase. Ca un lucrător de pe docuri. Pariez că m-ar putea ridica doar cu unul din ele. Am auzit spunându-se că e o haimana fără inimă. Știi, Lady Caroline mi-a spus că... Își plecă ușor capul, vorbind prea încet, și Charlene n-o mai auzi.

Subiectul conversației lor intră în cameră, urmat de Lord Dalton. Ducele se așeză pe un scăunel cu perne de catifea chiar în centrul salonului, de parcă ar fi pozat pentru un curs de pictură și ele ar fi trebuit să îl picteze.

Își dădu jos haina și i-o aruncă unui lacheu.

Urmă o undă audibilă de interes din partea fetelor și de protest din partea mamelor.

Apoi începu să își descheie manșetele.

Mai întâi una.

Apoi cealaltă.

Alice prinse privirea lui Charlene și se aplecă să-i șoptească.

– Vezi? Ce ți-am spus eu?

El își suflecă mânecile, încalcând deliberat toate convențiile saloanelor. Gazda nu trebuia să se descheie după cină, expunându-și brațele musculoase și înnegrite de soare.

Ai fi putut auzi un ac dacă ar fi căzut.

El stătea pe scăunel cu picioarele unul peste altul, cu spatele drept, cu umerii fermi, poruncitor și autoritar. Tot ce era feminin și amețit în Charlene se trezi. Dar ea nu era genul care leșina. Și inima nu îi palpita, nici nu tresălta.

Cu excepția momentului de față, în care nu putea respira și inima îi bătea ca o pasăre în colivie.

„Întărește-te, Charlene. Ai apărare puternică. Nu ești târfa nici unui bărbat.”

— Doamnelor, spuse ducele, vă rog să îmi iertați lipsa de politețe. Am petrecut prea mult timp în compania unor bărbați neciopliți. Permiteți-mi să vă cânt ceva.

Sprîjini chitara de el, iar degetele îi trecură peste coarde, aliniindu-le.

— O să vă cânt un fandango spaniol. Un dans de curtenie pe am învățat să-l cânt în călătoriile mele prin Andaluzia.

Urmă un crescendo amețitor de note și apoi începu ritmul, încet și echilibrat. O cadență străină, subliniată de note săltărețe, de o grație tremurătoare. Tensionă coardele pentru a sublinia melodia, bătând cu podul palmei în chitară, făcând-o să cânte și să sune ca sunetul unor călcăie care ar fi lovit dușumeaua lucioasă.

Cu mânecile suflecate și părul acela des, întunecat căzându-i în ochi, ducele nu semăna cu nici unul din nobilii pe care îi întâlnise. Nu era nimic delicat sau lustruit la el. Stătea cu picioarele rășchirate, sprîjinind chitara pe un genunchi îndoit.

„Probabil că așa a făcut bătători și și-a ros unghiile”, se gândi Charlene în timp ce îl privea ciupind coardele. Cânta cu abandon, fără să-i pese de ce gândeau ele. Degetele lui zguduiau gâtul chitarei, apoi mângâiau blând coardele.

Ritmul deveni mai rapid, mai frenetic, iar el asaltă coardele, și părul îi căzu în ochi. Rămase uluită când văzu că își arăta astfel emoțiile. Făcu o grimasă și oftă, pierdut în muzică. Melodia vibra în ea. O invadea. Era tristă și euforică în același timp.

Pentru o clipă, uită de ce era acolo și se lăsă pur și simplu în voia muzicii.

Sunt un bărbat și tu ești o femeie, cântau strunele. Acesta este dansul nostru. Nu e nici o rușine. Nici un păcat. Urmează-mă, lasă-mă să te călăuzesc. Uite pașii, mișcă-te după mine.

Celelalte doamne erau fermecate, aplecate înainte în scaune, cu gura întredeschisă.

Muzica era sălbatică și provocatoare într-un moment, ca în următorul să devină de o melancolie care îi frângea inima.

Charlene își imaginea degetele lui mângâind-o, făcându-i buzele să ofteze.

Cântecul ajunsese la un sfârșit distrugător, și un sunet de lemn care pocnea le făcu să își îndrepte ochii spre ușa salonului.

Acolo stătea o copilă, într-o poziție de efect, cu mâinile ridicate într-o parte. Ducele înălță capul, îi făcu un semn de încuviințare și începu un nou cântec.

Nu putea să aibă mai mult de șase sau șapte ani. Părul negru abundent era prins într-un coc grațios într-o parte, pe gât, și împodobit cu un trandafir roșu. Pielea ei era de un bronz cald. Era înfășurată într-o eșarfă roșie de mătase cu ciucuri lungi, care măturau covorul.

Se mișca în ritmul muzicii, iar papuceii ei roșii băteau dușumeaua în timp ce se rotea prin cameră, cu un zâmbet strălucitor pe față, în timp ce evita mobilele și își croia drum spre duce.

Ridică brațele în aer, și Charlene văzu că ținea niște discuri concave de lemn în degete, legate de încheieturi cu panglici de mătase roșie. Le scutura în ritmul muzicii, și zornăitul lor era un contrapunct aspru pentru zdrăgănitul ducelui.

Perechea se mișca în armonie perfectă, picioarele și degetele ei realizând o conversație complicată de bătăi în podea, când mai ușoare, când mai puternice. Își ridica mâinile în aer și își unduia grațios încheieturile, răsucindu-se și zornăind.

Cine era copila asta și de ce cânta el atât de dulce pentru ea?

Când se sfârși dansul, fetița își scoase trandafirul roșu din păr și îl întinse spre Lady Augusta, cu o reverență încântătoare.

Lady Augusta chicoti. Mama ei privi pătrunzător spre duce, de parcă l-ar fi putut transforma, prin puterea voinței, dintr-un cântăreț la chitară, dezastruos și cu mânecile suflecate, într-un pair al regatului încheiat până sus, care juca crichet.

Lady Augusta bătu ușurel obrăjorul fetiței. Lady Selby ridică lornionul.

– Vai, ce copil încântător. Al cui e, Excelență?

– Sunt Flor Maria, gângăvi fetița cu un pronunțat accent străin. Cine ești tu?

– Flor, spuse ducele pe un ton de avertizare.

Charlene își înăbuși un zâmbet.

– Amuzant. Marchiza coborî vocea. Ce maniere.

– Flor e un nume foarte drăguț, spuse Charlene.

Fata încuviință.

– Mama mea mi-a spus Flor. Ea este acum cu *ángeles*. Crezi că îngerii dansează? Trebuie să danseze. Dacă nu, mama nu ar fi fericită în cer.

– Tu ești o dansatoare minunată, spuse Charlene.

– Pot să te învăț cum să dansezi și cum să folosești *castañuelas*.

Flor întinse discurile de lemn spre Charlene. Ducele îi făcu cu ochiul lui Charlene.

– S-ar putea ca Lady Dorothea să nu fie în stare să învețe fandango.

Flor o privi concentrată.

– Are părul destul de deschis, dar cred că aş putea s-o învăț.

Lord Dalton rânji.

– Dar Lady Vivienne? întrebă el, arătând spre brunetă.

Flor se întoarse spre Lady Vivienne.

– Sigur că da. Ar trebui să începeți lecțiile mâine, spuse ea, privind spre Lady Vivienne și spre Charlene. Ați putea începe practicând cum să bateți cu picioarele. Mai întâi cu vârful, apoi cu călcâiul. Le demonstrează. Întâi vârful, apoi călcâiul.

Lady Vivienne era vizibil neobișnuită să primească ordine de la un copil de șase ani și nu știu ce să răspundă.

Charlene încuviință solemn.

– Promit să exersez.

– Chiar așa, al cui e copilul acesta? insistă marchiza. Al unei servitoare, poate?

Ducele așeză o mână pe capul lui Flor.

– E a mea.

Marchiza scăpă lornionul din mână și acesta rămase atârnat de un lănțșor de la gâtul ei.

– Al dumneavoastră?

Lady Desmond îl privi pe duce cu gura căscată.

– Ați fost căsătorit în străinătate?

Ducele strânse gâtul chitarei.

– Nu am fost.

Dinspre doamne se auziră icnete și murmure.

Acum, că el o spusese, Charlene văzu asemănarea. Verdele-deschis al ochilor fetei, linia hotărâtă a maxilarului.

Își recunoștea fica ilegitimă, străină. Copilul nedorit, nerecunoscut din sufletul lui Charlene ar fi vrut să se ridice și să strige *Ura!*

– Acesta nu este un subiect potrivit pentru tinerele doamne. Vă rog să îndepărtați copilul din prezența noastră, Excelență.

Lady Shelby ridică bărbia în aer, cu un aer înțepat.

Flor privi spre tatăl ei cu ochi întrebători, simțind valul de dezaprobare care se îndrepta spre ea.

Îl trase pe duce de mânecă.

– De ce nu mă plac doamnele acestea, *papa?* întrebă ea, înfiorându-se. Nimeni nu îmi spune că sunt drăguță aici, și e atât de frig. Vreau să merg acasă.

Ducele arătă spre ușă.

– Du-te în pat acum. Unde e domnișoara Pratt?

– Vreau să stau aici cu tine. Buza de jos a fetei tremură, și inima lui Charlene se topi.

– Eu cred că ești foarte drăguță, spuse Charlene.

Flor ridică spre ea ochii verzi care străluceau de lacrimi.

– Îți mulțumesc, se smiorcăi ea.

– Ți-ai făcut o prietenă, Lady Dorothea, spuse Lady Augusta cu voce tăioasă.

Ducele dădu chitara unui lacheu și se ridică.

– Domnișoară Pratt! zbieră el.

O femeie subțire cu o rochie de un cenușiu sever și o bonetă albă se repezi în încăpere.

– Sunt îngrozită, Excelență. Făcu o reverență grăbită. Doamnelor. Făcu din nou o reverență, de data asta adresată marchizei. Nu am știut că a fugit. Credeam că doarme.

Își prinse eleva de umăr și încercă să îi ia discurile de lemn dintre degete.

– Nu te atinge de *castañuelas*. Au fost ale mamei. Flor privi provocator spre doamne. Nimeni nu se atinge de *castañuelas*.

– Flor! Trebuie să îți ceri scuze. Vrei ca doamnele să creadă că ești o sălbatică?

Flor ridică bărbia în aer.

– Nu sunt o sălbatică.

– Dumnezeule! Marchiza își plecă ușor capul cu un gest regesc. Ce temperament regretabil.

– Îmi cer scuze, spuse guvernanta, strângând din buze de parcă ar fi mâncat lămâi. Vino, copilă.

O împinse pe Flor afară din cameră.

– Cine a fost mama ei, Excelență? Întrebă marchiza.

– O... prietenă.

– Sper că nu vă veți face un obicei din a expune copila în public.

Ambele contese încuviințară. Ducele se încheie la manșete și acceptă haina de la un lacheu.

– Am un copil străin care a fost născut în afara căsătoriei, spuse el. Dacă acesta este un defect fatal, sunteți libere să vă luați fiicele și să plecați.

Charlene simți că își stăpânea cu greu furia.

– Oh. Marchiza clipi. Ei bine...

Păru să se gândească în mod serios să o ia pe Lady Vivienne și să plece.

Charlene își imagina dialogul care avea loc în mintea marchizei.

„– Ducele are una din fiicele *acelea*.

– Da, dar e un *duce*. Și Lady Vivienne va fi ducesă.

– Dar copilul e străin. Ce respingător.

– Da, dar copila poate fi ținută departe, înzestrată regește și căsătorită la cincisprezece ani cu vreun nobil spaniol neînsemnat.”

Penele lui Lady Tombs se clătinară.

– Ce subiect lipsit de delicatețe. Domnișoară Tombs, poate ar fi mai bine să începi să ne cânti ceva. Nu cred că această conversație e chiar potrivită.

Alice își strânse buzele trandafirii.

– Copila a spus că îi e frig. Cred că e mult mai cald în Indiile de Vest. Sărăcuța de ea.

Charlene încuviință.

– Sunt sigură că se simte singură. Copiii de vârsta ei au nevoie de tovarășie, spuse ea, adresându-i-se ducelui. Nu există prin vecini copii cu care să se joace?

Capetele se rotiră. Lady Selby se zgâi la ea de parcă i-ar fi apărut coarne și copite despicate, iar Lady Desmond bătu o avertizare cu piciorul.

Se părea că doamnele nu erau de acord că bastarda unui duce trebuia să se joace cu copiii din vecini.

– Nu trebuie să îngădui ca *acest gen* de copii să se afișeze în public, Lady Dorothea, spuse marchiza cu dezgust.

– Nu cred că Flor ar trebui pedepsită pentru circumstanțele nașterii ei, spuse Charlene. Cum poate fi considerat responsabil un copil pentru...?

– Ceea ce vrea să spună fiica mea, interveni Lady Desmond, e că guvernanta ar trebui să-și țină eleva sub control.

Doamnele încuviințară.

Asta nu era deloc ceea ce voise ea să spună.

„Respiră. Ca un râu care curge încet. Tu ești Lady Dorothea. Nu ilegitala Charlene.“

– Vă implor să schimbați subiectul, spuse Lady Tombs frângându-și mâinile. Aceste scumpe nevinovate nu ar trebui supuse niciodată unui subiect atât de deplasat.

Charlene își stăpâni cu greu o ripostă mușcătoare. Doamnele acestea se înșelau atât de mult, în superioritatea lor presupusă.

– Să înțeleg că nu pleacă nici una? întrebă ducele arcuindu-și sarcastic buzele, de parcă ar fi sperat să micșoreze turma.

Doamnele priviră covorul.

– Să jucăm douăzeci și unu? sugeră Lady Tombs, rupând tăcerea stânjenitoare.

– Cum doriți, spuse ducele.

„La dracu’!“ Contesa nu avusese timp să o învețe pe Charlene nici un joc de societate. Trebuia să inventeze un motiv și să se scuze de la joc.

Charlene se întrebă dacă Lady Dorothea s-ar fi rușinat de Flor și ar fi vrut să o ascundă de lume. Ducele își lăsase deja fiica în grija acelei guvernante cu fața severă, când era limpede că avea nevoie de iubire și de companie.

Totuși, o recunoscuse și presupunea că avea să îi dea o zestre. Charlene respecta asta, dar nu schimba faptul că era *duce*. Știa că titlul și bogăția moștenită alimentau depravarea.

Dacă era să dai crezare șoaptelor pe care le strecura Lady Augusta, era un crai care lăsase în urmă un șir de inimi frânte pe câteva continente. Își adusese fiica acasă cu el, dar asta nu însemna că nu lăsase o legiune de copii nerecunoscuți să putrezească în obscuritate.

Când îl văzuse cântând la chitară pentru fiica lui, dorise să-l placă.

Dar asta nici nu intra în discuție.

În timp ce lacheii aduceau mesele de joc și rearanjau scaunele, James o studia pe Lady Dorothea. Nu avusese de gând să dezvăluie existența fiicei lui până nu alegea o mireasă, fiindcă știa ce furtună avea să provoace Flor. Nu se gândise niciodată că una dintre doamne avea să sară în apărarea ei. Ducii își recunoșteau adesea copiii ilegitari, dar rareori îi invitau în casele lor.

Se așează alături de Dalton la una din mese, meditănd încă asupra surprinzătoarei lipse de convenționalism pe care o manifestase Lady Dorothea.

– Vreți să veniți cu noi, Lady Dorothea? întrebă Dalton, căutând să o așeze lângă James, de vreme ce pariașe pe ea trei sute de lire.

– Mă tem că am o ușoară durere de cap, răspunse ea. O să stau aici lângă foc și o să mă uit cum vă distrați.

Ochii lui Dalton luciră poznaș.

– Atunci Excelența Sa vă va ține tovărășie. L-am auzit adesea spunând că preferă să privească pe alții jucând cărți, nu să joace el.

James se încruntă. Nu spusese niciodată asta. Oh, bineînțeles. Cele trei sute de lire.

– Bine jucat, murmură el, ridicându-se ca să i se alătore lui Lady Dorothea.

– Regulile jocului corect nu se aplică în dragoste și în pariurile domnilor, fu răspunsul enervant.

Mamele își împinseră fiicele în poziție în jurul meselor de joc, expunându-și marfa în modul cel mai avantajos.

James putu să se așeze alături de Lady Dorothea. Nu trebuia să îi vorbească, să o privească sau să se întrebe cum ar fi fost dacă

ar fi simțit curbele acelea decadente umplându-i palmele. Buzele. Cu siguranță nu trebuia să își imagineze cum ar fi fost dacă el ar fi umplut...

– La ce vă gândiți?

Vocea ei de contralto îi mângâie simțurile. De ce sunase atât de diferit la cină? Mai afectată, mai ascuțită.

El își dresе glasul.

– Mă... mă întrebam de ce ați fost atât de bună cu fiica mea.

– Trebuie să fie greu pentru ea să fie într-o țară străină, fără alți copii cu care să se joace. E foarte singură.

– Nu m-am gândit cu adevărat la asta. Probabil ați crescut într-o familie mare?

Ea se opri un moment.

– Am... am doi frați. Dar dumneavoastră, Excelență?

– Eu am avut un frate.

Ea duse mâna la gură.

– Oh, îmi pare teribil de rău, am uitat de pierderea dumneavoastră.

El așteptă ca ea să spună mai mult – obișnuitele fraze banale despre cum avea să învețe să suporte pierderea în timp sau că acum era duce dintr-un scop mai înalt –, dar nu o făcu.

Stătea atât de liniștită, încât penele din capul ei nu se mai mișcau.

Flăcările din enormul șemineu alb cuprindeau buștenii de stejar din pădurea lui. Lemnul uscat făcea multă căldură.

Doamnele jucau cărți, făceau pariuri și râdeau strident. Lady Augusta clătină din cap, făcând penele și perlele să vibreze, și îl privi cu îndrăzneală.

Lady Dorothea rămase tăcută.

O imagine îi apără în minte, nechemată. Stătea alături de ea pe puntea unei corăbii, cu vântul sărat fluturându-i buclele spre buzele lui. Nu i-ar fi păsat dacă părul i-ar fi fost ciufulit sau serviciul de ceai s-ar fi clătinat pe masă.

În ciuda trăsăturilor ei delicate și a siluetei mărunțele, era puternică.

Era o persoană pe care te puteai baza.

Ce gând neașteptat. Nu te puteai baza pe doamnele din societate. Le protejai, le acopereai ochii în fața adevărurilor aspre ale lumii, le dezmierdai și le răsfațai.

Ca să se scuture de gânduri, începui să vorbească din nou:

— William a fost un om bun. Liniștit și convențional. A fost crescut ca să își asume titlul toată viața și ar fi fost un duce excelent. Sobru și drept. Nu putu opri valul crescând de amărăciune din vocea lui. În timp ce eu sunt cu totul nepotrivit pentru titlu... și pentru rolul de tată.

— Nu ne putem alege întotdeauna calea. Uneori ni se oferă o sarcină... o șansă... și prindem ocazia sau ne clătinăm sub loviturile vieții.

De data asta rămase el tăcut, meditănd la vorbele ei. Ea vorbise cu convingere, de parcă ar fi trecut prin greutăți. Poate că exista ceva în trecutul ei, o durere ascunsă despre care el nu știa nimic. Asta îl făcu curios.

— Vorbiți de parcă ați fi experimentat loviturile vieții, Lady Dorothea.

— Eu? Cum aș putea? Am dus o viață foarte adăpostită, Exceelență. Luă o înghițitură din paharul de lichior. Cum s-a întâmplat să o aduceți pe Flor în Anglia cu dumneavoastră?

— Mi-a fost dăruită pe neașteptate. Eu sunt tatăl ei. Și accept responsabilitatea pentru bunăstarea ei, spuse el. Nu știam că există, înainte ca mama ei să mi-o aducă, cu două săptămâni înainte de a pleca spre Anglia.

— A fost foarte tristă fiindcă a renunțat la copilă?

— A murit de febră galbenă la patru zile după ce a lăsat-o pe Flor cu mine. Nu mi-am putut abandona copila să moară și ea... sau să fie capturată de negustorii de sclavi. Îmi cer scuze că vorbesc pe șleau, Lady Dorothea, dar acesta este adevărul. Singurul loc sigur pentru ea este aici. Sunt sigur că nu o s-o pot lua cu mine în călătorii.

Lady Dorothea oftă.

— Atâtea pierderi. E clar că îi e teribil de dor de mama ei, și, dacă și-ar pierde și tatăl, i s-ar frânge inima. Mama ei v-a fost o prietenă foarte bună, Exceelență?

— De abia ne-am cunoscut.

Conversația aceasta vira spre un teritoriu extrem de neașteptat. Mama lui Flor, Maria, fusese o actriță din Trinidad, cu strămoși spanioli, europeni și africani. Petrecuseră împreună câteva nopți. El avusese grijă. Nu ar fi trebuit să existe nici un copil. Dar, atunci când Maria i-o adusese pe Flor, după atâția ani, văzuse ochii verzi ai copilei și știuse, cumva, că era a lui.

Roti coniacul în pahar. Acum Lady Dorothea știa mai multe despre el decât toată lumea, în afara câtorva apropiați. Ceva din adâncurile insondabile ale ochilor ei păruse să îi descătuseze limba.

– E un copil inteligent, vioi și curios. Dar are un caracter rebel și poate fi o calamitate când o contrazici. A pus deja pe liber două guvernante, și domnișoara Pratt dă semne de înfrângere. E încruntată mereu, și asta înseamnă că e gata să-și facă bagajele și să plece cu următorul poștalion.

– Lăsați-o să plece, spuse Lady Dorothea, cu toată convingerea. E prea severă. Găsiți-i o guvernantă cu un caracter mai blând.

– Flor are nevoie de o rutină strictă.

– Are nevoie de compasiune.

– Are nevoie să învețe să fie puternică și lipsită de emoții. Are crize de isterie. Va trebui să învețe să se controleze dacă își face intrarea în societate.

– V-ați gândit vreodată că poate țipă fiindcă e singură și dorește atenția dumneavoastră?

– Nu mă aștept ca fiica unui conte să recunoască făturiș cât de crudă poate fi înalta societate. Nu a trebuit să suferiți niciodată disprețul sau batjocura. În ochii Angliei, Flor va avea prea mult lucruri care sunt deja împotriva ei – nașterea ei, faptul că e străină... Nu vedeți că încerc doar să o protejez?

– Eu văd o fetiță care crede că nimeni nu o iubește. Ar trebui să petreceți mai mult timp cu ea.

– Dacă aș petrece timpul cu ea acum, ar fi și mai dificil pentru ea când mă voi întoarce în Trinidad și o voi lăsa aici. Trebuie să se obișnuiască cu absențele mele. Va avea în curând o nouă mamă, care să o protejeze și să își folosească influența ca să aibă o soartă mai bună în viață.

– Excelență, spuse marchiza, ridicând vocea ca să fie auzită pe deasupra conversației. Veniți cu noi? Începem altă rundă.

Lady Augusta arboră un zâmbet neplăcut.

– Înainte de a juca din nou, am auzit că Lady Dorothea are un talent pe care să ni-l arate. Fă-ne, te rog, o demonstrație de *lupte romane*, dragă.

Lady Vivienne se încruntă.

– La ce te referi prin „lupte“?

– Sunt destul de sigură că nu vreau să știu. Domnișoară Tombs, ar trebui să ne retragem.

– Chiar așa, spuse Lady Desmond, sunt doborâtă de oboseală. Vino, Lady Dorothea. Nimeni nu poate fi serios interesat de aptitudinile *șocante* pe care le-ai dobândit în timpul călătoriilor.

– Haideți, dacă are un talent nou, toți vrem să-l vedem. Lady Augusta se ridică și păși spre foc. Îi smulse din păr o agrafă cu o piatră prețioasă și o ridică. Prefă-te că sunt un hoț de bijuterii. Ce ai face?

– Dă-mi-o înapoi, spuse Lady Dorothea cu voce joasă și egală.

– Oh, asta nu ți-ar folosi la nimic, o îmboldi Lady Augusta. Acum aș fi deja la jumătatea piațetei.

– Dă-mi agrafa.

– Va trebui să o iei de la mine. Lady Augusta își plecă ușor capul într-o parte, provocator.

Lady Dorothea strânse pumnii.

– Doamnelor, vă rog, spuse sec Lady Gloucester. Am avut o seară lungă. E timpul să ne retragem.

Lady Augusta o privi cu ochii mijiți.

– Și dacă te-aș ataca, ce-ai face?

O privi în ochi, ridicând deliberat mâna, de parcă ar fi vrut să o lovească. Lady Desmond înghiți în sec.

James sări în picioare, cu simțurile protectoare treze dintr-odată, dar nu fu nevoie să se deranjeze.

Lady Dorothea o prinse de mână pe Lady Augusta, și apoi, printr-o mișcare bruscă și estompată, Lady Augusta căzu pe spate pe o sofa. În cădere, se prinse cu mâna ca o gheară de spatele rochiei pe care o purta Lady Dorothea.

Se auzi un zgomot tare de material care se sfâșie.

Un nasture sări în aer.

Și rochia ei se desfăcu în spate ca o piersică ce se rupe în două.

Ea ținu corsajul cu mâna înaintea de a cădea, dar nu înainte ca el să vadă o străfulgerare de curbe voluptuoase și chiar un sfârc trandafiriu.

După tăraboii care se iscă, te-ai fi putut gândi că scăpase un criminal.

Fetele țipau, cel puțin o mamă leșină, Dalton rămase cu gura căscată, iar Lady Dorothea rămase ca o căprioară năucită în fața săgeții.

James păși în grabă lângă ea.

– Poftim, luați asta.

Își scoase haina și i-o puse pe umeri, încheind-o.

Ochii ei erau sticloși ca un lac înghețat iarna.

– Îmi pare rău, șopti ea. Nu pot face asta.

Capitolul 8

James era pe jumătate hotărât să o trimită pe Lady Dorothea înapoi la Londra din pricina evidentei nepotriviri. Unei ducese nu i se desfac niciodată cusăturile în public.

Mătase de culoarea piersicii sfâșiindu-se și descoperind sâni voluptuoși și rotunzi, și o străfulgerare, doar o chinuitoare străfulgerare, a unui sfârc trandafiriu, obraznic, pe care el ar fi vrut să îl...

„Nu te mai gândi la asta, James.”

Din fericire, șocul pricinuit de această dezgolire înlocuise scandalul pricinuit de copilul lui ilegal.

James urca scările spre camera copiilor. Lady Dorothea spusese că trebuia să petreacă mai mult timp cu fiica lui. El nu fusese niciodată în camera copiilor. Încetini pasul în fața ușii deschise.

Flor era în pat, cu pumnișorii strânși, cu genunchii atingându-i pieptul slăbuț. El se aplecă. Timid, îi atinse părul.

Dormea, ca un ghem de concentrare furioasă. Cu ochii strânși, cu genele dese aruncându-i umbre pe obraji. Părul lung și negru se risipise între cearșafuri. Chiar și în lunga călătorie pe mare spre Londra, ea dormise în clătinarea bărcii pe valuri.

Călătoria spre Anglia fusese dificilă pentru ea. Suspinase și suspinase, jelindu-și mama, buimăcită de neașteptata schimbare de împrejurări.

La drept vorbind, el se bucurase de tovărășia ei în timpul lungii călătorii. După câteva săptămâni, ea se trezise din nefericirea ei, cu ochi mari și curioși, și uimirea ei îi distrăsese gândurile de la ceea ce îl aștepta. De la faptul că era ultimul din familia lui și trebuia să înfrunte amintirile pe care le îngropase de mult. Prezența ei îi dăduse un scop, un nou țel. Să o protejeze, să o ducă în siguranță în Anglia, la o nouă viață, și să îi ofere o nouă mamă.

Ea se împrietenise cu secundul, care îi făcea mici păpuși din bucațele de postav negru și frânghie. James se gândise că, dacă se putuse împrietenii cu un marinăr cărunt, poate că putea cuceri chiar și inimile frigide ale aristocrației britanice.

Viața nu avea să fie niciodată ușoară pentru o fată ca ea.

Lady Dorothea nu avea dreptate în privința educației ei. Dacă o menaja, Flor avea să fie mai dependentă de el și mai ușor de rănit. Avea să râdă la urmă doar dacă îi bătea cu propriile lor arme. Dacă își făcea spinarea și mai țeapănă decât marchiza și se distanța de tatăl ei reprobabil și condamabil.

Era prea rapidă când era vorba despre furie și lacrimi. Cum fusese și el. Înainte ca tatăl lui să-i scoată asta prin bătaie. James avea să îi facă cel mai bun serviciu pe care i l-ar fi putut face: să o lase în pace. Să îi dăruiască o mamă în schimb, cineva cu o mână fermă, blândă. Era cel mai bine ca el să păstreze distanța de Flor. Avea mai multe șanse să înflorească sub călăuzirea unei mame.

Lady Dorothea credea că el trebuia să își iubească fiica.

Folosea cuvântul acesta cu prea multă libertate.

După ce murise mama lui, James înțelesese că iubirea îți face o gaură în piept, ca un vierme care sapă într-un măr. Și, când îți dădeai cămașa jos, vedeai prin ea până la perete.

Iubirea era un cuvânt periculos. Precursorul Pierderii și Singurătății.

Era mai bine ca fiica lui să învețe constrângerea.
Răceala. Autocontrolul.

„Nu-ți pierde niciodată controlul, Charlene.“ De câte ori îi spusese Kyuzo asta? „Ai un temperament prea iute. Potrivnicul tău va greși atunci când ești calmă.“

Charlene se îngropă sub cuverturi, trăgându-le peste rochia distrusă pe care încă o purta. Contesa o avertizase în privința lui Lady Augusta, dar Charlene își permisesese să fie ademenită să-și piardă controlul. Lacrimile îi arseră ochii.

Eșuase. O făcuse de rușine pe Lady Dorothea pentru tot restul zilelor ei.

Celelalte doamne râdeau probabil de ea chiar acum, rememorând incidentul cu șoapte scandalizate. În ochii ducelui zărise milă, nu dorință când îi dăduse haina lui. Charlene presupuse că adevărata ei fire avea să iasă întotdeauna la iveală, făcând-o o intrusă în lumea lor restrictivă, superficială.

Să se apere de avansurile amoroase ale unui duce deghizat ca lacheu era ceva ce putea fi iertat. Să își răstoarne rivala pe canapea, chiar dacă aceasta o merita, în fața unui grup de doamne pentru care *Debrett's* publicase liste de strămoși mai lungi decât brațul ei depășea orice limite.

Ca să nu mai vorbim despre rușinoasa problemă a cusăturilor pocnite. Când contesa îi spusese că ducele prefera lupii, nu se referise în mod sigur la ceva atât de necivilizat.

Charlene gemu, cu obraji în flăcări. Nu ar fi trebuit să îi pese de ofensa adusă unor patricieni băgăcioși, dar adevărul era că îi păsa. Dorise să fie bună în asta. O parte din câștigul ei era să demonstreze că era egală cu frumusețile din lumea bună și la fel de capabilă de a cuceri un duce.

Ușa se deschise.

– Te ascunzi, domnișoară Beckett? întrebă vocea aspră a contesei.

Charlene împinse cuverturile de pe cap și își șterse ochii cu mâna.

– Îmi cer scuze. Mi-am pierdut controlul. O să plătesc rochia.
Lady Desmond mătură aerul cu mâna.

– Rochia și-a slujit scopul. Nu mai e nevoie de ea.

– Am informat-o pe Blanchard că era periculos de strâmtă.

Urma unui zâmbet zbură pe chipul lui Lady Desmond.

– Ar fi trebuit să le vezi expresiile. Ducele se uita după tine de parcă ar fi plecat orice urmă de lumină din încăpere. Iar celelalte doamne... Buzele contesei se arcuie din nou. Au fost și jignite, și invidioase. Probabil că slujnicele lor taie acum cusăturile de la corsaje în speranța de a provoca o dezgolare asemănătoare. Dumneata ești foarte... bine dotată.

Charlene se ridică în șezut. Unde erau vaietele și frângerile de mâini?

– Nu am fost nemulțumită nici când am văzut că Lady Augusta a primit ce merita, spuse contesa. Dintre toate lucrurile neplăcute, să menționeze chiar accidentul care s-a întâmplat când a ieșit Dorothea în lume.

– Chiar a... vomitat?

Contesa privi în depărtare.

– Nu vorbim despre seara aceea. Se întoarce din nou spre ea. Oricât de nesuferit îmi este să recunosc, continuă contesa, izbucnirile tale bizare par să lucreze în folosul nostru.

Charlene își dădu bucele umede din ochi.

– Atunci credeți că încă suntem în cursă?

– Aș spune că suntem foarte aproape de linia de sosire. Trebuie doar să găsim o modalitate de a te lăsa singură cu ducele. Contea-ză pe mine, fata mea, găsesc eu o cale. Are nevoie doar de puțină încurajare... și va fi al meu.

Contesa se îndreptă spre garderobă.

Ce ciudat. Se părea că Charlene nu putea face nimic greșit.

Trântise un duce la podea?

Încântător.

Se expusese în public?

Extraordinar.

Nu avea să-i înțeleagă niciodată pe nobili.

Manon o ajută să se dezbrace.

– Am auzi că ai oferit o reprezentație în folosul ducelui, spuse ea, cu ochii întunecați strălucind de amuzament.

– Presupun că e un mod de a o spune.

Charlene încă nu putea crede că nu stârnise furia contesei.

Manon o ajută pe Charlene să își dea jos rochia distrusă și îi scoase agrafele și trandafirii ofiliți din păr. Stomacul îi chiorăi atât de tare, încât Manon o auzi.

Slujnica privi spre garderobă.

– Am salvat o farfurie pentru dumneata, în cămară, sub scări. Nu am îndrăznit să o aduc aici, ca să nu mă prindă Excelența Sa. Ar trebui să mănânci. Nu-ți face nici un bine să mori de foame.

– Vrei să spui că ar trebui să merg la bucătărie?

– De ce nu? Toată lumea va adormi în curând, și dumneata ai nevoie de toată forța. În plus, am senzația că ducele preferă curbele, zise ea zâmbind.

Charlene îi întoarse zâmbetul.

– Presupun că nimeni nu o va opri pe fiica unui conte de la un raid prin cămară, dacă o apucă foamea la miezul nopții.

Manon încuviință și împleti părul lui Charlene într-o coadă lejeră, legându-i capătul cu o panglică de mătase.

– Ce situație ciudată, nu crezi? o întrebă Charlene pe slujnică. Îți mulțumesc că mă ajuți.

Manon chicoti.

– Ca la teatru, *non*? Identități ascunse, duci chipeși, rochii care se desfac la timp...

– Am crezut cu adevărat că timpul meu în fața cortinei se sfârșise. Se pare că mi s-a mai dat o șansă. Nu trebuie să eșuez.

Manon luă pe braț rochia sfâșiata și acoperită de broderie.

– Nu-ți face griji, *chérie*. Ducele e pe jumătate îndrăgostit de dumneata, doar că nu știe încă.

Ieși, închizând după ea ușa dintre camere.

Greșea, bineînțeles. Bărbații ca ducele nu știau să iubească. Știau doar să posed. El era un bărbat care lua ce voia și nu suporta nici un argument contradictoriu. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost în stare să se apere când o acostase după-amiază, în timp ce era îmbrăcat ca un lacheu?

Fusese ea femeia care îi atrăsese privirile sau ar fi făcut la fel cu oricare din ele, doar că ea fusese mai la îndemână?

Trebuia să încerce să înțeleagă ce dorea el, ce îl putea aduce în punctul de a o cere în căsătorie. Să facă pe cocheta sau să continue

să îl provoace cu purtarea ei neconvențională? Era greu de spus ce abordare ar fi avut succes.

Charlene căzu în genunchi lângă pat și se așeză cu pieptul pe haina lui. Mirosea a muguri de pin proaspăt tăiați, masculin și păduratic. Era și un iz de fum de la șemineu. Și izul de măr al unei băuturi scumpe.

Strecură o mână sub bumbacul moale al cămășii de noapte, pe sub haina lui.

Degetele ei se mișcară pe abdomen și mai jos, între coapse.

Era un fir legat *acolo*. Întins între trupul ei și degetele ducelui, în timp ce el cânta la chitară. Experimentase fiecare zdrăngănit și mișcare pe coarde de parcă ar fi cântat pe *ea*.

Lâna hainei lui îi zgâria obrații și buzele. Mirosul lui o înconjură. Degetele lui loveau ritmic, făcând-o să ofteze. Respirația i se înțeți.

Puse haina deoparte și se ridică dintr-odată.

Acum era *ea* cea sedusă, naiba să-l ia. Nu avea să-l lase.

Trebuia să își amintească secretele pe care le putea ascunde un exterior chipeș, încântător. Văzuse asta de prea multe ori. Existau fete care purtau urma fierului înroșit al lui Lord Grant pe fiecare stradă din Covent Garden. Charlene aproape că ajunsese una dintre ele.

Un bărbat care trata femeile ca pe o turmă de vite.

Era ducele diferit? Adunase un harem ca să se întrecă pentru favorurile lui.

Nu trebuia să îl considere mai bun. Era un aristocrat, arogant și controlator. Femeile erau garanții, manipulate pentru scopurile lui și date la o parte dacă nu îi mai plăceau.

Trebuia să rămână puternică și să se controleze.

El avea o slăbiciune, și ea avea s-o găsească.

A doua zi avea să-și pună masca și să fie cea mai cultivată și ispititoare debutantă pe care o întâlnise vreodată ducele. Avea să leșine, să fluture din gene și să îl învârtă pe degete.

În seara asta, în bumbac și cu părul împletit, era pur și simplu Charlene. Defensivă, fără maniere, Charlene căreia nu îi păsa că nu era slabă.

Se înfășură în unul dintre șalurile catifelate de un alb gălbui din garderoba ei de lady și se strecură afară din cameră și apoi pe scări. Pășe în vârful picioarelor prin holul ca o peșteră, cu dulapurile lui de mahon și bronz, și afară pe ușa prin care văzuse intrând servitorii. Urmă un hol lung cu o mulțime de uși, și făcu câțiva pași greșiți înainte de a găsi scara îngustă care ducea spre dependențele servitorilor.

Deschise larg ușa bucătăriei și îngheță. Flacăra lumânării dansa peste oalele strălucitoare de cupru, peste șuncile care atârnau de grinzile plafonului și peste o siluetă înaltă aplecată peste plita neagră a bucătăriei.

Era ducele.

Capitolul 9

Lady Dorothea stătea în pragul bucătăriei, îmbrăcată cu o cămașă subțire de bumbac și cu un șal de culoarea fildeşului, cu părul împletit lejer și căzându-i în cascadă aproape până la mijloc. Lumânarea pe care o ținea în mână îi lumina ochii albaștri-cenușii măriți de surprindere.

– Nu poți dormi, Lady Dorothea? întrebă James.

– Eu... ah... Părea că voia să fugă, dar apoi surprinderea dispăru și fu înlocuită de o licărire șmecherească. Mi s-a făcut foame la miezul nopții. Intră în bucătărie și lăsă lumânarea pe masă. Pot să vin și eu cu dumneata?

Zâmbi. Un zâmbet care înflori încet și se dezvălui destul de mult ca să umple bucătăria și destul de puternic ca să înfierbânte tot domeniul.

Nu mai văzu altceva.

Dorea să întindă mâinile, să se încălzească la căldura celui zâmbet.

Fu rândul lui să se bâlbâie.

– Bineînțeles... dacă dorești...

Se întoarse din nou spre ibricul lui cu ciocolată, amestecând furios. Ar fi trebuit să plece. Era prea ispititoare. Prea periculoasă.

O cană de ciocolată, o scurtă conversație politicoasă și înapoi în pat.

În paturi diferite.

— Ce e acolo? întrebă ea de lângă el.

— Amestecul meu obișnuit de cacao.

Ea închise ochii și inhală.

— Miroase divin.

James se opri din amestecat. Putea să vadă protuberanța sânilor ei pe sub bumbacul și lâna subțire. Sâni despre care știa acum că încăpeau perfect în palmele lui. Coada ei lungă era legată cu o bucățică de mătase albastră. Dacă ar fi tras de panglică, părul ei ar fi căzut liber și împrăștiat în jurul ei ca lumina soarelui care cade într-un puț.

Mirosul de lapte ars îi atrase atenția înapoi spre plită. Agită amestecul. „Ai grijă, James. S-ar putea să te arzi.”

Își dresе glasul, alungând gândurile. Da, erau singuri. Da, ea purta o cămașă de bumbac. Un bumbac subțire, transparent. Dar asta nu însemna că el trebuia să se transforme într-o fiară pofticioasă.

— În unele nopți nu pot dormi, spuse el. Dacă beau cacao cu lapte cald, mă liniștesc.

Un adevăr spus numai pe jumătate. Nu dormise mai mult de câteva ore la rând de când ajunsese în Anglia. Mereu același coșmar. Mirosul de pământ umed și de lințolii de înmormântare. Pâine. Bere acrită.

— Eu sunt prea flămândă ca să dorm, spuse ea. Mama mă ține la dietă strictă. Am cam pus pe mine în Italia.

„Ești absolut voluptuoasă”, vru el să spună. „Să nu slăbești nici un gram.”

— Bineînțeles că toată lumea știe asta acum, spuse ea cu un zâmbet melancolic. După ce s-a întâlnit cu Lady Augusta.

El își ascunse un zâmbet, amintindu-și reacțiile scandalizate ale celorlalte doamne.

— Într-adevăr. Nu prea aveai cum să nu vezi.

— Mă tem că am stricat seara.

– Stricat? Eu aş spune că ai însufleţit-o. Lady Augusta ateri-zând pe sofa şi apoi... apoi...

– Corsajul meu. S-a desfăcut. În vocea ei era o nuanţă de ironie. Mă bucur că a fost atât de interesant pentru toată lumea. Îndrăz-nesc să spun că povestea corsajului meu desfăcut va fi povestită la Almack o veşnicie. Nu voi mai fi invitată din nou.

– Nici chiar aşa, spuse el ascunzându-şi alt zâmbet.

– Oh, haideţi, nu vă mai reţineţi râsul. A fost comic, presupun.

El zâmbi larg.

Ea îi zâmbi înapoi. Zâmbetul acela intim, doar pentru el, care îl făcea să tânjească să îi facă lucruri obraznice.

Nu, ea era inocentă. Însă în seara asta nu aveau să existe lu-cruri necuviincioase.

Sfărâmă altă boabă întunecată de cacao presată în ibric.

Ea trecu un deget peste mirodeniile pe care le adunase el pe blatul de bucătărie, zăbovind asupra beţişoarelor de scortişoară şi vanilie, asupra păstăilor de nucşoară şi asupra prafului de ardei iute roşu uscat.

– Nu ştiam că e nevoie de atâtea ingrediente.

– În călătoriile mele, am observat multe modalităţi de pre-parare a ciocolatei de băut. Aztecii antici credeau că zeii le dăru-i-seră ciocolata. Le interziceau femeilor şi copiilor să o bea. Preoţii îşi amestecau propriul sânge cu ciocolata şi o lăsau ca ofrandă în mormintele morţilor lor.

– Amuzant, spuse ea, privind ţintă amestecul înspumat.

– În asta nu am pus sânge, o asigură el. Numai nucşoară şi va-nilie. Un pic de miere. Un praf de ardei iute.

Ea visa cu ochii deschişi în lumina pâlpâitoare a lumânării.

El se întinse şi îi atinse coada cu degetele, luând câteva petale rătăcite de trandafir.

– Am putea încerca cu astea. Zdrobi petalele şi le dădu drumul în ibric. Pentru dulceaţă.

Naiba să-i ia trupul trădător! O atingere a părului ei mătăsos şi avea altă *situaţie*. Măcar de data asta, halatul legat peste haine îi oferea mai multă protecţie.

– Adu ceştile acelea, te rog, îi spuse el, iar vocea îi sună aspră şi încordată.

Ea găsi două cești de lut pe un raft și le așeză pe blat.

El turnă amestecul de ciocolată în cești și le așeză pe masa de bucătărie.

Ea se întinse după o ceașcă.

— Ai grijă. El întinse mâna, oprindu-se când îi atinse brațul. E foarte fierbinte. Așteaptă un moment.

Întorcând spatele ochilor ei îndrăzneți și ispititori, mai puse un lemn pe foc, ațâțând tăciunii strălucitori până ajunseră flăcări.

Când se ridică, ea stătea pe bancă, ținând ceașca în palme. O parte a șalului îi alunecase de pe umeri, dezvelind mai mult decât credea, prin bumbacul subțire al cămășii de noapte. Sâni rotunzi și plini, cu sfârcuri impertinente care implorau să fie sărutate. Chiar și chinuitorul triumphi mai întunecat dintre coapsele ei.

„Amintește-ți ce s-a întâmplat ultima dată când ai încercat să o săruți. Bum! Ai căzut exact pe spate.”

Dorea mai mult decât un sărut de la ea. Dorea mai mult decât dorise de multă vreme. Nu putea acționa conform acestor dorințe, desigur. Se așeză de cealaltă parte a mesei, punând între ei cele trei picioare de lemn greoi de stejar.

Ea suflă în ciocolată și luă o mică înghițitură.

— Oh, spuse ea în timp ce îl privea țință. Ce delicios. Aș vrea ca și... mama să poată gusta asta.

— Vom vizita manufactura mea de cacao mâine. Poate gusta câte ceva acolo.

— E o manufactură mare?

— Sala e încă în construcție. Am doar o mână de muncitori în momentul acesta.

— Dar veți angaja mai mulți în viitor.

— Câțiva în plus.

— Copii?

— Cred că vârsta minimă din contract e de șaisprezece ani.

Ea încuviință și vârful lung al cozii ei îi mângâie sâni.

El luă o gură de ciocolată și aproape scăpă o înjurătură când îi arse cerul gurii. O merita.

— De ce întrebi?

— Numărul copiilor din fabricile din Anglia este îngrijorător. Am auzit că le ținuiască uneori urechile de bancul de lucru dacă

îndrăznesc să fugă. Se cutremură. Dacă tinerele fete reușesc să scape, sunt vândute și sfărâmate ca un vas de porțelan, iar cioburile sunt măturate în șanț.

Ce știa ea despre șanțuri?

– Ești implicată în opere de caritate, Lady Dorothea?

Ea îl privi aspru, cu ochii adumbriți.

– Am vizitat cartierele de cocioabe. Cu gârzi, bineînțeles. Atâtea fete tinere căzute în păcat... Mi s-a frânt inima.

El o privi un moment. Părea imposibil de frumoasă cu obrajii îmbujorați de emoție și de băutura caldă.

– Nu ești deloc așa cum mă așteptam. Fiica unui conte, răsfățata societății, și totuși dumneata ești atât de directă, de plină de compasiune și de...

Proaspătă fu cuvântul care îi veni în minte.

Proaspătă ca un râu limpede de munte, printre plante agățătoare. Ca pâinea proaspătă, abia scoasă din cuptor.

Sau ca mirosul boabelor de cacao proaspăt prăjite.

Ducele se întinse și îi dădu o buclă de păr după ureche.

– Ești o fată cu totul surprinzătoare, știi asta?

Contesa ar fi fost copleșită de bucurie. Erau dovezi suficiente pentru a o compromite complet pe Lady Dorothea. Singură cu ducele. Purtând doar o cămașă de bumbac și un șal.

Cutremurându-se sub atingerea degetelor lui pe obraz, mai mult decât de la răceala aerului.

Charlene se gândise că avea s-o sărute când se întinsese să ia petalele de trandafir din părul ei.

Lumina lumânării arunca umbre pe maxilarul lui angulos și îi păta ochii cu întuneric, în timp ce își bea ciocolata. Charlene suflă în lichid și luă o mică înghițitură. Amărăciunea era temperată de mierea dulce și de laptele cremos. La astea se adăugau aroma bogată de scorțișoară și nucșoară și un praf de piper ce îi ardea ușor gâtul.

El îi privi atent reacția.

– Ce crezi?

– Cu adevărat? E ceva păcătos. Absolut păcătos.

Zâmbi în felul seducător pe care îl exersase în oglindă.

El luă o înghițitură de ciocolată fără să sufle înainte și înăbuși o înjurătură când îi arse limba.

Charlene nu încercase de multe ori ciocolata, fiindcă era mult prea scumpă. Gusta promisiunea sărutului lui cu fiecare înghițitură fierbinte. El aștepta de data asta. Dar își ținea ceașca atât de strâns, că i se albiseră încheieturile.

Avea să o sărute. *Trebuia* să o sărute. Nu conta ce spunea. Ea auzea dorința în respirația lui tulburată.

– Vorbiți-mi despre călătoriile în care ați fost.

Charlene fu surprinsă să descopere că era sincer interesată. Nu se gândise niciodată să călătorească. Nu era o opțiune pentru fetele crescute în bordeluri cu o grămadă de datorii și cu surori vulnerabile de protejat.

– Caut mereu boabele de cacao de cea mai bună calitate. Ca acestea.

Desfăcu o bucățică de hârtie, și un morman de boabe de un cafeniu întunecat și de formă migdalată se răspândiră pe masă.

Ducele inhală, și liniile aspre ale gurii lui se îmblânzără.

– Cacao din Venezuela. Nu poți găsi aroma asta nicăieri în Anglia. Crește în ferma mea din Trinidad.

Strecură boabele printre degete. Le așază în grămăjoare.

– Miros ca o pădure deasă. Ca lumina soarelui care se filtrează printre frunzele striate.

Charlene inhală mirosul de pământ și luă o boabă între degete.

– Așa cresc? În copaci?

Ducele clătină din cap.

– Nu, cresc în păstăi stacojii mai lungi decât mâna mea. Când deschizi una, pulpa albă e dulce și curată. Privi în colțurile umbrite ale bucătăriei, iar vocea îi deveni visătoare și joasă. Papagalii ocărăsc deasupra capului tău. Miroase a vegetație udă, decadentă și a verdele acru al vieții noi.

În timp ce asculta, Charlene le văzu limpede.

– Mai târziu, boabele sunt adunate pe frunze de bananier, continuă el. Acoperite cu mai multe frunze. Se prăjesc la soare până fermentează și capătă culoarea asta portocalie-maronie. Frecă un bob între degetul mare și arătător. O coajă subțire căzu în foițe.

Interiorul boabei e zdrobit pentru a face ciocolata. Îi întinse un mic fragment întunecat. Gustă!

Ea deschise gura și rostogoli boaba pe limbă înainte de a o mesteca. Mai amară decât băutura, cu o aromă de fum.

– Descrierea pe care ați făcut-o Trinidadului este extraordinar de frumoasă, spuse ea.

– Da. Dar acolo răul e la fel de prezent ca binele. Chiar dacă ne-goțul cu sclavi în sine a fost abolit, ororile continuă pe plantațiile spaniole și britanice de trestie-de-zahăr și de cacao. Africanii înrobiți muncesc peste optsprezece ore pe zi, mâncând doar banane fripte și orez. Majoritatea sunt siliți să doarmă pe scânduri de lemn, douăzeci într-o mică încăpere.

– Asta se întâmplă în ferma dumitale?

– Nu, spuse el, clătînând vehement din cap. Ferma mea și fermele în care investesc sunt locuite de bărbați și de femei libere, care muncesc în schimbul unor salarii bune și a unor părți egale din profit.

Un duce cu conștiință? Exista un asemenea exemplar?

– Sunt extrem de bucuroasă să aud asta, spuse Charlene.

– Am scris un raport lunar Parlamentului, în care am enumerat atrocitățile la care am fost martor.

Degetele lui erau întinse pe masă.

– S-a câștigat câte ceva. La congresul de la Viena. Dar e numai un strop de cerneală pe hârtie. Lipsa de omenie continuă.

Rămase tăcut câteva momente, privind flacăra lumânării, iar melancolia lui era ca o rafală de crivăț intrând prin crăpătura unei ferestre.

Ea dorea să-l mângâie, să îi spună că lucrurile aveau să se aranjeze. Dar asta ar fi fost o altă minciună adăugată la colecția ei.

– Îmi pare rău, cred că nu te interesează deloc aceste subiecte cumplite, spuse el.

– Dimpotrivă. Urmăresc cu mare interes cauza aboliționismului.

– Chiar așa? E surprinzător.

– De ce să fie surprinzător? Pot să citesc. Am creier. Nu suntem toate prostănace, știi. Ne gândim și la alte lucruri, nu doar la modelele de porțelan și la rochiile de bal. Privi spre flacăra lumânării.

Cred că fiecare suflet s-a născut liber. Sunt dispusă să lupt pentru libertate, oricare ar fi prețul.

El ridică mâinile.

— Nu am vrut să te jignesc. Doar că bărbații ca răposatul meu tată, și toți ceilalți pairi satisfăcuți, trândăvesc în cluburile lor, împărțind lumea de parcă ar împărți o friptură. Întorcând spatele barbariilor săvârșite în numele lor.

— O să vă ocupați locul și o să vă susțineți personal opiniile?

El clătină din cap.

— Nu pot sta în Anglia, unde viața e stabilită dinainte. O să stau aici doar cât să-mi iau o soție și să fac un moștenitor. Dacă mă aliez cu o forță politică importantă, ca tatăl dumitale, aş putea să ajut la scăderea taxelor de import pe boabele de cacao care nu sunt produse cu munca sclavilor.

Deci de asta alesese el acest grup anume de doamne. Pentru tații lor. Totul începu să capete mai mult sens.

— O veți lăsa pe Flor în urmă?

El ezită.

— O să-i fie mai bine aici fără mine. Cu o mamă care să îi modeleze transformarea într-o tânără lady. Eu habar nu am ce să fac cu un copil.

Moartea pândeă în ochii lui, îi umbrea zâmbetul. Era ultimul din familia lui.

Ea se întinse peste masă și își puse mâna pe brațul lui. Avea atâta nevoie de mângâiere. Poate că nu își dădea seama, dar ea putea vedea rana din ochii lui, putea simți nevoia lui de a crea o legătură.

— Ți se răcește ciocolata, spuse el.

Ea săltă ceașca și luă altă înghițitură. Cămașa i se ridică deasupra sânilor. Când coborî brațul, întinse mai tare materialul și acesta lunecă în jos, expunând mai mult din umăr și din curba sânelui.

El își înghiți în grabă ciocolata. Lăasă ceașca jos.

Acum avea să o sărute.

Dar nu o făcu.

Dacă Lulu i-ar fi făcut portretul, ar fi trebuit să arate cum capta pârul lui lumina lumânării și strălucea aproape albastru. Ca o cerneală vărsată pe un pergament. Ca noaptea vărsată pe cer.

„Ai grijă, Charlene. Nu deveni poetică.”

– Ai un strop de ciocolată. El se ridică și se întinse peste masă ca să își treacă degetul peste toată buza ei de jos. *Aici*.

Ochii ei se închiseră și respirația i se înțeți.

Se auzi zgomotul unei bănci care scrâșnea pe dușumea.

Ea ținea ochii strâns închiși. Acum. Acum avea să o sărute.

Pași.

Dar nici un sărut. Ea își ținu răsuflarea, ridică buzele în sus. Așteptând. Pregătită.

– O să te sărut, șopti el la urechea ei. Ai exact trei secunde ca să pleci. Te sfătuiesc să pleci. Așteptă un moment. Te rog să pleci.

Ochii ei se deschiseră.

– Pot să vă opresc oricând și să vă trântesc pe dușumea, nu?

– Asta e o provocare? Ochii lui verzi deveniră încetoșați și arzători. Nu am fost niciodată în stare să rezist unei provocări.

– Poate, spuse ea vicleană.

El se așeză pe bancă lângă ea, voit aproape.

Ea ridică bărbia.

– Nu mă tem.

Un zâmbet răutăcios îi jucă pe buze.

– Ar trebui să te temi.

Oh, era arogant. Credea că un sărut avea s-o copleșească. Habar nu avea. Mai fusese sărutată. Dar, când privi în ochii lui scânteietori, simți un mic fior de teamă. Nu teamă de el, teamă de ea.

Dorea ca el să o sărute. Nu doar din cauza recompensei, ci și din cauză că sentimentul neliniștit din adâncul stomacului ei, care începuse atunci când cântase la chitară, era acum mai rău ca oricând, făcând-o să caute un răspuns la durerea aceea dulce.

Poate că el era neconvențional și avea conștiință, dar presupunea totuși că femeile trebuiau să se înghesuie să lupte pentru el.

– Unu, spuse el.

Contesa ar fi fost încântată.

„Contesa.”

Uitase complet că nu avea nici un rost să se compromită dacă nu era și contesa acolo, ca să dea buzna peste ei.

„La naiba!“

– Doi. El trase de șal până lunecă de pe umeri și căzu pe dușumea.

Ea uită cu totul de contesă.

Dar nu veni nici un trei.

Un cuvânt mic, nerostit, răsună în spațiul dintre buzele ei. El trecu ușor un deget peste obraji ei, cu ochii zăbovind asupra gurii. Apoi îi desfăcu buzele cu degetul arătător și îi dădu capul pe spate. Degetul lui îi mângâia buzele și se strecură în gura ei, iar vârful îi atinse limba.

Ea gustă scorțișoara din ciocolată și sarea pielii lui. Gâtul ei era fragil și subțire în mâna lui mare.

Nu era ocazia potrivită.

Trebuia să aștepte până îi putea întrerupe contesa.

Era o nebunie.

– Trei, șopti ea.

Capitolul 10

Înainte de a termina cuvântul, el îi cuprinse mijlocul cu un braț și o zdrobi de pieptul lui solid. Sărutul lui fu ușor la început, o serie de mici atingeri pe conturul buzei de jos.

Mâna lui îi ținea fața, degetele lui erau întinse pe obrazul ei, călăuzindu-i blând capul pentru a avea mai mult acces. Când limba lui trăsă conturul buzelor ei, ea gustă ciocolata și un iz preventor de ardei roșu. Sărutul încet, ațâțător o făcea să uite de ce ar fi trebuit să-l oprească. Dimpotrivă, dorea mai mult.

Deschise buzele, și el răspunse invitației, iar limba lui se strecură mai adânc. Degetele puternice traseră de panglica care îi lega coada, slăbind nodul până când părul îi căzu pe umeri și căldura îi cuprinse corpul.

Adunându-i bucele în pumni și trăgându-i capul în spate, el privi țință în ochii ei.

– Dumnezeu să mă ajute, te doresc, gemu el.

Buzele lui se mișcă peste ale ei, limba lui o îndemnă să se deschidă mai tare. Sărutul lui era o invitație flagrantă la păcat. Îi spunea că îi cunoștea toate dorințele secrete și că avea să o îndeplinească pe fiecare.

Minute... ani trecură în timp ce el o săruta pe ea și ea îl săruta pe el. Nu se mai gândi la nimic, în afară de nevoia fierbinte pe care doar buzele lui o puteau domoli. El îi mângâia umerii liniștitor, făcând ca gurile lor să se afunde mai adânc una în alta.

Limba lui trecea peste a ei, cerând un răspuns. Ea își îngropă degetele în părul lui des, apăsându-l atât de tare, încât nu își mai dădu seama unde se sfârșeau curbele ei și unde începeau mușchii lui tari.

Își trecu mâinile peste spatele lui și peste mușchii puternici, încordați și strânși sub atingerea ei. Era atât de mare. Atât de complexor. Căldura și puterea lui o înconjurau, sufocând-o.

– Da, șopti el la urechea ei. Atinge-mă și tu.

Nu voia ca el să se oprească.

Trăise atâta timp protejată. Închisă față de posibilitatea că un bărbat putea și dăruia plăcere, nu doar primi.

Degetele lui îi mângâiau gâtul și arătătorul lui trasă gropița sensibilă de la baza gâtului ei. Ce se întâmplase cu hotărârea ei fermă de a-și păstra controlul și de a-și înfrâna emoțiile? Nu era nimic strâns sau controlat în momentul acesta.

Ea întoarse capul și se frecă de obrazul lui, iar barba scurtă îi zgârie pielea. Această mică durere făcu plăcerea să se concentreze. Atât de multă plăcere. Radiind din durerea dintre coapsele ei, pulsând în pânțele ei, împrăștiindu-se în sâni și îmbujorându-i obraji cu un val de căldură.

Altă mișcare ușoară, și buzele ei le atinseră pe ale lui. Ezitând, ea îi sărută buza de jos. El rămase nemișcat în timp ce ea îl explora. Deveni mai îndrăzneță, afundându-și limba în gura lui. El închise ochii și gemu încetișor.

Sunetul o făcu să se simtă puternică. Acesta era ducele de Harland, Calamitatea Sa, o brută necivilizată... Și ea putea să îl facă să *geamă*.

Presără sărutări pe maxilarul lui, strecurându-și o mână sub cămașa lui de noapte. Inima lui bătea, sălbatic și straniu.

El își trecu mâinile peste spatele ei până îi cuprinse posteriorul. Cu o strângere fermă, o atrase spre dovada excitației lui. Tare și insistentă. Împingând prin bumbacul subțire al cămășii ei de noapte.

O trase de lobul urechii cu buzele.

— Nu ai de gând să mă oprești, Lady Dorothea? șopti el. Credeam că ai spus că mă poți împiedica în orice moment.

Aiurită, ea îi puse mâna pe piept și împinse, până ajunse la distanță de un braț.

— Aveam de gând să vă opresc într-o clipă.

— Serios? Eu nu am simțit asta.

Răsuflarea lui era neregulată, vocea răgușită de emoție. Ea îl văzu cum făcea un efort conștient, respirând mai rar. Sprâncenele lui dobândiră din nou arcuirea aceea batjocoritoare.

El își trecu o mână prin păr. Își încheie la loc cămașa de noapte.

— Eram doar politicoasă, spuse Charlene, iar simțământul acela mișcător se evaporă rapid.

El râse scurt.

— Fugi în pat acum, înainte de a spune mai multe minciuni.

Asta fusese o provocare pentru el. Nimic mai mult. Nu un cutremur, nici o schimbare totală, nici una din ideile nebunești care trecuseră prin mintea ei.

Confirma presupunerea ei inițială. Râdea de dorința ei.

Jocul acesta putea fi jucat în doi.

— Ei bine? Câte puncte am?

— Cum?

— Presupun că ne testați pe toate? Asta faceți, nu? Ne testați la trap, ca pe iepelile pe care vreți să le cumpărați pentru grajduri? Vreau să știu câte puncte am.

El se întoarse cu spatele.

- De la unu la zece. Punctele pe care le-am înscris pe scara sărutului. Spuneți-mi, insistă ea.

- Du-te în pat, replică el, cu maxilarele încleștate.

Ea ridică bărbia.

- Nu vreau să mă gândesc că am un punctaj mai slab decât Lady Augusta. Deși ea e destul de încântătoare. Dacă îți place tipul disperat.

- Du-te la culcare. *Acum.*

- Lady Vivienne a învățat tehnici noi de sărut în Franța?

- Nu vreau să discutăm despre asta acum.

- Șase, spuse Charlene.

El o privi uluit.

- Eu vă dau șase. A început cu șapte, dar ai stricat totul vorbind la sfârșit. Categoric șase.

„Mincinoaso.“ Nu exista nici o scară pentru magnitudinea acestui sărut. Dar, dacă însemnase atât de puțin pentru el, nu avea să recunoască nicicum că pentru ea fusese monumental.

- Un șase? *Te rog.* Te anunț că eu nu am avut niciodată o... Înțeleg ce vrei să faci, vrei să mă ademenești și să mă faci să vorbesc. Nu o să-ți meargă. Conversația asta e terminată. Nu o să mai spun nici un cuvânt.

Ducele bătu darabana cu degetele pe masă.

Spusese că nu avea nevoie de o nevastă, ci doar de un moștenitor. Dar mâinile lui spuneau o poveste diferită, găsind un ritm muzical pe tăblia mesei, de parcă ar fi fost chitara lui. Mâinile lui îi spuneau că voia să o atingă, să-și găsească mângâierea în ea.

Și ochii ducelui îi negau cuvintele. Pierderea și întunecimea din spatele verdelui limpede o chemau. Îi spuneau că o dăduse deoparte doar pentru că nu știa cum să fie duce sau tată. Sau soț.

Ea trebuia să reziste invitației din ochii lui, din mâinile lui. Invitația de a se deschide, de a-l vindeca, de a-i dărui căldura după care tânjea.

Nu fusese angajată pentru asta. Era acolo ca să îl seducă și să-l momească într-o situație compromițătoare, ca să facă rost de o cerere în căsătorie.

Nimic mai mult.

Nu îi putea dărui nimic, în afara minciunilor.

— Fii bună și du-te să te culci, Lady Dorothea, spuse el printre dinții încleștați. Și lasă-mă în pace.

— Vă mulțumesc pentru ciocolată, Excelență. Ea se opri în prag. Deși mă îndoiesc sincer că ne va ajuta pe vreunul din noi să dormim.

Capitolul 11

Sub ochii ducelui erau umbre întunecate, care povesteau despre o noapte de nesomn. Nu că Charlene i-ar fi întâlnit privirea în dimineața asta. El o evita cu încăpățănare, îndreptându-și toată atenția spre Lady Vivienne.

Păși în barcă și rămase cu picioarele depărtate, oferindu-i mâna brunetei mlădioase.

— Sunteți sigur că e în stare să navigheze? întrebă Lady Vivienne, ridicându-se șovăielnic de pe malul noroiu și privind vopseaua decojită de pe barca ducelui.

— Ușor uzată, dar în perfectă stare de navigare. *Froggy*¹ m-a dus pe râul Wey timp de douăzeci și opt de veri. Nu aveți de ce să vă temeți.

Când se oferise să le ducă la o plimbare pe râu, Charlene se așteptase la ceva mai ducal, nu la o umilă bărcuță cu vâsle cu numele *Froggy* gravat pe vopseaua de un verde șters, într-o parte. Barca era convenabil de mică pentru a nu încăpea și mamele – rămaseră să își ocupe timpul. Nici măcar nu protestaseră la ideea de a-și lăsa prețioasele fiice într-o barcă, fără alt însoțitor în afară de Calamitatea Sa. Charlene fu surprinsă când văzu cât de dispuse erau să renunțe la regulile bunei-cuviințe în urmărirea premiului.

El le așeză pe Lady Vivienne și pe Lady Augusta la pupa, iar pe Charlene și pe Alice la prora. Dezlegând parâma cu o mișcare expertă a degetelor, folosi o vâslă ca să se îndepărteze de țarm.

Se așeză pe bancheta din mijloc și vâri vâsla în apă.

¹ În engleză, în original, Broscuța (n.tr.)

Atunci, bănuielile lui Charlene se confirmară.

Ducele o ignora.

Charlene și Alice aveau o privesc superba... a spatelui său.

Din nou, își dăduse jos haina și își suflecăse mânecile. Oare omul acesta era vreodată complet îmbrăcat? Ei nu-i păsa deloc de mușchii puternici ai spatelui său, care întindeau mătasea subțire a jilecii lui cafenii, în timp ce trăgea vâslele în apă. Sau de faptul că brațele îi erau încordate de mușchi la fel de groși ca pulpele ei.

Ce maniere erau acestea, să săruți o fată cu o asemenea pasiune, apoi să îi întorci spatelul? Charlene re trăise fiecare clipă cutremurătoare a întâlnirii lor iar și iar, incapabilă să adoarmă. Dar pentru el ea era probabil încă o fată care cedase farmecului său. Fusesse o provocare interesantă pentru o clipă. Nimic mai mult.

– Perfect. Pur și simplu perfect, mormăi Charlene printre dinți.

– Nu te descuraja, șopti Alice. După ce s-a întâmplat aseară, ducele va trebui să te aleagă pe tine.

Charlene se zgâi la ea.

– Ce vrei să spui?

Era sigură că nu îi văzuse sărutându-se.

– Știi doar. Alice se uită la pieptul lui Charlene, și obrajii i se făcuseră stacojii. *Expunerea* ta. Am văzut cum se zgâia la tine.

– Oh, da. Bineînțeles. *Expunerea* mea. Cum aș putea să uit de asta?

Alice o strânse de mână. Când nu vorbea cu ducele, era surprinzător de normală.

– Simt că noi două am putea fi prietene, Lady Dorothea, dacă nu am fi... vreau să spun...

– Rivale?

Alice încuviință. Charlene nu se așteptase să-i placă vreuna din celelalte doamne.

Alice privi nostalgic în ochii ei.

– Nu am multe prietene în Londra. Nu suntem o familie chiar ilustră, șopti ea. Bunicul meu a fost morar, chiar dacă tata e baronet acum. Nu cred că îți imaginezi cum te simți în situația asta.

„Ai fi surprinsă”, se gândi Charlene. Strânse și ea mâna lui Alice.

– Cine e descurajată acum? Ești absolut încântătoare. Dacă nu pot să vadă asta, atunci nu ai nevoie de ele.

Alice zâmbi.

– E foarte drăguț din partea ta. Poate că ai putea veni la ceai într-o după-amiază?

– Mi-ar face plăcere.

Un ceai cu domnișoara Tombs. Charlene adăugă asta la lista tot mai lungă de lucruri pe care trebuia să le transmită spre Lady Dorothea, după ce se termina totul.

– Sper că nu ne vom răsturna, Excelență, spuse Lady Augusta, fluturând din gene și împreunându-și mâinile peste mătasea de un verde-deschis a spențerului ei, întinsă peste pieptul opulent. Nu știu să înot. Va trebui să mă salvați de la înec.

– Nu este nici un pericol, facem doar o plimbare rapidă pe un râu care nu are mai mult de patru picioare, în locurile cele mai adânci.

Charlene nu știa să înoate. Nu fusese niciodată pe o barcă. Dar îi plăcea senzația brizei pe obraji și strălucirea soarelui în apă. Aceasta era una dintre zilele în care era păcat să trăiești într-un oraș mare. O zi englezească minunată la țară, cu un cer albastru fără nici un nor. Nici o urmă de fum de cărbuni în aer, doar mirosul dulce al fânului proaspăt cosit.

Păcat că nu se putea bucura de priveliște. Era mult prea încordată.

Charlene privi încruntată spatele ducelui, sperând că vâslele aveau să se facă țândări.

Și ar fi vrut s-o arunce pe Lady Augusta cu vocea ei pițigăiată peste bord.

Trebuia să facă ceva ca să îi recâștige atenția. Nu îl putea seduce dacă el pretindea că ea nu exista. Era timpul pentru măsurile disperate.

Era imposibil să o ignori pe Lady Dorothea.

James o simțea în spatele lui, strălucind de senzualitate. Trebuisese să se întoarcă să cârmească, așa că știa că era singura lady care nu deschisese o umbreluță de mătase. Putuse, de asemenea, să observe că soarele îi transforma buclele într-o flacără, că cerul

de culoarea peruzelei se oglindea în ochii ei albaștri și boneta ei galbenă era împodobită cu cireșe roșii, care aveau exact culoarea dulce a buzelor ei curbate.

Buzele acelea.

Nu dormise toată noaptea gândindu-se la sărutul lor extraordinar. Imaginându-și ce s-ar fi întâmplat pe masa masivă din bucătărie noaptea trecută dacă și-ar fi lăsat scrupulele deoparte.

Ea se arătase dispusă.

Și foarte ispititoare, cu părul auriu despletit și cu gustul de ciocolată de pe limbă.

Văsli mai tare, căutând să se concentreze asupra exercițiului de a trage vâslele înainte și înapoi. Transpirația i se prelinse între umeri în timp ce privea valurile râului. Dacă se uita la vâslele care făceau valuri, nu se uita la ea.

Ea își lăsase șalul pe dușumeaua bucătăriei. Naiba să-l ia, își îngropase fața în materialul moale, inhalând mireasma de petale zdrobite de trandafir și de femeie caldă.

Ce naiba avusese în cap? Să-i facă ciocolată. Să îi spună despre Trinidad. El nu *conversa* niciodată cu femelele. Cu excepția Josefei. Adică nu. Nu conversa niciodată cu femeile cu care voia să se culce.

Situațiile astea cereau doar cuvinte practice.

„Părul tău miroase frumos.

Vrei să te ajut cu agrafele?

Da, așa. Fă asta în continuare.“

Nu își despovăra niciodată sufletul.

Și altceva. Un șase. Pentru el nu fusese de șase. Sărutul acela depășise categoric zece puncte.

Îi ceruse lui Dalton să mai rămână o zi și să le întrețină pe mame, fiindcă James voia să le observe pe tinerele doamne fără însoțitoarele lor prea grijulii. Să vadă care dădea dovadă de bunul-simț și de grația înăscută necesare pentru rolul ducesei perfecte.

Lady Vivienne ar fi fost o alegere prudentă. Boneta ei era împodobită cu pene de fazan, care nu te prindeau în laț precum cireșele acelea viclene. Ea era la fel de nemișcată, privind senină peisajul, fără să aibă un fir de păr deranjat sau o cută pe haine.

Dacă discuția se îndepărta de subiectul grajdurilor, tindea să caște, dar asta nu era o caracteristică rea la o soție. Era într-adevăr o iapă de rasă – înaltă, subțire, cu pecetea inconfundabilă a rasei pe fiecare trăsătură.

Lady Augusta, pe de altă parte, îi făcea ochi dulci pe față. Se aplecă, și marginile ascuțite ale umbreluței fură cât pe ce să-i scoată ochii.

– Ați fost la Gentleman Jackson's? spuse ea, privind pofticioasă spre brațele lui. Sunteți destul de bine făcut.

– Nu mi-a plăcut niciodată boxul. Prefer să mă fac util. Îmi tai singur lemnele de foc. Vâslesc singur.

Se întoarse să cârmească și o prinse pe Lady Dorothea dând ochii peste cap. Vâsli cu mai multă forță.

– Oh, exclamă Lady Augusta, în timp ce înaintau ca săgeata. Trebuie să mergem atât de rapid?

Fața ei începu să capete culoarea verde a jachetei, și își duse mâna la gură.

Domnișoara Tombs părea să vorbească despre legume cu Lady Dorothea, judecând după frânturile de conversație pe care le auzea. Își dorea să-i fi plăcut domnișoara Tombs. Era destul de frumoasă și părea o fată cu un caracter bun. Dar era atât de... ciudată.

Întoarse ușor capul.

– Despre ce vorbiți, domnișoară Tombs? întrebă el, intrigat.

– Despre fructivoritate. Cunoașteți subiectul, Excelență?

– Nu pot spune că...

– Oh, atunci trebuie să vă împrumut exemplarul meu din *În favoarea unei diete naturale* de domnul Percy Bysshe Shelley. O am în valiza mea. Nu am mai mâncat carne de animale de când am citit-o și am slăbit o grămadă. Omul nu este făcut să fie carnivor. Suntem mai degrabă fructivori.

Domnișoara Tombs încuviință, iar panglicile trandafirii și lungi ale bonetei ei flutură în vânt.

– Domnul Shelley recomandă o cină de cartofi, fasole, mazăre, napi, lăptuci, cu un desert de mere, agrișe, căpșune, coacăze, zmeură, și iarna portocale, mere și pere. O sfătuiam pe Lady Dorothea

să se convertească și să devină o adeptă a fructelor și a legumelor; dacă ar dori, viața ei ar fi mult îmbunătățită.

– O adeptă. A legumelor, repetă el.

După cum se părea, domnișoara Tombs era grozav de interesată de treaba asta cu legumele.

Lady Vivienne căscă.

– Exact. Ochii uimitori, albaștri-verzui, ai domnișoarei Tombs, se lărgiră. Nu trebuie niciodată, niciodată, sub nici o formă, să înghițiți ceva care A Avut Cândva Viață. Promiteți-mi că veți încerca.

James își imaginează o felie de șuncă.

– Mă tem că nu pot promite asta, spuse el grav. Gândiți-vă la șuncă, domnișoară Tombs. Sau la o felie succulentă de friptură de miel.

Lady Dorothea își înăbuși cu palma un chicot.

– Trebuie să renunțați și la vin și la orice băutură alcoolică, adăugă domnișoara Tombs.

– Aici trebuie să trag linie, domnișoară Tombs. Nu pot trăi fără vin.

– Dar vinul nu are nici o calitate sănătoasă! E contaminat. Trebuie să beți doar apă limpede și nimic altceva. Domnul Shelley e foarte clar în privința aceasta. Vă voi scrie o listă de fructe și legume care sunt deosebit de sănătoase.

– Nu o să fie necesar...

– Nu, nu, insist. Odată ce veți citi pamfletul domnului Shelley, veți vedea lumina și veți fi alături de mine, eliminând carnea animalelor din dieta dumneavoastră.

Domnișoara Tombs continua să enumere privilegiile fructivorității.

James surprinse privirea pe care i-o aruncă Lady Dorothea. În ochii ei era din nou zâmbetul acela care făcea soarele să strălucească mai tare și păsările să înceapă să cânte.

Dori să o sărute din nou.

S-ar fi putut simți foarte bine pe barcă. Dacă ar fi fost doar ei doi. Și dacă ea s-ar fi urcat deasupra lui în timp ce el vâslea.

Cu picioarele ei bine strânse în jurul mijlocului lui. Cu moliunea ei catifelată alunecând în jurul lui, până îl cuprindea cu totul în interiorul ei.

Călărindu-l. Legănând barca până se oprea din vâslit, ar lăsa vâslele deoparte și ar cârmui-o pe ea. Înainte și înapoi. Un val de pasiune ca fluxul, destul de mare cât să acopere un sat întreg.

— Excelență? spuse Lady Vivienne privindu-l ironic.

Era bine că își așezase haina peste nasturii pantalonilor, altfel Lady Augusta ar fi avut cu adevărat ceva la care să se uite cu jind.

— Mă scuzați?

— Câți mânji așteptați anul acesta?

El dădu un răspuns acceptabil, dar era greu să se concentreze asupra grajdurilor când cireșele acelea îi făceau cu ochiul deasupra unei rochii de culoarea untului, care îmbrățișa curbele voluptuoase.

În următoarea ocazie în care se întoarse, boneta îi căzuse pe spate. Ea înclină capul și își oferă fața soarelui, lăsând linia zvultă a gâtului goală și expusă.

James fu cât pe ce să geamă tare. Ce n-ar fi dat s-o vadă goală, strălucind în soarele dimineții.

— Aceea e o presură cu capul negru? întrebă Lady Dorothea arătând spre țărniș.

— Ce? întrebă Lady Vivienne.

— Acolo, în copacii aceia. Am văzut o fulgerare de galben și un cap negru. Putem să o vedem mai de aproape?

Ducele cârmui spre țărniș.

— E o presură cu capul negru. Sunt atât de rare. Nu am văzut nici una, doar în cărți. Lady Dorothea se întinse din barcă, cercețând șirul de copaci.

— Unde? întrebă domnișoara Tombs. Eu nu văd nimic.

— Aveți grijă, Lady Dorothea, spuse James.

Prea târziu. Ea se înclinase prea mult. Se clătină un moment, apoi își pierdu echilibrul.

James sări instinctiv ca să o prindă de marginea rochiei.

Nu fu o idee bună. Greutatea lui înclină dintr-odată barca într-o parte, clătinând totul.

Fetele țipară și intrară în panică, agățându-se de el, și asta hotărî totul.

Lady Dorothea căzu în apă, James o urmă, iar restul alunecară de pe bănci în apa rece și noroioasă.

Umbreluțele albe și roșii pluteau la vale, ca niște zmeie avântându-se pe cer.

— Păstrați-vă calmul, doamnelor. Nu e nici un pericol. Apa nu e adâncă.

Alt tăraboii punctat de țipete îngrozite și bolboroseli.

Doamnele fâlfâiau și improșcau apa ca niște păsări furioase.

Dumnezeule mare, dacă vreuna dintre ele pășea ceva, nu avea să scape basma curată.

Oftă și începu să scoată din apă debutante ude.

Capitolul 12

Nu acesta fusese planul.

Charlene visase să alunece grațios în apă și să iasă din ea în brațele puternice ale ducelui. El trebuia să se uite la ea cu privirea înfierbântată, copleșit de priveliștea imposibil de trecut cu vederea a rochiei ei îmbrățișându-i trupul.

Acum erau rochiile ude care scoteau în evidență formele a patru doamne, și el le salva pe ele înaintea ei. Bineînțeles. Fiindcă pe ea o *ignora*.

Dacă s-ar fi înecat, ar fi meritat-o.

Luptându-se să-și înăbușe panica, bătu cu brațele în apa care îi ajungea până la piept. Ghetele îi erau blocate în fundul mocirlos. Încercă să pășească înainte, dar tivul îi era prins în ceva. Trase, dar nu reuși să înainteze.

Ducele scotea din râu o Lady Augusta atârnată de gâtul lui.

Lady Vivienne înotă calmă spre țărm și pași singură pe mal.

Charlene voia să încerce să facă la fel dacă i se desprindeau fusetele, dar se cufundă mai adânc în mâl. *Panică* nu mai era cuvântul corect. Era mai mult o groază abjectă.

Nu era încântată să recunoască, dar avea nevoie să fie salvată.

Nu. Ea *nu* avea nevoie să fie salvată. Avea să se elibereze și să ajungă la țarm singură, nu datorită ducelui. Se smuci din toate puterile ei.

Nimic. Era prinsă în continuare.

Acum ducele o scotea pe Alice din apă și o așeza lângă Lady Augusta.

Dacă Charlene pierdea într-un mormânt de ape, la câteva picioare distanță de mal, avea să fie vina lui. Halal cavalier galant, să o lase atâta timp înțepenită în mâl.

El se aruncă în apă și înotă spre ea cu mișcări ample, sigure.

Charlene își dublă eforturile, dar rochia rămase prinsă.

Ducele ieși la suprafață, scuturându-și capul și împrășcând-o pe obraji. Apa curgea din părul lui negru în pârlăie care ajungeau pe umeri. Își pierduse eșarfa. Cămașa și jiletca erau lipite de pieptul lui formidabil.

Pentru un moment năucitor, îl văzu doar pe el – solid, cald și sigur.

Mâinile mari îi prinseră mijlocul. El încercă să o scoată din apă.

– Ce-i asta? întrebă el, uimit de incapacitatea lui de a o ridica.

– Nenorocita de rochie s-a prins în ceva.

– Vai de mine, ce limbaj, o tachină el.

– Ai de gând să mă salvezi sau nu?

El chicoti, îi prinse mijlocul cu brațele și se întinse să tragă de rochie.

– Trebuie să fie prinsă într-o piatră sau într-o rădăcină de copac. Nu te îngrijora, o s-o tai.

Se întinse în apă și scoase un cuțit cu mâner de fildeș.

Ea încercă să se răsucească în îmbrățișarea lui. *Nu* avea nevoie să fie salvată.

– Stai liniștită un moment, ordonă el.

Charlene încercă din nou să scape, dar reuși doar să înghită apă. Se agăță de gâtul ducelui, tușind și scuipând.

– Lady Dorothea, dacă te tot fâțâi, o să te tai pe dumneata în locul rochiei. Acum stai liniștită!

Prinse cuțitul între dinți și o imobiliză sprijinind-o de pieptul lui. Cu lama între dinți, arăta ca un pirat gata să atace și să jefuiască o corabie.

Mută cuțitul în cealaltă mână.

– Ține-mă de gât cu brațele. Tăie materialul rochiei ei. Încă un pic. Și... gata. Ești liberă ca o preșură cu gâtul negru sau orice ai fi văzut în copaci.

Ușurarea neașteptată a eliberării aproape că o făcu să plângă. Își mușcă buzele. Nu avea să plângă.

– Presură. O presură cu capul negru. Sunt extraordinar de rare.

– Nu merită să te vâri în apă pentru ele, după părerea mea.

Zâmbi larg și vâri cuțitul înapoi de unde îl scosese.

Ea încă se ținea de gâtul lui. Trebuia să țină bărbia afară din apă, nu-i așa? El era solid și cald, și o ținea mult prea strâns, cu brațele înfășurate în jurul mijlocului ei, cu ochii verzi trecând de la amuzament la ceva mult mai intim.

O strânse mai tare, zdrobind-o din nou de pieptul lui.

– Te-ai fi putut îneca, spuse el cu voce joasă și înverșunată.

Și apoi o trase în brațele lui.

Asta spuneau în romane, nu? Că el o purta departe, departe în brațele lui. Dar în realitate nu se întâmpla chiar așa. O clipă era încurcată în noroi, prinsă de rădăcinile copacilor, și în clipa următoare brațele lui erau în jurul ei și el o ținea strâns la piept, deasupra apei.

Își îngropă fața la gâtul lui.

Simți dorința prostească de a-i săruta gâtul.

Sau poate de a linge picăturile de apă de pe pieptul lui.

Și inima ei palpita. Doar puțin. Dar totuși palpita.

Charlene nu avea nevoie de un bărbat care să o salveze. Nu avea nevoie de nici un bărbat. Noua ei pensiune avea să fie doar pentru femei – cu excepția lui Kyuzo. El avea să fie instructorul de autoapărare și să le învețe pe fete să creadă în propriile lor puteri.

Deci, de ce se simțea atât de fericită să se afle în brațele ducelui? Să fie salvată? Probabil din cauză că fusese cât pe ce să se înecă. Altceva nu putea fi.

Își sprijini capul pe pieptul lui în timp ce el pășea prin apă, purtând ușor greutatea ei.

– Vă mulțumesc, șopti ea, prea încet pentru ca el s-o audă.

– Biata și bătrâna *Froggy*. Ducele privi înapoi, și Charlene îi urmări privirea. Barca cu vâsle era înțepenită în mâl, și i se vedea doar prora.

– Nu poate fi reparată?

– Nu cred. Și-a trăit traiul. Vocea ducelui se îmblânzi. Era locul meu preferat de evadare.

Charlene privi în sus, dar nu îi vedea decât maxilarul pătrat, fiindcă era sprijinită de pieptul lui.

– Evadare?

– După ce a murit mama, Warbury Park a devenit o închisoare pentru mine. Când veneam acasă în vacanțe, petreceam zile între-gi navigând pe râu, cu câteva mere și un teanc de cărți, ascunzându-mă de tiranicul meu tată. Nici acum nu-mi place să dorm în grămada aceea ruinated de cărămizi. Prea multe fantome.

Mama lui murise când era el mic. Tatăl lui era un tiran. Îi plăcea să citească. Ce îi plăcea să citească?

„Asta nu e relevant, Charlene.“

El o așază pe iarbă lângă Alice.

– Ce aventură! spuse el pe un ton jovial, vioi. O să aveți ceva de povestit, nu-i așa, doamnelor?

Patru fete ude learcă și tremurânde se zgâiră la el.

– Ce facem a-acum? întrebă Lady Augusta, clănțănind din dinți.

– Găsim un petic de iarbă și ne uscăm la soare înainte de a porni pe jos spre casă.

– Pe jos spre casă?

Lady Vivienne înclină ușor capul cu ironie, iar din boneta ei distrusă picură apa.

– Asta în cazul în care nu vreți să așteptați aici singure în timp ce eu mă duc să aduc altă barcă. Trăsura nu poate trece ușor prin pădure. Nu vreau să vă las singure. Cred că trebuie să ne întoarcem pe jos împreună. Haideți. Le făcu semn să se ridice. În apropiere e o livadă. Merele s-au copt devreme anul acesta, fiindcă primăvara a fost caldă.

Charlene și doamnele rămaseră în urma lui, cu rochiile lor înmuiate și cu ghetele pline de mâl. Mergeau încet.

– Totul e din vina ta, șuieră Lady Augusta spre Charlene. Tu faci întotdeauna necazuri – distrugi rochiile, arunci oamenii la poadea. Ar trebui să mergi acasă. Nu va alege niciodată un dezastru pe două picioare ca tine.

Alice o luă pe Charlene de braț.

– Cred că Lady Dorothea e *cea mai mică* dintre grijile dumitale, Lady Augusta.

Lady Augusta își miji ochii.

– Ce vrei să spui cu comentariul acesta?

– Unul dintre zulfii dumitale atârnă într-un mod foarte precar. Nu m-aș mira dacă ai fi în pericol să-i pierzi pe toți.

– Oh! Lady Augusta își duse rapid mâna la păr. Una dintre lungile bucle blonde care atârnau de sub boneta ei îi rămase între degete. Tu..., scuipă ea. Ești la fel de rea ca Lady Dorothea! Rămase în spate să-și aranjeze părul.

Charlene rânji spre Alice.

– Îți mulțumesc.

Alice îi întoarse zâmbetul.

– Mama mea poartă bucle false. Le deosebesc de la o poștă. În mod normal, nu aș fi atras atenția asupra lor, dar ea este atât de nesuferită.

Cele două fete păseau braț la braț, cu ghetele ude pleoscăind și cu muselina înmuiată a rochiilor împiedicându-le mișcările.

Ducele mergea chiar în fața lor, spre o pajiște de ierburi și ferigi punctate de elegante flori purpurii.

– Dumnezeule, ți se pare că pantalonii lui sunt mai strâmți? șopti Alice.

– Mă întrebam același lucru, răspunse Charlene tot în șoaptă.

Pantalonii uzi din piele tăbăcită ai ducelui se lipiseră de el, subliniind fiecare mușchi bine definit al posteriorului și al coapselor. Căldura inundă obrajii lui Charlene, înfierbântând-o în ciuda rochiei reci și ude.

Era un scandal de prima pagină, imaginea în sine a păcatului.

Calamitatea Sa, în pantaloni strâmți și în transparent, conducându-și turma de debutante în pădure.

— E într-adevăr păcat, oftă Alice. Face asta mult prea dificil. Ultimul meu proiect marital se apropia de șaizeci de ani, și respirația lui mirosea ca uleiul din ficat de pește.

Charlene privi spre Alice. Și deodată înțelese.

— Nu *vrei* să te căsătorești. Dintr-odată, totul căpătă sens. Boli-le scârboase, tratamentul cu legume. Nimeni nu era atât de aiurit. *Încerci* să te descalifici.

Ochii albaștri-verzui ai lui Alice scânteiară.

— Mi-ai ghicit secretul. Tata mi-a poruncit să închei o căsătorie avantajoasă, dar eu vreau să am întâi cel puțin o aventură.

Charlene zâmbi.

— Asta e ușor de înțeles.

— Da? Nimeni nu pare să gândească așa. Toți cred că ar trebui să tânjesc după un soț și o familie... de parcă astea ar fi singurele țeluri lăudabile pentru o fată.

— Cred că e natural să *vrei* să experimentezi puțin viața înainte de a te așeza și a deveni soție.

— Ești prima persoană căreia i-am spus, mărturisi Alice. Dintr-un motiv necunoscut, simt că pot avea încredere în tine. Deci, vezi, nu suntem deloc rivale. Zâmbi gânditoare. Sper că vom fi prietene.

Nu ar fi putut fi niciodată prietene. Alice era strălucitoare și distractivă, dar, dacă i-ar fi aflat secretul, nu ar mai fi vorbit despre prietenie. Nu între o tânără lady de rang înalt și fiica unei curtezane.

Un nor întunecă soarele. Charlene se cutremură. Trebuia să rămână credincioasă misiunii ei. Nimic nu o putea distrage.

— Am ajuns. Ducele se opri în mijlocul pajiștii. Nu aveți încotro. Toate. Scăpați de rochiile acelea ude.

— Ce ați spus? izbucni Lady Vivienne.

— O să răciți de moarte dacă nu vă uscați rochiile acelea ude, spuse el.

— Dar nu putem să ne dezbrăcăm... Sau putem? Lady Augusta își linse buzele pline și trandafirii. Dumneata o să ne *vezi*.

— Te asigur că am mai văzut femei în rufărie și înainte.

Lady Vivienne își acoperi fața cu mâna ei grațioasă.

— Mai bine murim.

– Excelența Sa are dreptate, spuse Charlene. O să răcim toate dacă nu ne uscăm măcar un rând de haine. Eu o să fiu bucuroasă să-mi scot rochia.

Ducele încuviință.

– Îți mulțumesc, Lady Dorothea. Foarte rațional din partea dumitale.

Lady Vivienne și Lady Augusta se uitară una la alta cu îndoială.

– Ei bine... eu vreau să răcesc.

Lady Augusta flutură din gene spre duce. Ducele își dresе glasul.

– Eu o să mă duc să aduc niște mere. Când mă întorc, rochiile vor fi întinse pe iarbă. E un ordin ducal.

Un fior pur feminin se învolbură în trupul lui Charlene în timp ce îl privea mergând să aducă mâncare. Nu era de mirare că se simțea atât de prost în salon. Acesta era mediul lui natural. Întinderi largi de pământ. Cu soarele strălucindu-i în păr.

Alice și Charlene se ajutară una pe alta să își scoate bonetele care picurau și ghetele pline de nămol. Pălăria galbenă de paie a lui Charlene era turtită, și cireșele odinioară vesele arătau acum triste și murdare. Își descheiară rochiile una alteia și le întinseră pe iarba pajiștii ca să se usuce.

Doamnele încercară să rămână cât se putea de cuviincioase, strângându-și părul și ghemuindu-se cu picioarele ude sub ele. Aveau încă straturi de jupoane, corsete greoaie de bumbac și alte mărunțișuri care să le protejeze de ochii ducelui.

Ciorapii lui Charlene erau sfâșiați, așa că își dezlegă jartierele și își scoase ciorapii. Își afundă picioarele în iarba caldă și înmiresmată a pajiștii și își desfăcu părul ud, ignorând privirea reprobatoare pe care i-o aruncă Lady Vivienne și pe cea de-a dreptul ucigătoare pe care o îndreptă spre ea Lady Augusta.

Charlene avea un avantaj, fiindcă fusese crescută într-o casă plină de fete prea puțin îmbrăcate. De fapt, situația era ideală pentru seducție.

Ducele se întoarse. Își scosese jiletca și o folosea ca pe un coș pentru mere.

— Nu e chiar atât de rău, nu-i așa? întrebă el, așezându-și recolta pe iarbă și ridicând ochii spre doamne. O să ne uscăm și o să ne întorcem acasă cât ai clipi.

— Dacă credeai că treaba cu legumele a fost bună, uită-te la asta, șopti Alice la urechea lui Charlene. Sări în picioare și scutură din cap, până când cocul se desfăcu și părul ud îi ajunsese pe umeri.

— Am un țipar în păr! Pot să-l simt cum lunecă. Ajutați-mă, Excelență!

Își scutură jupoanele, realizând un bizar dans al țiparului săritor și scuturător.

— Sunt acoperită de țipari, pur și simplu. Îi simt cum se zvârcolesc. Ohh...

Ducele o prinse de umeri.

— Domnișoară Tombs, nu e nici un țipar în părul dumitale și nici în altă parte a persoanei dumitale. Scoase una sau două cren-guțe din părul ei. E doar un rest de ferigă.

— Dumnezeuule mare! Se zvârcolește?

Charlene își înăbuși un hohot de râs. Alice ar fi trebuit să fie pe scenă, cu talentul ei înăscut pentru comedie.

Ducele scoase un flacon subțire din buzunarul jiletcii aruncate și deșurubă capacul. O prinse pe Alice de păr, îi trase capul pe spate și îi turnă ceva pe gât. Ea se împotrivi și tuși, dar el o ținu nemișcată, strângând-o cu mâna lui lungă.

— Asta te va calma. Îi mai turnă o dușcă pe gât. Apoi luă și el o înghițitură bună. Veniți toate. Trageți câte o dușcă. O să vă încălzească.

Lady Augusta întinse mâna cu un zâmbet cuceritor, și ducele îi înmână sticla. Ea luă o înghițitură bună și nici măcar nu tuși. Privi provocatoare spre Charlene.

Charlene luă sticla și bău. Îi arse gâtulejul și îi aprinse stomacul gol, lăsându-i un gust plăcut de piersici. Întinse sticla spre Lady Vivienne.

Ducele se așează și își scoase cizmele, scurgând câte un pâraiaș de apă sălcie din fiecare.

— Valetul meu nu se va bucura să vadă asta.

Vârî mâna în vârful unei cizme și scoase cuțitul dintr-o ascunzătoare secretă. Începu să curețe coaja unui măr într-o fâșie lungă, continuă.

Charlene nu putu să nu se zgâiască.

Toate fetele se zgâiau.

Cămașa lui albă de in era încă udă și transparentă și mai mult sublinia decât ascundea mușchii puternici ai pieptului și abdomenul lui plat. Avea păr negru la subsuoară, și pielea lui strălucea ca bronzul întunecat în lumina soarelui. Văzu chiar o linie subțire de păr negru care cobora spre pantalonii din piele de căprioară de un cafeniu-deschis.

Era un trofeu.

Ar fi trebuit să-l închidă într-o cușcă în menajeria lui Edward Cross de pe King Street, cu lei și tigrii, ca să aibă la ce se uita cu gura căscată.

„DUCE SĂLBATIC ÎN FLOAREA VIETII“, ar fi scris pe tăbliță. „PREFERĂ CIOCOLATA ȘI FECIOARELE. PĂSTRAȚI DISTANȚA.“

„E frumos“, se gândi ea. Și apoi: „Îl vreau“.

Dorința veni dintr-un colț elementar, nedescoperit al minții ei. Ea nu era obișnuită să dorească bărbați. Ei o doreau pe ea. Și ea jurase întotdeauna să nu fie niciodată proprietatea cuiva, să nu renunțe niciodată la libertatea ei.

Totuși, acum era acolo. *Dorindu-l*.

Peste două zile nu avea să mai conteze ceea ce dorea, își aminti. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe duce. Trebuia să își stăpânească emoțiile. Să își aducă aminte că asta era o misiune. Un rol. Nimic mai mult.

Să seducă un duce.

Și pe urmă să iasă din scenă.

Își studie rivalele. Lady Vivienne transformase patul de iarbă într-un tron și reușise cumva să rămână elegantă și neșifonată, chiar dacă avea corsajul plin de noroi, fir-ar ea să fie. Lady Augusta era genul de fată care avea nevoie de toată atenția masculilor doar pentru ea. Chiar și acum își sufleca marginile jupoanelor, trăgându-le intenționat mai sus decât era nevoie ca să își descopere gleznele fine și pulpele bine conturate, privind sfioasă spre duce ca să vadă dacă observase.

El o observa, cu colțul ochiului și cu un zâmbet indulgent, ca un pașă înconjurat de haremul său. Femeile ar fi trebuit să se arunce la picioarele lui și să își ridice jupoanele toate odată. Era datoria lor.

Charlene își miji ochii.

Bogăție, privilegii și frumusețe. Din nou, își dori cu ardoare să îi șteargă zâmbetul acela îngâmfat de pe față. Cu cotul.

Alice stătea lângă Charlene și se aplecă să îi șoptească la ureche:

– Ce zici de dansul țiparului?

– Ești o minune, șopti Charlene.

Alice zâmbi cu modestie.

– Încerc.

Ducele termină de curățat mărul și i-l întinse lui Charlene, cu o sclipire imorală în ochi, ca șarpele care o ispitise pe Eva.

– Încearcă un Golden Pippin, Lady Dorothea.

Ei i se tăie răsuflarea

Se întinse după măr. Degetele lui le atinseră pe ale ei, și ea simți atingerea aceea până în călcâie.

El îi susținu privirea în timp ce ea mușca din măr. Acreala răco-roasă îi umplu gura, urmată de o aromă suavă de miere. Celelalte doamne dispărură. Fără nici o avertizare, ea era din nou în bucătărie, cu gâtul arcuit și cu sânii zdrobiți de pieptul lui, gustând ciocolata și mirodeniile de pe limba lui.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet leneș care spunea că știa exact la ce se gândea ea.

Ea lăsă mărul jos. Eva asta cunoștea deja păcatul.

Și ea avea să fie ispititoarea, nu ispitita, mulțumesc foarte mult.

Capitolul 13

Cum ar fi putut James să facă o alegere rațională când fiecare colțșor al minții lui, oricât de dosnic, era plin de nevoia imperioasă de a o cuceri pe Lady Dorothea?

Pe o pajiște de flori purpurii, cu buclele însořite căzându-i pe umerii goi.

Hainele acelea ude nu ascundeau prea multe. Putea să-i vadă corsetul prin bumbacul alb și umflătura sânilor. Nu trebuia să-și imagineze ce culoare aveau sfârcurile ei. În scurta străfulgerare din seara trecută, văzuse că erau trandafirii, ridicate în sus și perfecte.

Dorea să o culce pe iarba pajiștii, printre flori. Să îi tragă cămașa peste sâni, să îi desfacă iute corsetul. Să îi privească sfârcurile devenind rigide în briza aceluia sfârșit de vară. Să îi cuprindă un sfârc cu buzele și să îi asculte geamătul.

Ea mușcă altă bucățică de măr.

O albină trecu bâzâind pe lângă urechea lui. Trebuia să o guste, acreala de pe limbă, dulceața dintre coapsele ei.

Ea zâmbi. Un nou fel de zâmbet. Unul cunoscător, seducător, un zâmbet ca săgeata lui Cupidon, care țintea exact spre zona de sub mijlocul lui.

Își atinse ținta.

El se foi în iarbă, încrucișându-și picioarele. Nu se putea trânti pe spate în mijlocul unui grup de debutante inocente, ca să le predea o lecție de anatomie despre erecția la masculii speciei.

Se gândi la țipari răsucindu-se. La verbele latine. La mormintele familiei.

Asta era. Ultima imagine funcționase. De abia ieșise din perioada de doliu. Tatăl lui s-ar fi așteptat probabil să dea greș. Să se lase condus de pasiuni, nu de rațiune. Trebuia să-i dovedească bătrânului despot că se înșela.

Nu era acolo ca să găsească o parteneră entuziastă de pat. Era acolo fiindcă avea nevoie urgent de o ducesă potrivită și de un moștenitor. Nu mai era un zvăpăiat. Avea obligații. O fabrică de pus în funcțiune. Taxe de import care trebuiau micșorate. O fiică rebelă care avea nevoie de grija unei mame.

Trebuia să găsească o soție potrivită și să își îndeplinească obligația cât de rapid posibil, ca să se poată întoarce în Trinidad. Înapoi la viața pe care și-o construise. Nu cu bogăția coruptă, pătată a familiei Harland, ci cu propriile lui sudoare și trudă.

În planurile lui nu avea loc nici un giumbușluc bucolic cu sirene cu păr auriu, care nu își puteau ține părerile pentru ele și aveau să scandalizeze probabil lumea bună, nu să o împace.

Întinse un măr spre Lady Vivienne.

— Vă place vânătoarea, Excelență? întrebă ea cu accentul ei cultivat, luând câteva înghițituri mici de măr. Arată spre pădurile din depărtare. Probabil aveți un sezon splendid de vulpi.

Stătea acolo în jupoane și cămașă, la fel de elegantă și de neșifonată ca de obicei. Limitându-se la subiectele aprobate. Grajduri și vânătoare. Exista așa ceva în manualul unei ducese? „Când toate celelalte eșuează, un bărbat se va bucura întotdeauna să vorbească despre vânătoare.”

— O să mai stau aici doar câteva luni, spuse el. Vă place să vânați călare cu ogari, Lady Vivienne?

— Sigur că da, spuse ea zâmbind. Sper că nu e teribil de șocant. Am fost crescută călare, știți, și, dacă ar fi să le dau crezare lingușitorilor mei frați, sunt o călăreață destul de bună.

Lady Augusta se bosumflase. Se părea că el nu-i acorda nici o atenție.

— Dar dumitale ce distracții îți plac, Lady Augusta?

— Cui, mie?

Ea flutură din gene, vorbind cu vocea aceea întretăiată și copilărească despre care presupunea că trebuia să-l facă să se simtă protector, dar care îl făcea de fapt să se distanțeze.

— Eu sunt o întruchipare a vieții casnice, spuse ea. Îmi place să brodez fețe de masă. Și... rochițe pentru bebeluși. Își înfășură o buclă blondă pe deget. Îmi doresc grămezi de copii. Pur și simplu grămezi.

Ei bine, asta nu era conversația pe care ar fi avut-o dacă ar fi fost și mamele acolo, în mod sigur. De parcă i-ar fi putut citi gândurile, Lady Augusta continuă:

— Cerule, dacă ne-ar putea vedea mamele noastre acum. Ei bine, m-aș teme pentru siguranța persoanei dumneavoastră.

— Oh da, spuse domnișoara Tombs. Mama nu ar fi de acord. Nici un pic. Ridică sticla de pe iarbă și mai luă câteva înghițituri. În special dacă m-ar vedea bând această... Ce e asta?

— Coniac franțuzesc. Am o pivniță plină.

– Vai de mine! Domnul Shelley ar fi atât de demoralizat. Știți, nu m-am atins de nici o picătură toată viața mea. Mai luă câteva înghițituri. Dar se pare că îmi place!

– Ai grijă, cred că ai băut destul. James apucă sticla. Nu am auzit nimic despre dumneata, domnișoară Tombs, spuse James, ca să îi distragă atenția. Ce îți place să faci?

– Îmi place să mă uit... Domnișoara Tombs se opri dintr-odată. Ridică degetul. Mi-ar place să fac o baie, rosti ea. O baie frumoasă, lungă și fierbinte, care să spele tot noroiul acesta. Chicoti. Într-adevăr, asta e tot ce vreau de la viață.

Împleticea cuvintele. Era oare... *beată*? Începea să creadă că sărmana domnișoară Tombs era puțin sărită.

Lady Dorothea era mai tăcută ca niciodată. Culese una dintre florile purpurii dantelate.

– Și dumitale, Lady Dorothea? luă el inițiativa.

– Dacă aș putea avea ceea ce îmi doresc în viață, atunci aș vrea ca femeile să aibă aceleași drepturi și libertăți ca bărbații, spuse aceasta încet.

– Amuzant, Lady Dorothea, spuse Lady Augusta. Ești o femeie „savantă“?

– Dar aș prefera victoriile mai mici, continuă Lady Dorothea, fără să o ia în seamă pe Lady Augusta. Sănătate pentru familia mea. Ploaia bătându-mi în geam, în timp ce eu râd și plâng peste paginile unei cărți.

James o privea țintă, fermecat.

Domnișoara Tombs puse din nou mâna pe sticlă.

– Coniac! Linse ultimele picături. Îmi place coniacul!

James îi înșfăcă sticla.

– E timpul să vă conduc acasă. O să aștept după copacii aceia până vă îmbrăcați.

Cine ar fi bănuir că vânătoarea de mirese se va dovedi atât de dezastruoasă pentru îmbrăcămintea lui... și pentru echilibrul lui psihic? Avea să plătească scump întoarcerea la conac, când mamele aveau să vadă starea scumpelor lor fiice.

O oră mai târziu, fură întâmpinați în holul cel mare de un grup de mame furioase. James ar fi preferat să înfrunte batalioanele lui Napoleon.

– Ne-am îngrijorat de moarte!

– Ce s-a întâmplat cu ghețele voastre?

– Lady Augusta, unde ți-e boneta? Ai obraji roșii ca o pătlăgică!

Dalton rămase în spatele roiului bâzâitor. Ridică din umeri și mimă „îmi pare rău“, apoi se întoarse cu fața spre interior și făcu o mișcare de parcă ar fi băut ceva dintr-o sticlă.

James ridică brațele, și șuvoiul de voci înnebunite se potoli.

– Doamnelor, vă rog. Totul se va explica. Am avut un mic accident, dar totul e bine...

– Ne-am răsturnat! Domnișoara Tombs apăru de sub brațul lui întins. Părul îi ieșea de sub bonetă în unghiuri ciudate, și fata se legăna înapoi și înainte.

El fu nevoit să o prindă cu brațul de mijloc ca să o țină.

– Și apoi am avut un țipar în păr, un țipar cu ochișori oribili și dinți ascuțiți, dar ducele l-a pus pe fugă. Făcu o mică reluare a dansului țiparului care se scutura. Și apoi... – făcu o pauză de efect – ne-a ordonat să ne scoatem rochiile!

„Oh, Dumnezeu!“

Se lăsă o tăcere de rău augur, ca tăcerea unor trupe care își pregătesc puștile pentru o salvă.

Dalton scoase un sughit și își puse mâinile peste gură.

Lady Dorothea zâmbea hâtru. Era limpede că se bucura că acum era rândul lui să înfrunte escadronul de luptă.

Mamele cerură cu glas înalt explicații, vorbind toate în același timp.

– Sunt sigură că asta nu e adevărat.

– Să vă scoateți rochiile? Absurd.

– Cred că te înșeli.

– Ce înseamnă asta?

– A fost o măsură preventivă, știți, spuse James. Fiicele dumneavoastră erau reci și ude. Drumul spre casă în rochiile acelea ude le-oarcă le-ar fi provocat o răceală.

Se făcu o tăcere uluită. Apoi zbieretele începură din nou.

– Ați venit *pe jos* spre casă? întrebă Lady Gloucester, ridicând vocea mai mult decât celelalte. Ce s-a întâmplat cu barca?

– *Froggy* s-a înecat, spuse Lady Augusta. Și a fost cât pe ce să mă înec și eu. Excelența Sa m-a salvat. M-a scos din apă cu un singur braț. Imaginați-vă!

Mama ei ridică din sprâncene.

– Îmi imaginez.

– Domnișoară Tombs, vino aici în clipa asta, spuse Lady Tombs.

Domnișoara Tombs se clătina, nesigură. Mama ei o prinse de bărbie și îi adulmecă respirația.

– Nu cumva i-ați dat alcool ficei mele, din întâmplare?

– Coniac, rosti zgłobie domnișoara Tombs.

Gușa mamei ei se cutremură.

– Asta e prea de tot. Categorie prea de tot. Viața e o glumă colosală pentru dumneavoastră, Excelență? Cum îndrăzniți să zâmbiți când fiica mea a fost cât pe ce să se înece?! Și apoi să o corupeți cu apa diavolului. Vino, domnișoară Tombs. Plecăm în clipa asta!

Domnișoara Tombs privi de la mama ei spre duce și apoi iar la mama ei.

– Chiar așa?

În ochii ei era oare o sclipire de triumf? Aproape că ai fi zis că pusese totul în scenă.

– Nu e nevoie să faceți asta, spuse el. Au fost doar câteva picături, ca să se încălzească.

– Eu m-am hotărât. Plecăm spre Londra. Lady Tombs își prinse fiica de încheietura mâinii și o târî după ea.

Domnișoara Tombs făcu cu mâna spre Lady Dorothea.

– Sper că ne vom întâlni din nou.

Ciudat, acum nu mai părea beată.

– Vino imediat, domnișoară Tombs. Sunt sigură că ai răcit.

– Lady Tombs, dacă v-am ofensat, îmi pare rău din inimă, spuse James spre spatele doamnei, fără să simtă asta cu adevărat.

Se întoarse spre doamnele care rămăseseră.

– Mai vrea cineva să plece? Făcu un semn spre intrare. Ușa e acolo.

Mamele înghețară.

Nimeni nu spuse nimic.

Lady Dorothea duse mâna spre talie, trăgând materialul rochiei distruse peste rotunjimea coapselor. Ceea ce îl făcu să-și aducă aminte cum arătau curbele ei generoase în jupoanele ude. Și cum se cuibărise la pieptul lui când o scosese din apă, de parcă fusese creată exact ca să încapă în brațele lui. Și scânteia din ochii ei când se pronunțase pentru libertățile femeilor.

Avea nevoie de o băutură, la naiba.

— Bine, atunci, spuse el energic. În ciuda ocolului pe râu, vom urma planul și vom vizita noua mea manufactură. Vă sugerez o scurtă odihnă. Vom pleca imediat după prânz.

Își croi drum printre liniile inamice, evitând privirea amuzată pe care i-o arunca Lady Dorothea, evitând-o *cu totul*, și se retrase spre tărâmul masculin al bibliotecii, unde îl aștepta Dalton cu alt coniac.

James nu obișnuia să bea atât de mult, dar acestea erau vremuri disperate.

— Vreau să plece, îi spuse James lui Dalton după ce șlefuisese cea mai ascuțită muchie a frustrării sale.

— Care din ele?

— Dorothea.

— Oh, deci acum e *Dorothea*.

— Ce? Am spus Dorothea? Am vrut să spun Lady Dorothea. Deși, dacă ea e o lady cum scrie la carte, eu sunt o blestemată de lăptăreasă.

James pășea înapoi și încolo pe covorul bibliotecii.

— E mai mult decât o amenințare. O forță distructivă a naturii. Ar fi trebuit să vină cu o avertizare tipărită pe frunte: „PERICOL! MUTILARE! ÎȘI RUPE HAINELE DE PE EA!”

— Chiar atât de rău? chicoti Dalton. Ce a făcut de data asta?

James își încălzi mâinile în fața focului. Probabil ar fi trebuit să se schimbe cu haine curate, dar el își dorea doar să bea ceva, fericit și liber de orice avea legătură cu partea femeiască.

— Mi-a răsturnat barca, uitându-se după nu știu ce pasăre rară pe care o văzuse în copaci, spuse James. Apoi i s-au agățat fustele într-o piatră și a fost cât pe ce să se înece, și a trebuit să o eliberez tăindu-le cu cuțitul.

Dalton zâmbi larg.

– Splendid. În ritmul acesta, voi câștiga pariul înainte de apusul soarelui.

– Ce? Ești nebun?

– O să măresc suma. Pariez pe cinci sute de guinee că o vei cere în căsătorie în seara asta.

– Tu chiar ești nebun, spuse James lăsându-se să cadă pe un scaun. Vezi ce mi-a făcut la manșete? Ridică mânecile pline de noroi. Și uită-te numai la cizmele mele.

– De când îți pasă? Întotdeauna ai fost îmbrăcat grosolan și nu ți-a pasat de modă.

– Da, dar cizmele sunt numai începutul. Imaginează-ți ce a făcut cu inima mea.

Dalton clătină din cap, cu o compasiune ironică.

– Așa. Spune-mi, bătrâne. Le-ai văzut pe toate cu jupoanele ude. Care e cea mai dotată la... știi tu. Dalton făcu o mișcare rotundă în direcția pieptului lui James.

James ridică din sprâncene.

– Chiar așa? Vrei să mă întrebi asta? Află singur, spuse el iritat.

– S-ar putea s-o fac, să știi. Dalton lovi cu călcâiul și își încrucișă picioarele. Lady Augusta îmi face ochi dulci când te întorci cu spatele.

– Ce dimineată de iad. Câteva înghițituri de coniac, și domnișoara Tombs se purta de parcă i-aș fi turnat o sticlă întregă pe gât. Ar fi trebuit să te ascult. A fost o idee teribilă.

– Nu-mi place să-ți spun că...

– Atunci n-o spune. O să ies eu din asta. Vom urma planul. Vom vizita manufactura, pentru ca noua mea logodnică să-i poată oferi tatălui ei un raport strălucit despre perspectivele mele comerciale. Apoi vom ieși la trap în pădure, încă o cină și totul se va termina.

– Chiar așa. Urmează planul. Alege o persoană potrivită, cum e Lady Vivienne. Nimic mai simplu.

James ridică din sprâncene.

– De ce te uiți așa la mine? Întrebă Dalton. Probabil că e un plan foarte bun.

– Numai că?

– Numai că cinci sute de lire spun că nu o să meargă.

Capitolul 14

Două ore mai târziu, lângă intrarea manufacturii de cacao ce aparținea ducelui, în împrejurimile orașului Guilford, Charlene se întreba cum să găsească o cale de a rămâne singură cu el, când erau înconjurați de atâția oameni.

În după-amiaza asta el era un adevărat duce, butonat și înmănușat, înalt și poruncitor cu pălăria lui neagră de castor și paltonul din lână neagră.

Bărbații pășeau grăbiți cu fețele înnegrite de funingine, punând cărbuni și lemne în furnale. Zidarii înălțau pereți pentru noile clădiri. Peste tot era larmă și activitate.

– Ce e ciocanul acela enorm care iese din clădire? strigă Lady Augusta pe deasupra haosului. Aproape că pare viu, de parcă ar putea să se elibereze și să ne zdrobească pe toți.

Ciocanul gigantic de fier negru urca și apoi cobora, oprindu-se o clipă în vârf cu un oftat și un geamăt, înainte de a-și continua drumul în jos.

– O mașină Watt cu aburi, răspunse ducele. Fry din Bristol a fost primul care a instalat una acum zece ani. Înhamă puterea aburilor ca să piseze boabele de cacao și face munca a douăzeci de oameni.

– Atâta putere, se înfioră Lady Augusta. Sunteți sigur că o puteți controla?

– Oamenii au construit-o și oamenii o controlează.

Lady Vivienne își ridică tivul rochiei ca să pășească peste o grămadă de balebă de cal, strâmbând din nas, în timp ce Lady Augusta se uita cu coada ochiului la un tânăr zidar voinic care muncea alături.

– Câți acri aveți aici, Excelență? întrebă contesa, venind lângă Charlene.

— O mie patru sute sau cam așa ceva. Banbury Hall era singura clădire, până acum.

Charlene nu era îngrijorată de faptul că el nu voia să-i întâlnească privirea. Înțelesese că era un semn bun când el o evita. Văzuse dorința din ochii lui când îi întinsese mărul și o văzuse iar după plecarea precipitată a lui Alice.

Flacăra arzătoare, disperarea.

O dorea. La fel de mult pe cât îl dorea și ea.

Îi păruse rău când văzuse că Alice pleca. Îi plăceau declarațiile ei bizare și mașinațiile de evitare a căsătoriei. Păcat că nu plecase Lady Vivienne în locul ei. Era cea mai mare amenințare pentru succesul ei.

Charlene supraveghea scena cu interes. Atâtea fete care lucrau în Covent Garden începuseră să muncească din copilărie, apoi ajunseseră să se vândă din cauza salariilor mizere și a condițiilor teribile. Era bucuroasă că avea șansa să vadă interiorul unei manufacturi și să constate singură condițiile.

Un bărbat mai vârstnic, cu o claie de păr alb ce făcea pereche cu halatul alb, se repezi în întâmpinarea lor.

— Doamnelor, chimistul meu, domnul Van Veen, spuse ducele. A venit tocmai din Amsterdam ca să mă ajute să găsesc o metodă de a scoate ceva din amărăciunea naturală a boabelor de cacao și a produce o băutură mai dulce și mai potolită.

Ochii albaștri apoși ai domnului Van Veen se încrețiră, și el se aplecă iar și iar, ca o moară de vânt.

— Doamnelor, ce onoare. Ce onoare.

— Ne conduci? întrebă ducele.

— Cu plăcere. Pe aici, doamnelor.

Van Veen îi conduse pe ușă și apoi pe niște scări ce urcau.

Lord Dalton făcu în așa fel încât să rămână în spatele lui Charlene, la coada grupului. Se aplecă și îi șopti la ureche, ca să nu-i audă contesa.

— Trebuie să spun, Lady Dorothea, că aveți adâncimi ascunse.

Ea îi scrută chipul în timp ce continuau să meargă pe un coridor lung. Era mai bine să rămână tăcută, până afla ce insinua bărbatul.

— În toate serile în care m-am pitit prin colțurile sălilor de bal printre florile de lângă pereți, de abia v-am observat. Și acum *asta*. Făcu cu ochiul. Adâncimi ascunse.

Charlene zâmbi, ușurată că el credea încă în înșelătoria ei.

— Vă mulțumesc, Lord Dalton.

— Am pus bani pe dumneata, spuse el. Să nu mă dezamăgești.

— Ce vreți să spuneți?

— Toată Londra face pariuri, așteptând cu sufletul la gură să vadă pe care o alege Harland.

La naiba! Contesei nu avea să-i placă notorietatea.

— De unde știți?

— Am primit o scrisoare de la un prieten de la club. Se pare că pariurile sunt rapide și furtunoase. O bătu ușurel pe mână. Nu o să pierzi teren, nu-i așa? Nu acum, când ești atât de aproape să îți câștigi ducele. O să fac tot ce pot ca să te ajut. Poți conta pe mine.

Făcu din nou cu ochiul.

Era chipeș, cu ochii aceia răutăcioși de un albastru profund, cu părul des și lucios și cu umerii aproape la fel de largi ca ai ducelui, dar faptul că Lord Dalton pusese mâna pe brațul ei nu o făcu să simtă nimic. Nu simți nici o dorință nebună de a-i linge pieptul. Nici o palpitație.

Umerii largi ai ducelui îi conduseră într-o cameră din capătul coridorului. Acolo era mai multă liniște.

— Aceasta este camera pentru vânturare, spuse el. Aici, boabele prăjite de cacao sunt curățate de coji și pregătite pentru pisat. Acum avem doar o operațiune neînsemnată, după cum vedeți, dar în curând va fi loc pentru mai multe vânturătoare în noile clădiri.

Era o cameră mare, deschisă, evident bucătăria vechii clădiri, cu zece fete tinere așezate la niște mese joase de lemn.

Ducele făcu un semn spre un bărbat înalt și greoi, cu un nas bulbos, care supraveghea vânturatul. Bărbatul își scoase pălăria cafenie și se înclină.

Vânturătoarele erau fete tinere îmbrăcate cu șorțulețe albe și cu pelerine albe plisate, care desfăceau și vânturau rapid aceiași gen de boabe cum îi arătase ducele lui Charlene cu o seară în urmă.

Ea încercă să zâmbească uneia dintre ele, o fată slăbuță cu păr lung castaniu împletit în cozi, dar fata își aplecă iute capul deasupra lucrului. Nu avea mai mult de cincisprezece ani.

Supraveghetorul cu nas bulbos și ciupit de vărsat îi deveni pe loc insuportabil când îl prinse zgâindu-se la pieptul ei. Văzuse privirea aceea apreciativă de prea multe ori la Pink Feather.

Ducele strecură printre degete boabele de pe o masă, aplecându-se ca să miroasă aroma.

– De abia aștept să duc noua noastră formulă de ciocolată în Trinidad, ca s-o poată gusta și fermierii de acolo. Vor fi extrem de încântați.

Nu făcea asta pentru bani, se vedea clar. Și atunci, de ce o făcea?

Își aminti nuanța de reverență din vocea cu care descrisese pădurile dese în care creșteau boabele de cacao. Putea să și-l imagineze în ferma lui din Indiile de Vest. Era cu mânecile suflecate și pantaloni scurți, iar soarele îi bronză pielea și lua cu el o parte dintre umbrele din ochii lui.

Ajuta copacii să crească, să facă cele mai delicioase boabe de cacao, visul lui de a face ciocolata accesibilă pentru mase. Era modul lui de a fi folositor și diferit de tatăl său.

Ciocolata accesibilă era ceva ce Charlene putea aproba, fiindcă nu fusese niciodată în stare să își permită un lux atât de scump.

– Și aici e camera experimentală, unde Van Veen domnește peste toate, spuse ducele, așezându-și mâna pe umărul domnului Van Veen în timp ce intrau în încăpere.

Van Veen își frecă mâinile.

– Aceste vase sunt pline de noua noastră formulă, doamnelor.

Vasele din aramă scoteau aburi și sâsâiau, împrăștiind un miros delicios de ciocolată. Acesta o făcu pe Charlene să-și amintească de sărutul ducelui din bucătărie.

Inima ei clocoti ca soluția de cacao care bolborosea în vase. Aruncă o privire spre duce. Ochii lor se întâlneau, și el își feri rapid privirea.

Un fior de anticipare îi străbătu șira spinării. În seara asta avea să-l guste din nou.

– Cum veți numi ciocolata dumneavoastră de băut? întrebă Lady Vivienne.

– Nu i-am găsit încă un nume potrivit.

– Poate Cacao Van Veen? Sunt sigură că nu ați vrea ca numele familiei dumneavoastră să fie asociat cu comerțul.

Ducele se încruntă. Era pe cale să răspundă, când Lady Augusta îl întrerupse:

– Chestia asta spumoașă e cacao? Se aplecă și privi într-o cadă de cupru. Pot să gust? Beau o ceașcă de cacao la *Fry and Hunt* în fiecare dimineață.

– Vă rog să aveți grijă, milady! exclamă domnul Van Veen. Nu trebuie s-o atingeți! O să vă ardeți.

Ducele luă una din turtele uscate de cacao așezate pe o masă și rupse una în bucățele.

– Puteți gusta din asta dacă vreți, Lady Augusta, deși ar fi mult mai bună dizolvată cu lapte și zahăr și încălzită.

Lady Augusta mușcă din ciocolata grăunțoasă. Scoase limba și linse un strop rătăcit. Își puse o mână pe obraz, de parcă ar fi fost copleșită.

– Vai de mine. Ce delicios. Pot să iau puțin acasă?

– Bineînțeles, spuse ducele. Toate veți pleca de aici cu un pachetel de cacao de la mine.

Ce mărinimos. O consolare slabă însă pentru fetele pe care nu le alegea. Charlene plănuia să plece acasă cu un duce.

Ei bine, *Lady Dorothea* avea să plece acasă cu un duce.

Și Charlene avea să economisească banii și să cumpere puțină ciocolată oricând avea să dorească să-i guste buzele din nou.

Grupul trecu în următoarea cameră, ca să vadă presa cu aburi pentru cacao. Charlene profită de ocazie ca să se îndrepte din nou spre camera de vânturare, pentru un minut. Voia să vorbească cu fetele, să le întrebe despre viața lor. Apoi avea să se alăture din nou grupului.

Rămase o clipă la ușa camerei de vânturare, ca să le supravegheze, nevăzută. Supraveghetorul se aplecă și șopti ceva la urechea fetei cu cozile castanii lungi. Ea se cutremură, clătînând din cap. El o prinse de una din cozi, trăgându-i capul pe spate cu mâna lui puternică, și vâri cealaltă mână în corsajul fetei.

Charlene fu cuprinsă de o furie oarbă.

– Ia-ți mâinile de pe ea! strigă ea, pășind în cameră.

Supraveghetorul scoase mâna și se îndreptă rapid.

– Ar fi trebuit să rămâneți cu ducele, milady, spuse el rânjind. Nu am vrea să vă pierdeți pe aici. Singură singurică. Ați putea da peste ceva.

Asta era o amenințare? Charlene inspiră adânc. Probabil că lucrurile aveau să devină urâte.

– Nu e treaba dumitale să atingi fetele acestea, domnule. Sunt sub grija și supravegherea dumitale.

Nasul lui lung avansă.

– Duceți-vă înapoi la prietenii dumneavoastră, milady. Asta nu e treaba dumneavoastră.

Charlene rămase pe poziție.

– Dumneata ești treaba mea. Orice bărbat care abuzează de puterea lui e treaba mea. Acum cere-ți scuze de la...? Cum te numești, dragă? o întrebă ea pe fata cu părul castaniu.

Fata clătină din cap și continuă să vânture, mută și imobilă.

Supraveghetorul privi spre Charlene, care îi văzu fiecare crater de pe nas.

Toată tensiunea din zilele trecute aprinse focul furiei ei.

– O să-ți ceri scuze de la fata asta, domnule, sau o să-ți folosesc testiculele pe post de clopoței până vei implora îndurare.

Ochii lui ieșiră din orbite. Se stăpânea să nu izbucnească doar fiindcă era îmbrăcată ca o lady de neam mare.

– Ați face mai bine să plecați acum, milady.

Charlene era obișnuită cu lăudăroșii. Bărbați care credeau că fetele erau proprietatea și jucăriile lor. Stomacul i se strânse de furie.

Fetele o urmăreau, aruncând priviri furișe spre scena care se desfășura la locul lor de muncă. Charlene trebuia să fie puternică pentru ele și să le arate că femeile se puteau apăra. Își dădu capul pe spate și își înghiți repulsia.

– Ești un bărbat atât de mare și de puternic.

Coborî vocea, ca să fie catifelată și sugestivă. Trecu un deget înmănușat peste obrazul lui.

El ezită, neobișnuit să fie atins de doamne îmbrăcate în muse-lină fină.

– Ăăă...

– Un tip voinic ca dumneata... Ea zâmbi și prinse colțurile gu-lerului lui înnegrit, căutând o poziție bună.... Chiar trebuie să își arate puterea față de fetele astea?

– Smith!

Vocea profundă a ducelui bubui în încăpere ca lovitura unui tun.

Supraveghetorul se îndepărtă dintr-un salt de Charlene, pri-vindu-l îngrozit pe duce.

– Excelență.

– Am fost exact în situația în care te afli dumneata acum, Smith, și orice ai fi făcut ca să atragi mânia acestei doamne, te asigur că nu merită pedeapsa pe care o vei primi.

Smith se zgâi la duce, apoi la Charlene.

Ducele păși în centrul camerei, înalt și amenințător.

– E vreo problemă aici? o întrebă el pe Charlene.

Charlene privi spre fata cu păr castaniu, care muncea încă febril, alegând cojile cu mâinile ei subțiri și îndemânatice și ne-îndrăznind să ridice ochii. Charlene îl trase pe duce deoparte, pentru ca fetele să nu audă.

– L-am prins pe Smith cu mâna în corsajul uneia din ele.

Ochii ducelui se întunecară.

– Smith, tună el, vino aici.

Smith se strecură spre ei, mototolindu-și pălăria pe care o ți-neau în mână.

– Da, Excelență.

– Am auzit că o pipăiai pe una dintre angajatele mele.

Smith înghiți în sec.

– O învățam doar cum să vânture.

– Greșit.

Smith făcu un pas înapoi.

– Dar e o fată leneșă, și trebuia să o învăț.

– Greșit din nou.

Vocea ducelui era rece ca vântul de ianuarie, și Charlene simți un fior pe șira spinării.

Fața lui Smith se albi. Chiar și nasul lui bulbos se făcu palid ca interiorul unei ridichi.

– Înțelegeți, nu făceam nimic rău. E o fată leneșă. Avea nevoie de o lecție.

Ducele arătă cu degetul spre ușă.

– Ești concediat. Ia-ți lucrurile și pleacă.

Vânturătoarele priveau cu gura căscată. Charlene prinse privirea fetei cu păr castaniu și îi adresă un zâmbet încurajator.

Smith strânse pumn mâinile lui uriașe.

– Să nu ne grăbim, Excelență. Să vorbim despre asta ca între domni.

Oricât de înalt și mare era Smith, ducele era mai înalt. Și avea avantajul inteligenței.

Înainte ca Charlene să respire din nou, ducele îl prinse pe Smith de guler și îl ridică la câțiva centimetri de podea. Supraveghetorul strângea degetele ducelui, încercând să scape din strânsoare, dar dădu peste piatră neclintită.

– Tu nu ești un domn. Ducele îl scutură pe Smith de gât ca o vulpe care se juca cu un șoarece de câmp. Ochii lui Smith ieșiră din orbite și picioarele îi loviră dușumeaua. Dacă mai aud că ai intrat aici vreodată, o să pun să te aresteze, spuse ducele. Sau o să te omor. Probabil o să te omor.

Acum, Charlene înțelese cum se alesese cu titlul de Calamitatea Sa. Acum nu arăta deloc ca un pair, cu mușchii încordați și crima în privire.

Nu ar fi fost surprinsă să îi vadă imaginea pe peretele unei taverne, gol până la brâu și lăudat ca unicul campion de categorie grea al Angliei la lupta cu pumnii.

Gura lui Smith se deschise, dar nu ieși nici un cuvânt.

– Ce a fost asta? întrebă ducele, scuturându-l din nou.

– Ple-plec, chițcăi Smith.

Ducele îl aruncă departe, și Smith se prinse de marginea unei mese ca să nu cadă. Se îndreptă clătînându-se spre ușă.

Ducele se apropie de fata cu păr castaniu.

– Tu de acolo, cum te cheamă?

Ochii fetei cu păr castaniu se lărgiră.

– R-Rosie, E-excelență.

– Te-a deranjat Smith și înainte?

Ochii fetei se plecară și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

– O sperii, îi șopti Charlene. Nu va vorbi cu dumneata. La-să-mă pe mine să încerc.

– Rosie? întrebă Charlene.

– Da, Excelență.

O fată mai mare, cu același păr și aceiași ochi castanii, o ghion-ti pe Rosie.

– Fă o reverență doamnei, șopti ea.

Rosie se ridică și făcu o reverență stângace.

– Nu te teme, spuse Charlene. Ar fi mers mai bine dacă și-ar fi putut schimba rochia de muselină fină de culoarea lavandei cu alta mai simplă. Ar fi avut atunci mai multă încredere în ea.

Celelalte fete de la masă priveau cu atenție în timp ce ea se oprea lângă Rosie și se apleca să examineze boabele de cacao de pe masă.

– Câți ani ai?

– Cincisprezece, Excelență.

– Și câte ore lucrezi pe zi?

– Cam paisprezece, Excelență.

– Și plata?

– Trei șilingi pe săptămână, milady.

Charlene strânse o boabă de cacao până când coaja i se măcină între degete.

Altă lacrimă se prelinse pe obrazul fetei.

– Vă rog să nu ne scoateți de aici. Avem nevoie de locul de muncă, milady.

Charlene ridică fruntea și vorbi destul de tare încât să o audă toate fetele:

– Nici una din voi nu-și va pierde locul de muncă. Nu trebuie să vă temeți de asta. O luă pe Rosie de mână. Poți să vorbești cu mine. Nu te teme. Te-a atins des domnul Smith?

Ea privi spre celelalte fete. Fata mai mare îi făcu un semn aprobator.

– Poți să spui adevărul.

Buza de jos a lui Rosie tremură, și privirea i se opri pe grămada de boabe din fața ei.

– Da, milady, ne atingea. Dar nimic mai mult... până acum.

Lui Charlene i se strânse inima de milă, și își mușcă buza atât de tare, că simți gustul sângelui.

– E putred până în măduva oaselor, asta e, spuse fata mai mare.

– Îmi pare atât de rău, zise Charlene.

Ce declarație nepotrivită.

Nu putea să spună nimic care să facă situația mai puțin sfâșietoare. Strânse mâna lui Rosie.

– Trebuie să plecăm acum, dar te rog să nu te îngrijorezi. Smith nu se va întoarce niciodată.

Se răsuci spre duce, care privise conversația cu furtuna în privire. Ducele încuviință încruntat.

– O să găsesc o femeie supraveghetor și o să fac o anchetă. Salariul menționat e mai mic decât cel pe care l-am autorizat eu. Probabil că Smith băga în buzunar ce rămânea. O să pun să vă plătească din urmă.

– Vă mulțumim, Excelență, spuse Rosie, și în ochii ei se aprinse o scânteie veselă. Asta va fi mai mult decât bine-venit.

Ducele rămase tăcut în timp ce ieșeau din cameră. Charlene așteptă ca el să spună ceva, să se scuze, dar el pășea atât de repede, că trebuia să se grăbească pentru a ține pasul, cu spinarea dreaptă și liniile feței înăsprite.

Când ajunseră pe coridor, el o sprijini cu spatele de perete.

– Ce ți-a venit să te furișezi afară așa? Având în vedere cazierul tău, puteai să cazi într-o vană de cacao și să mori opărită. Mi-am făcut griji.

Ce mai scuză. Charlene ridică bărbia.

– Aveam nevoie de aer curat și am încercat să ies puțin.

– Nu mă minți.

El își puse mâinile pe zid, ținându-i capul nemișcat.

Charlene rămase liniștită, ascultându-și respirația. Asta îl făcea întotdeauna pe dușman să comită o greșală.

– Recunoaște. El se aplecă până când fața lui ajunse la câțiva centimetri de fața ei. Voiai să dovedești că nu sunt cinstit.

Ea zâmbi. Altă tehnică efecă.

— Și a mers, nu-i așa? Trei șilingi pe săptămână? Vreți să spuneți că e o plată corectă pentru o asemenea muncă?

— Ți-am spus că nu era suma aprobată de mine.

— Când a fost ultima ocazie în care ați făcut o inspecție pentru a vă asigura că prețiosul contract era respectat? Credeam că manufactura dumitale avea să fie mai umană, dar le găsesc pe fetele acestea aplecate peste mese paisprezece ore pe zi, supuse hărțu-ielilor și prost plătite.

— Ai grijă, Lady Dorothea. Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui. Nu cunoști ororile la care am fost martor în Trinidad și pentru terminarea cărora am luptat. Copii murind de foame. Femei însărcinate biciuite. Fluxul lipsei de omenie e prea puternic. Dacă oprești un val, șuvoiul barbariei erupe în altă parte.

Durerea întipărită pe chipul lui era atât de intensă, încât și-ar fi dorit să-l ia în brațe și să-l mângâie.

Privi drept în ochii lui.

— Înțeleg. Dar vă rog să nu neglijați abuzurile din pragul ușii dumneavoastră. În operele mele caritabile am văzut fete ca acestea forțate să intre în bordeluri, din pricina salariilor prea mici din fabrici. Ea tremura. Și nu-i păsa că era Lady Dorothea. În momentul acesta, avea șansa să le facă un bine acestor fete, să îl facă pe duce să își înțeleagă greșeala. Societățile reformatoare încearcă să le scoată din mocirla nedreptății, continuă ea, dar, spuneți-mi, cine se concentrează asupra rădăcinilor problemei? Cine le educă? Cine le dă un salariu corect?

Mâinile lui se ridicară de pe zid și îi cuprinseseră bărbia.

— Nu credeam că o lady privilegiată ca dumneata își face atâtea griji. De ce îți pasă?

„Din cauza resemnării care apare în ochii unei fete tinere după ce și-a vândut trupul pentru prima dată. Din cauza fetelor care lucrează pe străzi și încep să bea gin ieftin ca să uite de durere. Din cauza rănilor roșii de pe fețele lor frumoase și a părului care le cade în smocuri când se îmbolnăvesc de sifilis.“

— Din cauză că am atât de mult, șopti Charlene. Și fetele astea nu au nimic. Nimic.

Ducele îi șterse lacrimile cu degetul mare, cuprinzându-i fața în palme.

– Reușești să mă surprinzi mereu.

– Am un vis, Excelență. Vreau să deschid o pensiune pentru fetele tinere. Nu o închisoare care face paradă de caritate, ca azilul deschis de Lady Gloucester, ci un loc sigur în care fetele vulnerabile să vină atunci când nu mai au unde merge. Eu le-aș oferi o educație.

Și le-ar învăța să se apere singure. Le-ar face să aibă încredere în capacitățile lor.

Ar fi spus Lady Dorothea așa ceva oare? I-ar fi păsat destul de mult încât să atragă atenția asupra felului în care le trata Smith pe fete?

Ducele îi zâmbi, și ea uită să respire.

– Îmi place nespus de mult ideea asta, spuse el.

Ea își dădu seama dintr-odată cât de aproape erau unul de altul. Lipită cu spatele de zid și cu fața de duce, care era la fel de solid. Unde era contesa acum? Ar fi trebuit să fie acolo și să îi prindă în poziția aceea compromițătoare, fiindcă Charlene urma să fie sărutată din nou.

– Știi? spuse ducele. Mă întreb dacă fabrica mea nu ar putea sluji unui...

Nu avea să afle niciodată ce ar fi vrut să spună el, fiindcă fură întrerupți de o Lady Gloucester fără suflare, cu pieptul ei înfloritor ridicându-se și coborând după greaua sarcină de a alerga pe coridor.

Ducele sări departe de Charlene, dar Lady Gloucester nu păru să fi văzut poziția lor intimă.

– Ați văzut-o pe Lady Augusta? Nu-mi pot da seama unde s-a dus.

Ducele o luă de braț pe Lady Gloucester și o conduse pe hol.

– Sunt sigur că nu s-a dus prea departe. Când ați văzut-o ultima dată?

– Acum zece minute. Dar Van Veen acela m-a prins într-un colț și mi-a explicat totul despre boabele solide de cacao sau așa ceva, și am pierdut-o din vedere.

– Valea se vede splendid din observatorul din camera de sus. Poate că se bucură de priveliște.

– Credeți? Oh, sper că da.

Era foarte zăpăcită. În ce dandana își închipuia că intrase fiica ei? Charlene își aminti zâmbetul seducător al lui Lord Dalton și profilul lui fin cizelat, în timp ce îi spunea că avea s-o ajute să îl cucerească pe duce.

Toate camerele de depozitare care se aflau de-a lungul coridorului erau goale sau încuiate. Urcară. Și ducele deschise o ușă.

Iar Lady Gloucester scoase un țipăt care îți străpungea urechile.

Dalton păși în față, pentru ca Lady Augusta să nu poată fi văzută, dar nu înainte ca James să-i observe obrajii îmbujorați, buzele umflate de sărutări și părul în dezordine.

– De ce, Augusta, de ce? se vaită Lady Gloucester.

– Calmați-vă, vă rog, spuse Dalton. Îi intrase ceva în ochi. Cred că avea un fir de praf.

James pufni.

– Simt că leșin.

Lady Gloucester se clătină. Dorothea o prinse și o sprijini cât putu de bine.

– De ce trebuie să te săruți întotdeauna cu cine nu trebuie, Augusta, fată nebună? gemu Lady Gloucester.

Lady Augusta își trase în sus corsajul.

– Îmi pare rău, mamă. Știi că încerc să fiu cuminte. Ochii ei albaștri străluciră de lacrimi. Doar că nu sunt destul de puternică pentru a rezista. Uită-te numai la brațele lui. Și e un marchiz. Nu un lacheu ca... Închise gura dintr-odată.

– Ești mult prea frumoasă ca să te căsătorești cu un bărbat care nu e măcar d... Lady Gloucester închise și ea gura dintr-odată, privind în jur spre spectatori, amintindu-și în cele din urmă că nu era singură cu fiica ei năbădăioasă.

Își sprijini greutatea considerabilă pe brațul Dorotheei.

– Bănuiesc că nu îi veți oferi altă șansă, Excelență? Lady Augusta vine dintr-o familie de opt. Privi semnificativ spre șoldurile fiicei ei. Gândiți-vă numai la... posibilități.

James ridică dintr-o sprânceană.

Lady Gloucester tremură vizibil.

– Nu cred, spuse ea, cu bărbia dublă tremurând.

Lady Augusta trecu fulgerător prin cameră și se prăbuși la pieptul mamei ei.

– Îmi pare rău, mamă, plânse ea.

Dorothea le conduse pe cele două femei care suspinau afară din cameră.

– Mergem în căutarea celorlalte doamne? o auzi James spunând în timp ce plecau.

El se întoarse spre Dalton.

– Ce a fost asta, mai exact?

Dalton ridică din umeri, încercând să pară nevinovat.

– Ce pot să zic? Nu spun niciodată nu când o fată drăguță vrea un sărut. Nu mă pot abține, dacă vin la mine ca moliile la lumină. Ochii lui dansau. Și, în plus, asta te ajută să reduci opțiunile

– Deci se presupune că trebuie să-ți mulțumesc?

Dalton păși nonșalant spre ușă, fluturând un baston imaginar.

– Acum au rămas doar două candidate. Știu că vei face alegerea corectă, bătrâne.

James își mușcă limba ca să nu înjure și îl urmă pe hol.

„Ține-te de plan, Harland“, gândi el cu o hotărâre feroce.

Urma plimbarea călare. Ceva la care Lady Vivienne avea să exceleze. Apoi cina.

Totul avea să se termine în curând.

Nu destul de curând.

Capitolul 15

– Refuz să mă las trântită de un cal. Charlene își încrucișă brațele peste piept. Nu avea de gând să mai suporte alte vătămări fizice.

– O să faci orice trebuie, spuse contesa. Nu știi să călărești, dar asta nu înseamnă că nu poți să distrugi șansele pe care le-ar putea avea Lady Vivienne. Adu costumul de călărie al Dorotheei, Blanchard.

În timp ce Manon o îmbrăca pe Charlene cu un costum de călărie din lână verde, de croială militară, cu nasturi și șnururi aurii cochete, contesa se plimba prin cameră, cu umerii încordați.

— Gândește... *gândește*. Ce putem face?

— Să mă arunc sub copitele calului lui? sugerează sarcastic Charlene.

Contesa păru să se gândească la asta, de parcă s-ar fi întrebat cât de eficace ar fi să te lași călcată în picioare în urmărirea unui duce.

— Nu, spuse ea, cu o oarecare șovăială. Ar putea fi prea extrem. Va trebui să te trimitem jos și să creăm o diversiune. Poate am putea stârni un mic incendiu în bucătărie?

Manon ridică din sprâncene.

— Sau poate că domnișoara Beckett ar putea să își sucească glezna în timp ce încalecă?

— Să se prefacă rănită *înainte* de a încăleca. Contesa se bătu cu degetele în bărbie. Asta ar putea merge.

Minunat. Charlene nu se bucură gândindu-se că avea să se dea din nou în spectacol. Dar, dacă ar fi încercat să călărească, s-ar fi putut ajunge la un dezastru. Acesta nu era un talent pe care să-l poată învăța de la contesă în câteva ore.

Manon aduse o bonetă măslinie asortată, cu o pană lungă care se unduia în față, și i-o așeză pe cap.

— Oh, exclamă contesa, uitându-se pe fereastră. Lady Vivienne a ieșit deja. Trebuie să te grăbești.

Charlene se năpusti pe scări, fiind cât pe ce să dea jos un lacheu care aducea o tavă de argint cu ceaiul. Ghetele ei lunecară pe întinderea nesfârșită de marmură și reuși să se oprească la ușă. Ieși ca o săgeată afară, în aerul sfârșitului de după-amiază, și alergă pe trepte, oprindu-se dintr-odată la capătul lor.

Ei mergeau deja la trap pe aleea sinuoasă, Lady Vivienne coștată elegant în șa, într-un costum de călărie superb de catifea albastră, care îi sublinia curbele zvelte, iar ducele cu picioarele rășchirate pe un armăsar negru năvălaș.

O pereche atât de potrivită. Înălți, lucioși, patricieni.

Charlene trebui să admită că Lady Vivienne avea calitățile ei – o subestimase. Sub toată plictiseala aceea, era o rivală, până la urmă. Ce îi spusese ducelui de îl făcuse să plece fără ea?

Fără să se gândească la stofa fină a costumului ei de călărie, Charlene se așeză pe ultima treaptă, cu bărbia în pumn. Dacă ar fi știut să călărească, acum ar fi galopat în urma lor.

Ura să se simtă neputincioasă.

Fiindcă nu voia încă să se întoarcă și să înfrunte mânia contesei, se ridică și se îndreptă spre pavilionul din fier forjat care se afla în centrul peluzei, lovind cu piciorul pietricelele albe de pe cărarea pompoasă a ducelui.

Ar fi trebuit să-și țină gura la fabrică. Îl criticase prea mult. Nu fusese niciodată în stare să-și țină părerile pentru ea, când avea ceva de spus.

La naiba.

Dacă o cerea în căsătorie pe Lady Vivienne, avea să rămână doar cu o sută de guinee, și nu era de ajuns pentru a pune capăt dependenței de Grant sau pentru a asigura ucenicia lui Lulu.

La naiba. Ce porcărie. La dracu'. Durerea îi sfâșia inima.

Trebuia să recunoască. Nu o durea doar din cauza banilor. O durea fiindcă voia ca ducele să fie fascinat și vrăjit, pentru că începuse să-l placă.

Când se apropie de pavilion, Charlene auzi un suspin. Urcă scările. Flor era făcută ghem pe una din băncile de fier, învelită cu șalul roșu al mamei ei, cutremurată de suspine profunde și chinuitoare, care îi zdruncinau tot trupul.

Charlene îi puse o mână pe spate.

– Ce s-a întâmplat, scumpo?

Flor o privi cu un singur ochi verde.

– Am vrut să merg să călăresc cu tata, dar el a refuzat. Urăsc să stau aici.

Continuă să suspine. Charlene îi ridică de pe ochi părul lung, întunecat.

– Ridică-te acum, scumpo.

Flor se îndreptă puțin.

Charlene îi cuprinse umerii slăbuți și scoase o batistă.

– Cred că ți-e dor de mama ta.

Flor încuviință.

— Încerc să fiu cu-curajoasă, fiindcă tata spune că trebuie să încerc. Fețișoara ei se schimonosi. Nu mă simt curajoasă.

Își îngropă fața în umărul ei și plânse. Charlene lăsă lacrimile să-i curgă, mângâind-o pe păr și scoțând sunete mângâietoare.

— O să fi noua mea mamă? rosti Flor la pieptul ei.

Charlene îndrepta o șuviță din coada desfăcută a lui Flor. Nu voi să o mintă.

— Asta trebuie să hotărască tatăl tău.

— Sper să te aleagă pe tine, tremură glăsciorul lui Flor. Mi-ar plăcea.

— Oh, draga mea, și mie mi-ar plăcea.

Lacrimile i se adunară în ochi. Charlene nu se gândise niciodată că avea să devină atât de complicat. Putea doar să spere că Lady Dorothea avea să fie bună cu Flor și să îi dăruiască dragostea de care avea atâta nevoie.

— Dacă tu vei fi mama mea, domnișoara Pratt va pleca? întrebă Flor, suflându-și nasul în batistă.

— Nu-ți place de ea?

— Ei nu-i place de mine. Am auzit-o spunându-i menajerei că Dumnezeu îi pune la încercare răbdarea, punând-o să învețe un copil cafeniu nerecunoscător.

Charlene simți că ia foc. Avea să-i spună ea câteva cuvinte bine alese domnișoarei Pratt, dacă mai dădea cu ochii de ea.

— Inimioara mea, nu trebuie să-i acorzi nici o atenție. E o femeie acră și rea.

— Dar are dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta înainte de a ajunge în Anglia. Aici toată lumea are pielea ca laptele. Flor ridică mâna spre fața ei. Ca tine. Și ca Lady Vivienne. Începu să se smiorcăie din nou. Domnișoara Pratt mă pune să port toată ziua o bo-bonetă care îmi dă mâncărimi. Miji ochii, și boneta zbură pe dușumeaua pavilionului. Și îmi freacă nasul și obraji cu suc de lămâie, care înțeapă, dar spune că asta îmi va înfrumuseța tenul.

Charlene strânse din dinți. Poate că se afla acolo dintr-un motiv mai înalt decât cucerirea unui duce pentru sora ei vitregă. Și motivul acesta mai înalt smiorcăia în brațele ei, copleșită de durere și neiubită.

Charlene își puse mâinile pe umerii lui Flor.

— Ascultă-mă, Flor. Ascultă-mă cu atenție.

Ochii lui Flor străluceau de lacrimi.

— D-da?

— Ești frumoasă, puternică și minunată. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună altceva. Frumusețea vine în multe forme și culori diferite. Mă înțelegi?

Flor încuviință.

— Și altceva, spuse Charlene. Și eu urăsc bonetele.

Ochii lui Flor se măriră.

— Chiar?

Charlene își smulse boneta de pe cap, împrăștiind ace și pene, și o aruncă pe dușumea.

— Nu pot suporta chestia asta oribilă.

Flor chicoti. Charlene o îmbrățișă.

— Așa e mai bine. Ai un răs atât de frumos. Arată spre teancul de cărți împrăștiate pe dușumeaua pavilionului. Citeai?

— Astea sunt cărțile domnișoarei Pratt. Le urăsc.

Charlene trebui să zâmbescă auzind asta. Ridică un volum subțire și îl deschise la întâmplare.

— *Exemplul Trei*. Istoria unei fete între patru și cinci ani, cu relatări despre viața ei sfântă și moartea ei biruitoare, citi ea tare.

— Toți copiii din cartea asta mor. Flor așîă o mură degustată. Mor și nu se distrează deloc.

Charlene dădu un bobârnac în cartea închisă.

— Nu mai ai nimic altceva? Dar asta cum e? întrebă ea alegând altă carte din teanc. *Istoria micuței Bombonica Doi-Papucei*, citi ea. *Mijloacele prin care a dobândit învățătură și înțelepciune, ocupându-și astfel locul.*

Flor scoase limba.

— Bombonica asta Doi-Papucei nu are nici o aventură.

Charlene răs.

— Nu ai nici o carte care să-ți placă?

Flor se aplecă mai aproape.

— Am *Familia Robinsonilor elvețieni*. Se bătu peste buzunarul șorțulețului. Unul dintre marinarii de pe corabie mi-a dat-o.

Dar domnișoara Pratt spune că nu ar trebui s-o citească fiindcă mă agită prea tare.

Văzând-o pe Flor, Charlene își aminti de ea însăși la vârsta acesteia. Pălăvrăgind tot timpul despre distracții, preferând să citească povești despre băieți naufragiați, fiindcă aceștia treceau prin toate aventurile.

— Să o citim atunci, vrei? întrebă Charlene.

Flor îi dădu cartea și se cuibări la pieptul ei cu un oftat mulțumit.

— Timp de multe zile, am fost zguduiți de furtună. De șase ori întinericul s-a lăsat peste o scenă sălbatică și înfricoșătoare..., începu Charlene. Citi câteva capitole, oprindu-se ca să răspundă la întrebările însuflețite pe care le puneau Flor despre ciudata floră și faună peste care dăduse familia și despre șansele lor de supraviețuire pe insulă.

Când Charlene se opri din citit, soarele era gata să apună.

— Trebuie să intrăm în casă. Nu îl văzuse pe duce întorcându-se, nici pe Lady Vivienne. Ceea ce era un semn foarte rău.

— Oh, să nu ne întoarcem încă, protestă Flor. Să mergem pe peluză și să pretindem că suntem familia elvețiană. O târî pe Charlene pe scările pavilionului și apoi pe peluză. Tu poți fi Fritz și eu voi fi Ernest.

Charlene o prinse pe Flor de mână.

— Oare acela nu e un mistreț? întrebă ea, arătând în depărtare.

— Îl prind eu! Flor scoase o serie de strigăte puternice de luptă și se năpusti peste peluză.

Charlene o fugări, respirând cu greu și râzând. Trecură peste o barieră și dădură drept peste duce și peste Lady Vivienne.

— Tată! Flor se aruncă spre duce și se prinse de picioarele lui cu brațele.

Charlene își scutură fustele de praf. Lady Vivienne nu părea triumfătoare. De fapt, avea o expresie mai degrabă suferindă pe chipul ei de obicei liniștit.

Charlene simți cum îi renăștea speranța.

— Nu ar trebui să fii în casă, făcându-ți temele? o întrebă ducele pe Flor, cu voce rece. Se întoarse spre Charlene. Și dumneata, Lady Dorothea, nu ar trebui să fii în cameră, chinuită de migrene?

Charlene aruncă o privire spre Lady Vivienne. Deci asta îi spusese.

– Am avut o însănătoșire miraculoasă, spuse ea sarcastic.

Lady Vivienne se uită în lungul nasului, exact ca marchiza.

– Unde sunt bonetele voastre?

Pe loc, Charlene se simți din nou de șase ani.

– Lady Dorothea urăște bonetele. Flor privi spre Charlene. Spune-i.

La naiba. Prefera să o apere pe Flor, în loc să pretindă că era o lady așa cum scria la carte.

– Nu pot suporta chestiile astea oribile, spuse ea degajată.

– Ei bine, pufni Lady Vivienne. Amândouă o să aveți pistrui oribili mâine. O să vedeți.

Ducele o ținea pe Flor la distanță de el și îi privea părul încâlcit și fustele pătate de iarbă.

– Mă gândeam că înveți să socotești, și când acolo vă găesc pe peluză, fugind ca o pereche de mânji. Buzele lui se curbară în jos. Asta nu se face.

– Vă rog, a fost vina mea. Credeam că are nevoie de puțin aer curat, spuse Charlene.

– Are nevoie să învețe să socotească.

– Nu suntem mânji, tată. Flor îl trase de mână. Suntem familia Robinsonilor elvețieni. Nu vrei să te joci cu noi? Ai putea fi tata Robinson. Privi spre Lady Vivienne. Presupun că *tu* nu vrei să te joci?

Lady Vivienne pufni din nou.

– Cu siguranță nu. Ascultă-ți tatăl și treci imediat în casă.

– Hai înăuntru, dragă, spuse Charlene. O să ne mai jucăm mai târziu.

Ochii lui Flor căpătară o expresie răzvrătită.

– Ai de gând să te căsătorești cu Lady Dorothea, tată?

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

Flor se întoarse spre Lady Vivienne.

– Sper că nu o să te căsătorești cu *ea*. Nu e amuzantă.

– Flor! Ducele se ridică și se întoarse spre casă. De ajuns. Pleacă sus în momentul acesta.

Buzele lui Flor tremurară.

Lady Vivienne privi spre Flor în josul nasului, disprețuitoare.
Charlene luă mâna lui Flor.

— O să ne întoarcem împreună, vrei? spuse ea încetișor. Tatăl tău nu a vrut să-ți vorbească pe tonul acesta, numai că e obosit după plimbarea lungă.

Îi aruncă o privire.

El o privi cu ochii mijiți.

Charlene o trase pe Flor spre casă, înainte de a spune alte lucruri pe care să le regrete.

Capitolul 16

„Ai de gând să te căsătorești cu Lady Dorothea?”

Cum ar fi putut?

James puse un buștean gros pe trunchi și ridică securea.

Tocmai îi demonstrase de ce nu se putea căsători cu ea. O încuraja cu înverșunare pe Flor să își continue purtarea rebelă.

Înfipse tăișul în buștean.

Poc.

Era impulsivă.

Lemnul se despică.

Lipsită de respect.

Lemnul căzu cu un bufnet.

Și cel mai rău dintre toate? Imposibil de ignorat.

Parcă ar fi avut două personalități. Una care încerca să atingă standardele pretențioasei ei mame și, sub stratul subțire de bună-cuviință, o persoană neînfricăță și sinceră, cu convingeri pasionale și un dispreț hotărât față de convențiile sociale.

Aruncă lemnele despicate în grămadă și se opri, sprijinindu-se pe secure.

Felul în care se fugăreau pe peluză, scoțând strigăte de război și pretinzând că erau niște băieți naufragiați.

Lady Vivienne, cu o expresie atât de șocată. „Unde vă sunt bonetele?”

Își stăpâni un zâmbet. Fusesse indiscutabil amuzant.

Nu. Nu amuzant. Deplorabil. Foarte necuviincios.

Flor avea prea mult din James în ea. Era neastâmpărată. Nu putea să stea în sala de clasă când avea pajiști pe care să alerge și reguli de încălcat.

Probabil că Dorothea fusese exact la fel la vârsta ei.

Nu intenționase să găsească o zeiță senzuală cu o minte ascuțită ca briciul și un caracter rebel. Dar asta găsisese. Și îl scotea din minți.

Despică lemne până îl durură brațele și simți sudoarea prelingându-i-se pe piept. Ar fi trebuit să se întoarcă și să se îmbrace pentru cină, dar voia să și-o scoată mai întâi de Dorothea din minte.

Rămase în spatele vechiului hambar nefolosit, pe care îl transformase în atelier. Îi plăcea spațiul acela larg și deschis, fără draperii de catifea sau ornamente din ipsos.

În cele mai multe dintre nopți dormea în atelier, pe un pat din perne. Coșmarurile era mai scurte aici. Mai puțin vii. Păreau să pălească pe măsură ce se îndepărta de camerele din aripa de est, care aparținuseră mamei sale. Nu vizitase aripa aceea de când se întorsese. Bickford îl informase că toate camerele ei fuseseră păstrate exact așa cum le lăsase ducesa. Personalul o iubise pe fermecătoarea lui mamă.

Un fior ascuțit străbătu umerii lui James.

Mai puse un buștean pe trunchi.

Nu voia să revadă durerile îngropate. Trebuia să urmeze planul. Să încheie rapid lucrurile și să se întoarcă în Trinidad. Dar Dorothea avea dreptate. Nu știuse că în manufactura din Banbury Hal exista corupție. Nu putea să fie acolo și să supravegheze fiecare aspect al afacerilor de pe două continente. Bineînțeles că avea să îndrepte lucrurile imediat, dar îl amăra faptul că se întâmplase așa ceva. Trebuia să găsească un administrator în care să poată avea încredere.

El era unul singur. Și era sfâșiat între atâtea fronturi diferite.

Putea să vadă încă acuzația din ochii ei albaștri-cenușii. O dezamăgise. De ce îl durea atât de mult asta?

— Vă ascundeți, Excelență?

Dorothea înconjură zidul hambarului, cu obrajii trandafirii și cu pumnii în șold. Costumul de călărie dispăruse și ea purta ceva de un roz palid, virginal, dar părul era o cascadă de bucle aurii bătute de vânt, care scăpau de sub o panglică de un roșu aprins.

El puse alt buștean pe trunchi și ridică securea.

— Ei bine? spuse ea.

— Ce? Ce vrei de la mine?

Poc.

— Să vă cereți scuze de la fica dumneavoastră.

Lemnul se despică.

— Nu pot să fac asta.

Lemnul căzu cu un bufnet.

— De ce nu? E fica dumneavoastră. Nu o iubiți?

— Nu înțelegi.

— Încercați să îmi explicați.

El oftă și lăsă securea. Îi întoarse spatele și clădi lemnele despicate în vârful grămezii.

— Nu contează dacă o iubesc. Trebuie să păstrez distanța. Nu poate să se atașeze prea mult de mine. Eu o să plec în curând.

— Sunteți foarte talentat la asta, nu-i așa, *Excelență*?

Rămase impresionat de modul în care îi făcuse titlul să sune ca o înjurătură fără perdea. Rămase cu mâinile pe grămada de lemne. O cunoștea destul de bine acum ca să știe că nu spusese nici pe jumătate din ceea ce gândea.

— La ce, Lady Dorothea?

— Sunteți atât de bun când e vorba despre fugă. Despre păstrarea distanței. Nu lăsați pe nimeni să se apropie.

Vocea ei răgușită se apropia. În curând avea să miroasă trandafirii proaspeți de ceai, cu iz de lămâie. Să îi simtă căldura și focul în spatele lui.

Strânse lemnul atât de tare, încât îi intră o așchie în mână. Dar nu se întoarse. Nu putea. Dacă se întorcea, avea să dorească să o ia în brațe, să sărute buzele acelea pline. Să facă promisiuni imposibil de ținut.

— Flor are nevoie de dumneavoastră. Habar nu aveți cât de mult, spuse ea. Când a fost ultima ocazie în care i-ași citit o poveste?

Ea nu așteaptă răspunsul lui. Și altceva. Trebuie să o concediați pe guvernantă. Știți ce o pune pe Flor să citească?

– Am sentimentul că o să-mi spui.

El se întoarce.

Și fu cât pe ce să cadă în genunchi.

Chipul ei era înconjurat de un nimb de bucle aurii, cuprinse de flăcările soarelui care apunea. Atât de dureros de dulce. El strânse pumnii, și așchia intră mai adânc.

„Asta se întâmplă atunci când te gândești să o săruți. Te doare. Amintește-ți asta.”

Ea scoase un volum subțire de undeva din fustele ei și citi tare titlul.

– *Un exemplu pentru copii: o relatare exactă a vieților convertite, sfinte și exemplare și ale morților pline de bucurie ale câtorva copii, în două părți.* Flutură cartea spre el, ca pe o armă. Morți pline de bucurie. Ale unor copii.

– Nu sună foarte vesel.

– Și altceva. Dorothea înaintă spre el. Domnișoara Pratt îi unge obrajii lui Flor cu suc de lămâie ca să îi facă pielea mai palidă. Este oribil. Eu nu tolerez așa ceva. Azvârli cartea pe grămada cu lemne. Asta gândesc eu despre domnișoara Pratt. Își șterse mâinile de fuste. Excelență.

– Nu știam despre suc de lămâie. O să opresc asta, desigur, dar eu i-am dat aprobare să aleagă materialele de lectură care i se par potrivite pentru a o învăța pe fiica mea să își controleze temperamentul și să devină o tânără lady cuviincioasă.

– *O tânără lady cuviincioasă.* Ea scuipă cuvintele ca pe o înjurătură obscenă, direct înrudită cu acel *excelență*. *Cuviincios* e alt cuvânt pentru închisoare, dacă vreți să știți părerea mea.

– Nu-mi amintesc să ți-o fi cerut.

– O tânără lady cuviincioasă nu trebuie să alerge pe peluză, sau să plângă fiindcă are nevoie de atenție, sau să citească cărți de aventuri. O tânără lady cuviincioasă ar trebui să păsească demn, cu bărbia sus, și să citească povești morale insipide. Nu-i așa?

Asta era o aluzie negreșit directă. Probabil își urâse guvernanta în copilărie. James și-o imaginează chinuind un șuvoi nesfârșit de guvernante. Îmboldindu-le să își dea frâu liber temperamentului

într-un mod cu totul nepotrivit. Punând broaște râioase în paturile lor. Făcându-le să plece țipând spre cel mai apropiat poștalion.

— Nu vreau să iau bucuria din viața ei, spuse el. Nu asta e țința mea. Încerc doar să o protejez, să o călăuzesc. Eu am fost exmatriculat de la școală, căzut în veșnică dizgrație din pricina unei decizii impetuoase, răzvrătite.

— Vă veți transforma copilul vibrant, sănătos și curios într-un model de bună-cuviință tăcută și docilă. Eu spun că e un mare păcat, zise ea, privindu-l cu ochii mijiți. *Al naibii* de mare păcat. Credeți că, dacă va vorbi încet și nu va mai alerger niciodată, tot restul Angliei o va lăsa să uite cine este?

— La urma urmei, e pentru binele ei.

Dorothea clătină din cap. Panglica roșie alunecă. Ea își dădu buclele de pe obraz, nerăbdătoare.

— Asta nu e o scuză. Trebuie să fie inclusă în viața domniei tale. Las-o să vină jos în seara asta.

Orice altă tânără l-ar fi implorat să-și țină ascuns bastardul scandalos. Reacția marchizei fusese tipică pentru primirea pe care o așteptase din partea doamnelor pioase din lumea bună.

— I-ar contraria pe ceilalți oaspeți.

— Măcar pentru o clipă? E atât de singură.

— Categorie nu.

— Are nevoie de dragoste și de acceptare. Nu o abandonați.

— Are nevoie să învețe să își controleze emoțiile.

— Nu orice cuvânt care iese din gura domniei tale e literă de evanghelie, și nu toate deciziile luate sunt porunci dumnezeiești.

— Ești destul de slobodă la gură când vine vorba despre critică. Dezaprobi felul în care îmi conduc afacerile și felul în care îmi educ fika. Spune-mi, Lady Dorothea, de ce oare vrei să mai stai în casa mea, măcar un moment în plus?

Asta o reduse la tăcere. Dar numai pentru o clipă.

— Fiindcă aveți mare nevoie de schimbare. În ochii ei apăru o scânteie. Și eu nu m-am eschivat niciodată de la o provocare aproape imposibilă.

Naiba s-o ia fiindcă îl făcea să zâmbească.

— Și presupun că ești exact genul de fată irascibilă care vrea să încerce o asemenea misiune nebunească?

- Sunt.

Păși spre el.

- Nu mă puteți prosti. Vă pasă de fetele din fabrică. Urâți răul sclaviei. Și vă iubiți fiica. Undeva în străfundul inimii întunecoase vreți să faceți ceea ce trebuie, dar vă e teamă să nu o pierdeți, așa cum v-ați pierdut restul familiei.

Mersese prea departe. Atunci, de ce voia atât de tare să o sărute?

Trebuia să spună, în apărarea lui, că panglica roșie care îi lega buclele îl tachina. Aluneca întruna, amenințând să elibereze un potop de tentații mătăsoase.

Se uitau unul la celălalt ca toreadorul și taurul. Aproape că simți cum începea să-i iasă fum pe nări.

Undeva, mulțimea scanda, cerând sânge.

La naiba cu toate. El era Calamitatea Sa. Ticălosul exilat.

Urma să-i arate el câtă nevoie de reformă avea.

Străbătu distanța dintre ei dintr-un pas mare și își afundă degetele în părul ei.

Panglica de mătase pierdu în cele din urmă bătaia și se desfăcu, eliberând peste umerii ei o cascadă de bucle de culoarea mierii și a razelor de soare.

Ca un om care a rătăcit zile în șir prin deșert, el găsi izvorul buzelor ei, și toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să o sărute dispărură asemenea urmelor de pași de pe nisipul mișcător.

Micile ei gemete catifelate, încurajatoare îi distruseră controlul.

- Dorothea, gemu el în părul ei.

Îi luă în stăpânire gura, zdrobindu-i buzele de ale lui, sărutând-o de parcă ar fi fost ultimii doi oameni rămași pe pământ. De parcă soarta civilizației ar fi depins de acest moment.

Fiindcă așa era.

Căldura ei arzându-l prin cămașa de in. Urgența cu care se mișca gura ei sub gura lui, mimând inconștient actul iubirii. Deschizându-se pentru el, urându-i bun venit înăuntru.

El își strecură degetele în corsajul ei, trecând peste vârfurile sânilor ei de o moliciune de catifea. Ea se roti în brațele lui, oferindu-i instinctiv o cale mai bună de acces.

Dacă i-ar fi tras corsajul cu câțiva centimetri mai jos și ar fi coborât capul, s-ar fi putut ospăta cu sfârcurile acelea trandafirii.

În schimb, își îngropă fața în buclele ei, inhalând mireasma proaspătă și inocentă a trandafirilor de ceai.

Nu putea silui o debutantă încrezătoare afară, pe o stivă de lemne. Oricât de obraznic l-ar fi îmboldit ea.

Se smulse de lângă ea, blestemându-se fiindcă era un prost zăpăcit de poftă.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit...

Ea ridică privirea spre el, respirând greu, cu ochii albaștri încețoșați.

— Acesta a fost... categoric de nota zece. Zâmbi nesigură, aranjându-și fustele. Știam că se poate.

Înclină ușor capul, dar nu reuși să pară cu adevărat ușuratică.

— Dorothea, începu el, fără să știe unde voia să ajungă.

— Trebuie să mă întorc. Mama o să fie îngrijorată din pricina mea. O să cereți scuze lui Flor, nu-i așa?

— Bineînțeles. Intenționez oricum să o fac.

Ea încuviință.

— Atunci suntem chit, spuse ea, și plecă.

James o privi îndepărtându-se, cu șoldurile unduindu-se, cu părul împrăștiat pe spate. Ar fi putut să despică toată pădurea, fără să poată șterge amintirea celor întâmplare.

Poate că ea avea dreptate. Poate că se temea să n-o piardă pe Flor. Alesese singurătatea în locul unei legături cu mult timp în urmă, după ce mama lui murise și tatăl lui încercase să scoată răzvrătirea din el prin bătaie și apoi îl izgonise în Indiile de Vest.

Acesta nu era un lucru pe care să-l schimbe vreodată.

Dar avea să se întoarcă în Trinidad și să își lase soția în Anglia. Avea să vină înapoi doar atunci când era absolut necesar, pentru afaceri sau ca să zămislească alte odrasle.

Dorothea era o femeie care avea să urmeze întotdeauna o cărare imprevizibilă. Îi admira temperamentul, dar el nu căuta tărie de caracter. El voia o nevestă care să fie emisarul bunei-cuviințe și al respectabilității, domolind bârfele și investitorii în timp ce el rămânea dincolo de ocean.

Lady Vivienne nu l-ar fi trântit niciodată la podea.

Nici nu i-ar fi aruncat cărțile din bibliotecă pe grămada de lemne.

Trebuia să ia o decizie. Înainte de a face ceva cu adevărat depravat cu Dorothea și de a-și pecetlui soarta.

Capitolul 17

Aici erau. Cele două candidate la titlul de ducesă care rămăseseră. Așezate una lângă alta în salon, după altă cină interminabilă, atât de diferite pe cât puteau fi două femei pe lume. Foc și gheață. Bună-cuviință și pasiune.

Umflătura rotunjită a sânilor Dorotheei strălucea deasupra unei catifele de un roz palid și diamante scliffeau în părul ei, la urechi și la gât, suficient de valoroase ca să finanțeze un întreg batalion.

Nu putea sta în aceeași cameră cu ea fără să se simtă copleșit de dorința de a o ridica pe umărul lui și a declara că îi aparținea. O dorea în patul lui, purtând doar diamantele acelea și nimic altceva. Dorea să șteargă lustrul subțire de bună-cuviință și să-l îngroape în pasiunea pe care o zărise fierbând sub fațada ei mondenă.

Focul ei îi încălzea sângele, iar inteligența și vioiciunea ei îl provocau să își imagineze noi posibilități.

– Poate că Lady Vivienne ar putea cânta la pianoforte, Excelență? sugeră marchiza.

James își desprinsese cu greu privirea de la Dorothea și încuviință. Lady Vivienne se așeză în fața pianului de arțar lustruit. Purta o modestă rochie albă și bijuterii simple cu perle, care îi scoteau în evidență părul întunecat și ochii. Era elegantă, rezervată și alegerea evident prudentă.

Ar fi domolit bârfele și i-ar fi reabilitat reputația. Toată lumea știa că tatăl lui aproape că îl dezmoștenise. Fără îndoială că mulți puneau la îndoială dreptul lui la titlu. Ultima ispravă de la Cambridge fusese punctul culminant al unei cariere ilustre de fărădelegi, care cuprinsese chefuri cu coniac și împerecherea cu nevasta

unui membru al consiliului. Iar faptul că rămăsese în străinătate timp de zece ani nu câștigase simpatia nimănui.

Trebuia să le dovedească tuturor că se înșelau, să îi câștige, și Lady Vivienne ar fi fost o armă excelentă.

Sonata din Scarlatti pe care o alesese fusese compusă pentru harpă și pierdea ceva când era cântată la pian, dar era o piesă pentru specialiști și cerea o mână expertă. Degetele ei agile zburau peste claviatură, iar mâna stângă trecea peste dreapta, executând trilurile. Era o interpretare ireproșabilă, calculată să uimească și să impresioneze.

Muzica pe care o cânta intenționa să fie o frenezie a dorinței frustrate în cheie minoră. Chiar dacă ea cânta fiecare notă, îl lăsa rece.

Gândul de a se culca cu ea nu îi inspira nimic... dar acesta fusese țelul lui. Voia un aranjament de afaceri, o căsătorie de conveniență.

James își imaginează că o cerea în căsătorie.

— Ce crezi despre căsătorie, Lady Vivienne? întreba el.

— E un lucru pe care trebuie să-l facă toată lumea, presupun, răspundea ea, căscând.

Și noaptea nunții lor.

— Mergem în pat? întreba el.

— E un lucru pe care trebuie să-l facă toată lumea, presupun.

La pian, Lady Vivienne se încruntă ușor, atentă doar la sarcina ei, nemiloasă în concentrarea ei. Era oare *prea* rece și detașată? O tratase pe Flor cu dispreț când prinseseră copila alergând pe peluză. Avea să învețe să o iubească pe Flor cu timpul?

După ce fiica ei termină de cântat, marchiza se întoarse spre Dorothea.

— Vreți să treceți la pianoforte, Lady Dorothea?

— Mă tem că Lady Dorothea nu poate cânta în seara asta, spuse Lady Desmond. A... a avut un accident cu caseta de bijuterii dimineață. Și-a zdrobit degetul.

Marchiza își ridică lornionul și îl îndreptă spre Dorothea.

— Chiar așa?

— A fost ceva neînsemnat. Aș putea cânta un cântec în schimb, sugeră Dorothea.

Contesa tresări.

— Nu, sunt sigură că ducele vrea să ne cante la chitară acum. Ne faceți onoarea?

Interesant. Contesa nu voia ca fica ei să cante. Acum, curiozitatea lui James fusese stârnită. Se temea că fica ei ar fi făcut ceva scandalos? Ar fi cântat un cântec obscen și ar fi stânjenit-o?

— Ați ascultat destul chitara mea. Aș prefera să o ascult cântând pe Lady Dorothea, spuse el.

Dorothea îi zâmbi, și inima lui se opri în loc.

— O să cânt ceva actual, anunță ea, ridicându-se de pe scaun. Din opera *Libertinul*¹ de domnul Bishop, pe care eu... noi... am avut plăcerea să o vedem la Teatrul Regal din Covent Garden, interpretată de domnișoara Catharine Stephens.

Lady Desmond fu cât pe ce să se ridice de pe scaun, de parcă ar fi vrut să sară și să își reducă fica la tăcere. Își înfipse unghiile în brocartul mătăsos.

Curba șoldurilor Dorotheei se așază în arcu adânc al pianului. Cu o respirație care îi făcu pieptul să se ridice și să cadă peste catifeaua roz, își împreună mâinile în dreptul mijlocului.

Încă o respirație ca asta, și aveau să-i vadă din nou sfârcurile trandafirii.

„Te rog, Doamne, fără sfârcuri“, imploră el. Nu era responsabil de consecințe. Nu după ce petrecuse fiecare secundă de după sărutul lor de după-amiază imaginându-și ce s-ar fi întâmplat dacă degetele lui ar fi lunecat cu doi centimetri mai jos în corsajul ei.

Era posibil să se vadă nevoit să ia tava de argint de la un lacheu și să se acopere cu ea.

Din fericire, toată lumea se uita la Dorothea, mama ei cu o expresie neliniștită, marchiza cu un rânjet pe jumătate condescendent și Lady Vivienne... nu, Lady Vivienne se uita pe fereastră și își ascundea un căscat.

Dorothea începu să cante.

¹ *The Libertine*, operă în două acte de Henry R. Bishop, bazată pe istoria lui Don Juan (n.tr.)

– Fetițe frumoase, iubirea e o vară, amintiți-vă, și zboară pe aripile funigiei. Nu lăsați, atunci, înghețatul decembrie al vieții să distrugă arcul și săgeata lui Cupidon.

Vocea ei nu avea calitatea unei cântărețe de operă, dar era puternică și adevărată. Melodia era simplă, adaptată după opera *Don Giovanni* de Mozart, dacă nu se înșela, dar felul în care cânta captă atenția tuturor.

Încetini melodia și, în loc să cânte cu triluri de soprană, cântă cu note răgușite de contralto, care îi produceau ducelui furnicături pe șira spinării.

Cântecul simplu deveni încărcat de amărăciune – o tânără fată care își dădea seama că frumusețea ei avea să pălească, că rochiile ei de funigiei nu o protejau de arsura iernii.

– Grăbiți-vă, și fiți fericite, ca mine, cântă ea. Dar, în locul fericirii tinereții, fiecare notă era plină de nostalgie.

El îi studie chipul. Cum învățase o debutantă neexperimentată să cânte cu o asemenea subtilitate și emoție?

Contesa nu mai strângea brațele fotoliului și stătea relaxată acum, zâmbind ușurată.

Dorothea îi prinse privirea și îi cântă acum chiar lui.

– Iar voi, băieți care vă schimbați mereu, pentru o vreme e bine să zbori din floare în floare, schimbând frumusețile, însă, la urmă, vă rog, fiți credincioși uneia singură.

Marchiza fâlfâi un evantai din fildeș sculptat. Lady Vivienne nu mai căsca.

Dorothea aproape șoptea acum, iar ochii ei vorbeau despre o inimă frântă care tânjea, de parcă ar fi avut un motiv să se îndoiască de statornicia bărbaților. În mintea lui se învălmășeau multe întrebări. Fusesse îndrăgostită de altcineva și părăsită?

„A mea“, declara mintea lui trădătoare mânată de un instinct primitiv de posesiune. Nu putea iubi pe altcineva în afară de el.

– Grăbiți-vă, și fiți fericiți, ca mine..., termină ea.

Peste încăpere se așternu tăcerea.

Ce se întâmplase? Se așteptase la ceva piperat și provocator, și în schimb ea preluase o baladă tipică de salon și o făcuse să răsună de adevăr.

De unde veniseră adâncimile acestea?

Dorothea își relua locul, și Lady Desmond își dresе glasul.

– Lady Vivienne, spuse ea cu o notă de triumf în vocea ei cultivată, ne onorezi cu altă interpretare?

– Desigur.

Lady Vivienne se așeză pe scaun și se lansă în altă sonată de Chopin, care era la fel de senină și de netulburată ca ea.

James încercă să se concentreze asupra expertizei tehnice liniștitoare a interpretării ei, dar îi era aproape imposibil, cu toate diamantele acelea enigmatice pe care le zărea strălucind cu coada ochiului.

Lady Vivienne cânta în continuare, iar notele curgeau ireproșabil. Ducele se uita la ea, părând vrăjit. Charlene trebui să admită că era talentată, dar ceva lipsea din interpretarea ei. Nu o făcea să simtă nimic.

– Psst, Lady Dorothea. Capul cu păr lucios al lui Flor apăru printre picioarele unui lacheu.

Charlene clătină din cap.

– Nu acum, mimă ea.

Flor ridică discurile de lemn la care cântase cu o noapte înaintea. Cum le spusese? Castanieta? Le zdrăngăni între degetele ei, cu un zâmbet răutăcios ridicându-i un colț al buzelor.

Charlene mai văzuse zâmbetul acela. La duce. Chiar înainte de a se apleca s-o sărute.

Privi în jurul ei în cameră. Toată lumea se uita la Lady Vivienne, inclusiv ducele. Se întoarse din nou la Flor și ridică un deget.

– Un moment, mimă ea.

Capul lui Flor dispăru.

Charlene se aplecă spre contesă.

– Simt că leșin, șopti ea. Mă strecor puțin afară la aer.

Contesa încuviință, și Charlene se ridică încet și se strecură afară din salon. Flor o aștepta pe balcon.

Charlene o ridică și îi sărută obrăjorul catifelat.

– O să mă bagi în belele, drăcușorule.

Flor o cuprinse cu brațele pe după gât.

– Nu vrei să ascuți asta, nu?

Își încreți nasul în direcția salonului.

— Chopin e minunat, prostuțo. Ce faci aici afară?

— Exersezi la *castañuelas*. Domnișoara Pratt nu mă lasă să cânt în camera copiilor. Ridică discurile de lemn. Vrei să te învâț acum?

Era o seară caldă, cu o aromă persistentă de raze de soare și polen de albine purtată de briză. Muzica pianului se auzea slab aici, un acompaniament firav al luminii de lună.

Charlene o așeză pe Flor pe picioarele ei. Trebuia să se întoarcă în salon, dar simțea că avea atâtea în comun cu fetița asta. O durerea teribilă când se gândea că nu avea s-o mai vadă niciodată.

Puse un braț în jurul umerilor lui Flor și îi strânse trupul subțire. Spera din toată inima că Lady Dorothea avea să simtă în același fel și să alimenteze independența lui Flor, în loc să o înlânzească în numele bunei-cuviințe.

— Orice s-ar întâmpla, te rog să îți amintești că ești puternică, spuse Charlene. Anglia nu te poate schimba dacă nu o lași. Sunt unele schimbări pe care ai putea alege să le faci și altele pe care le poți refuza.

Flor înclină ușor capul într-o parte.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, chiar dacă nu îți place domnișoara Pratt, și ea nu te place pe tine, e important să asculți și să primești o educație. Cunoașterea îți dă putere, Flor. Vreau să îmi promiți că o să citești cât de mult poți, că nu te vei opri din citit și că vei tânji după cunoaștere cât timp vei trăi.

Încuviințând solemn, Flor își încrucișă degetele în dreptul inimii.

— Jur.

Charlene zâmbi.

— Aș prefera să facem lecția acum.

Flor îi puse în mână cele două discuri de lemn și îi înfășură sfoara de mătase roșie în jurul degetului arătător.

— Acum deschide mâna și apoi închide-o din nou.

Îi arată cum se făcea mișcarea.

Charlene încercă, dar discurile de lemn nu voiau să coopereze. Îi cădeau printre degete, fără să scoată un sunet.

— Uite, uită-te la mine.

Flor pocni cele două bucățele de lemn găunos împreună, controlând mișcarea cu degetele.

De data asta, Charlene reuși să scoată un sunet. Nu era atât de greu. Câteva mișcări controlate ale degetelor. În curând ridica mâna și zdrăngănea tare, iar Flor râse încântată.

– Așteaptă, spuse Flor. Ai nevoie de asta. Își desfăcu șalul roșu al mamei ei de pe umeri și i-l înfășură peste șolduri, legându-l cu un nod într-o parte. Alergă spre grilajul balconului. Și de asta. Culese un trandafir întârziat din lujerii care se împleteau printre gratii.

Charlene se aplecă, și Flor îi prinse trandafirul după ureche.

Flor se dădu cu un pas înapoi, ca să își vadă opera. Încuviință.

– Acum ești pregătită să dansezi.

Bineînțeles că James o găsi pe Dorothea dansând în lumina lunii. Nu putuse să stea liniștită în salon, și era evident că își depășise cota de conversație politicoasă în timpul cinei. El se prefăcuse că nu observase când se strecurase afară și așteptase un interval decent înainte de a o urma, sub pretextul că trebuia să aleagă un vin din pivniță.

Nu se putuse abține. El era fluturele, iar Dorothea era luminată de o mie de flăcări de diamant în timp ce se rotea repede înfășurată cu eșarfa roșie de mătase a lui Flor, cu un trandafir după ureche.

Dacă panglica roșie de după-amiază fusese înnebunitoare, șalul de culoare aprinsă înnodat în jurul șoldurilor, care îi îmbrățișa posteriorul tentant, era echivalentul unei armate de matadori expunând o serie întreagă de cape.

Flor conducea dansul, cu părul negru care absorbea noaptea, cu fețișoara ei triunghiulară încrețită de concentrare. Adoptă o poză, cu șoldul scos într-o parte, spatele drept, gâtul încordat și brațul ridicat grațios.

– Vino după mine, o chemă ea.

Dorothea o urmă pe Flor pe balcon, imitând cu ușurință pașii și adăugând la dans propriile ei înflorituri senzuale.

James închise ochii, dar viziunea ademenitoare a șoldurilor ei pline strânse în mătasea roșie continuă să rămână sub pleoapele lui.

„Întoarce-te cu spatele. Du-te înapoi în salon. Cere-o în căsătorie pe calma și cultivata Lady Vivienne. Nu pe nesăbuita asta care dansează în lumina lunii.“

Totuși... Dorothea era atât de bună cu Flor. Chiar dacă nu era o tânără lady cum se cuvenea, era evident că îi păsa de Flor și avea să fie bună cu ea.

Rămase la marginea balconului, șovăind între cele două posibilități.

La naiba cu toate. Fluture. Lumină.

Își drese glasul. Ambele femei se întoarseră pe loc, cu aceeași expresie vinovată pe chip.

Flor alergă spre el, dar, în loc să se arunce în brațele lui, așa cum ar fi făcut în mod normal, ezită, oprindu-se dintr-odată, cu mâinile în jos.

Ce făcuse?

Îi atinse părul, conștient de căldura Dorotheei, în spatele ei.

– Ar fi trebuit să dormi, Flor.

Vocea lui era aspră și severă chiar și pentru el.

– Știu, tată. Îmi pare rău. Îi luă mâna, și atingerea degețelilor ei netede îi aduse o amintire. Stătea pe puntea corabiei care se întorcea în Anglia, cu mânuța lui Flor în mâna lui. Ochii ei triști. Felul în care briza îi flutura părul în jurul feței și felul în care și-l ferea nerăbdătoare din ochi, nedorind să piardă nimic.

Flor îl trase de mână.

– Tată? Am învățat-o pe Lady Dorothea cum să se folosească de *castañuelas*. Ai văzut?

– Am văzut. Înveți repede, Lady Dorothea, spuse el, evitându-i privirea.

Învăța repede totul, fără îndoială. Și erau atât de multe lucruri pe care el ar fi dorit s-o învețe.

– Adu chitara, tată, și cântă pentru noi, sugeră Flor.

Acesta era ultimul lucru de care avea nevoie – șoldurile somptuoase ale Dorotheei unduindu-se în timp ce el controla ritmul la chitară.

Dorothea clătină din cap și desfăcu șnurul de mătase roșie de pe deget. Îi înapoie lui Flor șiragul de *castañuelas*.

– E târziu, scumpo, și tatăl tău trebuie să se întoarcă la musafirii lui. E timpul să te întorci în pat.

– Nu. Flor bătu cu piciorul în dușumea. Vreau ca *papa* să cânte pentru noi.

Buzele i se strânseseră în expresia răzvrătită pe care el ajunsese s-o cunoască atât de bine în ultimul an. Însemna că era pe punctul de a erupe într-o criză de nervi.

Dorothea nu îi certă fiica; se aplecă doar până când ochii îi ajunseră la nivelul lui Flor și spuse, cu o răbdare grijulie:

– Îți amintești ce ți-am spus mai devreme? Nu putem face întotdeauna ceea ce dorim. Uneori trebuie să ne înclinăm, doar puțin. Alteori putem chiar să ne îndoim, ca un copac în furtună, dar nu ne rupem. Devenim doar mai puternici.

Spre surprinderea lui, Flor încuviință.

– Înțeleg, spuse ea încet. Mă duc să mă culc.

James zâmbi.

– Poate te mai las să dansezi o dată înainte de a te culca.

Ochii lui Flor scânteiară de încântare.

– Chiar? Îi puse mâna în mâna Dorotheei. Dansează cu Lady Dorothea, tată.

El luă mâna Dorotheei. Nu se putu abține. Voia să o atingă, în orice mod posibil.

– Îmi acordați acest dans, milady?

Se înclină peste mâna Dorotheei, atingându-i încheieturile cu buzele, inspirând mirosul de petale de trandafir zdrobite.

Pentru o clipă, avu simțământul ciudat că Dorothea avea să izbucnească în plâns, dar apoi ea zâmbi și își înclină capul, ca o debutantă cizelată.

– Cu plăcere, Excelență.

Flor începu să fredoneze un vals în trei timpi.

– Credeam că era un dans spaniol? întrebă ducele.

– Nu, clătină Flor din cap cu emfază. Un vals. Sunteți într-o sală mondenă de bal, și toată lumea se uită la voi.

James râse.

— Un vals atunci. Își împreună mâinile în jurul mijlocului Dorotheei. Ea înțepeni un moment, dar se relaxă în timp ce el conducea pașii. Alunecau pe balcon, cu Flor fredonând și chicotind în spatele lor.

Umbrele jucau în groșița de pe gâtul Dorotheei, în despicătura sânilor ei și în ochi.

El se aplecă și îi șopti:

— Când ai cântat cântecul acela, părea să fi experimentat inconsecvența gentlemanilor. A fost... este... altcineva?

O strânse mai tare de mijloc. Ar fi fost mai bine să nu fie nimeni.

— Nu, nu e nimeni.

Slavă Domnului. O crezu. Era o cântăreață talentată, atâta tot.

Dansul acesta cu ea aproape că îl făcu să dorească să poată rămâne pentru sezon. Și să valseze cu ea în cât mai multe săli diferite de bal.

Ea se smulse din strânsoarea lui.

— Dansați cu Flor acum.

În glasul ei era o schimbare. De ce suna atât de trist? El îi trase bărbia spre el.

— Vă rog, imploră ea. Dansați cu Flor.

James făcu un pas și se înclină în fața fiicei lui.

— Îmi acorzi acest dans, Lady Flor?

Ea zâmbi sfios și făcu o reverență.

— Da, tată.

El o ridică în brațe, rotind-o pe balcon. Fiica lui era plină de lumină, și viață, și răs în seara aceasta. Își dădu seama că nu o auzise râzând de mult. Era un sunet încântător.

El privi peste capul lui Flor și întâlni privirea Dorotheei. Ea zâmbi, dar oare ochii ei nu străluceau de lacrimi?

— Dansezi divin, Lady Flor, spuse el cu seriozitate.

Flor își înfășură brațele în jurul gâtului său.

— Vă mulțumesc atât de mult, Excelență, răspunse ea, imitând cât putea de bine o doamnă din înalta societate.

Murmurul vocilor din salon se întetii.

— Unde e ducele? o auzi el pe marchiză.

O lăsa pe Flor jos.

— E timpul să pleci la culcare acum, spuse Dorothea. O să-ți amintești ce ți-am spus?

Flor încuviință.

— Trebuie să mă întorc, îi spuse Dorothea lui James.

James o duse pe Flor în camera copiilor și o așeză în pat. În timp ce ea se ghemuia și cădea pe loc într-un somn profund, înțelese un lucru care îl lovi în piept ca o sabie ascuțită.

Avea să-i fie dor de micuța și neînfricată lui Flor. Foarte mult.

Și fusese nevoie de o femeie la fel de sinceră, cu ochi albaștri-cenușii strălucind mai tare decât diamantele în lumina lunii, ca să-l facă să înțeleagă.

Capitolul 18

Manon desfăcu nasturii de catifea și îi scoase diamantele.

De a doua zi, Charlene nu avea să mai poarte niciodată diamante, nici să fie înfășurată în luxul la care Dorothea avea dreptul prin naștere. Dorothea avea să-și pună la punct trusoul de bumbac fin și mătase pregătindu-se pentru noaptea nunții, în timp ce ea avea să se întoarcă la cămășile de noapte din flanel cenușiu uzat și la patul îngust și singuratic.

În mintea ei, renunța la „lady” când se gândea la sora ei vitregă. Oare faptul că îi luase locul Dorotheei nu îi dădea dreptul la o relație mai apropiată cu ea? Poate că era o prostie, dar Charlene începea să se simtă legată de sora ei vitregă. De parcă i-ar fi pregătit un dar.

„Poftim, ia-l pe duce. Fii ducesa lui perfectă. Fii o mamă bună pentru Flor.”

Contesa intră în cameră, îmbrăcată încă în mătase neagră și purtând perle.

— Ei bine, domnișoară Beckett? întrebă ea. Ai lipsit destul de mult, și a lipsit și ducele. Ce s-a întâmplat?

— Am valsat pe balcon la lumina lunii.

— Și?

— M-a sărutat.

Ei bine, de fapt nu o sărutase, nu de data asta. Fusesse gânditor. Meditativ. Dar voise să o sărute. Și o sărutase *înainte*, de două ori.

— Splendid. Contesa îi făcu semn lui Manon. Și acum, lovitura de grație. Fugi și adu neglijoul creat de Madame Hélène.

Manon făcu o reverență și se îndreptă spre garderobă.

— Te vei duce la el în seara asta, spuse contesa. Știm locația camerei dintr-o sursă de încredere. Blanchard te va duce acolo, la adăpostul nopții. O să-ți dau ceva timp înainte să apar.

Charlene clătină din cap.

— Nu o să fie în dormitor.

— Cum poți ști așa ceva?

— Nu vă faceți griji, știu unde va fi.

Contesa își miji ochii.

— Unde?

— La bucătărie.

— La bucătărie? De ce ar fi acolo?

— Nu poate dormi. Mi-a spus... bucătăreasa lui că merge la bucătărie să își prepare cacao.

Contesa își scoase șalul cu broderie aurie și îl împături într-un pătrățel, cu mișcări limpezi, precise.

— Foarte bine, atunci te voi găsi în bucătărie după un interval convenabil. Trebuie să-ți aduc aminte care sunt mizele?

Charlene îi înfruntă privirea.

— Sunt perfect conștientă de termenii târgului nostru.

Contesa încuviință scurt.

— În ciuda educației tale nefericite, ești o fată remarcabil de ingenioasă, cu o surprinzătoare tărie de caracter.

Charlene zâmbi.

— Ei bine, vă mulțumesc, Excelență.

Era declarația cea mai apropiată de un compliment pe care o primise vreodată de la contesă.

— Contez pe dumneata, domnișoară Beckett. Lady Dorothea contează pe dumneata. Nu ne dezamăgi.

Contesa plecă, iar mătasea neagră a fustelor ei foșni pe covor. Manon intră și aduse un negligeu transparent.

– Vei fi irezistibilă în asta, domnișoară Beckett.

Așază haina pe pat cu reverență.

O cămașă lungă din satin cremos. Bretele subțiri și inserții de plasă. Seducție pură, cea mai fină pe care o putuse cumpăra contesa.

Manon îi perie părul. Douăzeci de mișcări. Toate nemulțumirile dispărură. Cincizeci. O sută. Valurile de mătase de culoarea spicului de grâu îi ajungeau la mijloc.

– Ducele e foarte chipeș și poruncitor, *non?* spuse Manon, cu ochii ei căprui scânteind. Ești sigură că îl poți controla?

Charlene își mușcă buza.

– Și dacă nu mă pot controla pe *mine?*

Manon zâmbi.

– Poate că nici nu trebuie.

O ajută pe Charlene să se dezbrace și să își tragă negligeul peste cap. Satinul greu îi alunecă pe trup și se lipi de curbele ei într-o mângâiere șoptită.

Manon scoase un recipient pentru parfum din buzunarul șortului.

– E de la Paris.

O parfumă pe Charlene la încheieturi, în spatele urechilor și în păr.

Vanilie, iasomie și ceva aspru și ierbos. Asemănător cu rozmarinul. Mai sofisticat decât parfumul simplu de trandafiri al Dorotheei. Un miros care rămânea în amintirea unui bărbat.

Charlene atinse mâna lui Manon.

– Îți mulțumesc.

– E plăcerea mea, spuse Manon adunând rochia aruncată, jupoanele și papucii. Știi? Ducele nu are nici o șansă.

Închise ușa după ea.

Charlene își trecu o mână peste sâni, ale căror sfârcuri împungeau satinul cremos al negligeului. Mai jos, peste pânțe și mai jos, între coapse, spre un puls care bătea, slab, dar constant.

Urma să o atingă el acolo?

Și, dacă o făcea, avea să o piardă pentru totdeauna pe vechea Charlene?

Rochia ei cenușie serioasă și ghetetele uzate de piele erau probabil în fundul unui cufăr, așteptând-o. Putea să le scoată chiar acum. Și să fugă.

Înainte de a fi prea târziu.

Făcu un pas spre garderobă. Satinul se învâртеji în jurul picioarelor ei. Iasomia și vanilia fură purtate de vântul din părul ei.

„Nu trebuie să te temi, îți amintești?”

Auzi vocea țipătoare a lui Grant în minte. „Nu te lupta cu mine, păsărica mea. Am așteptat asta prea mult.” Ea nu era târfa nici unui bărbat. Avea să iasă din asta. Pentru Lulu. Pentru mama ei. Pentru libertatea lor.

Dar și... pentru ea.

Voia să simtă mâinile ducelui pe pielea ei, acolo unde fuseseră mâinile ei.

Îl dorea.

Pentru ea.

Charlene privi țintă femeia din oglindă.

Două femei se uitară înapoi.

Una încă închisă și baricadată. Prudentă din cauza misiunii ei și a ducelui.

Alta nerăbdătoare și gata să păcătuiască.

Voia să meargă la el.

„Grăbește-te”, îi spuse cea păcătoasă. „Fă-ți plinul. Destul cât să-ți ajungă toată viața.”

La ușa bucătăriei, Charlene inspiră mirosul familiar de ciocolată și mirodenii.

Ducele.

Se opri un moment ca să-și ciupească obrajii și să își umfle părul pe umeri. Încet, deschise ușa grea de lemn, cu fluturi dansându-i în stomac.

Era cineva făcând ciocolată pe plită. Dar nu era ducele. Simți un nod de dezamăgire în gât și fu cât pe ce să fugă, dar doamna Mendoza întoarse capul și o văzu.

– *Ven acá...* Vino aici. Îi făcu semn cu capul.

Văzând privirea ei uluită, bătrâna zâmbi.

– Vino să vezi ce fac.

Charlene inspiră amestecul. Boabe de piper roșu pluteau în lichidul care bolborosea. Mirosea aromat și greu. Piperul o făcu să strănute.

Doamna Mendoza râse. Chiar dacă fața ei era bătută de vânturi și încrețită de riduri adânci, ochii ei căprui străluceau limpezi și luminoși.

– Nu vrei să-i duci niște ciocolată ducelui? Întrebă ea și zâmbi șireată.

– Știți unde e?

Doamna Mendoza se opri din amestecat.

– Afară. A lucrat la presa de cacao. O să facem cea mai bună ciocolată de băut împreună. Boabele mele de cacao vor fi faimoase în toată Anglia.

Turnă amestecul într-o ceașcă mare de ceramică, punând un prosop peste ea și înfășurând-o strâns. I-o întinse lui Charlene și o călăuzi spre intrarea din spate a bucătăriei și afară în aerul nopții.

– Grăbește-te, ca să nu se răcească. Urmează cărarea. O să vezi lumina lui.

La ferestrele clădirii în care ducele o sărutase mai devreme pâlâia o lumină.

– Dar eu...

– Du-te. Repede. Doamna Mendoza bătui din palme. *Rápido, por favor.*

Charlene își ținu rochia strâns cu mâna liberă. Chiar trebuia să traverseze peluza și să îl deranjeze pe duce? Contesa nu avea să știe unde să-i găsească.

Nu acesta fusese planul.

Ușa i se închise în față.

Se cutremură în aerul rece. Începu să pășească pe cărare, spre lumina ducelui.

Grădinile lui erau întreținute meticulos. Lumina lunii strălucea pe o fântână de marmură albă, și gardurile vii îngrijite aruncau umbre lungi în jurul ei. Nici o ferigă nu îndrăzneă să se arate pe aceste garduri vii nemilos de perpendiculare.

Cărarea era delimitată de trandafiri roșii. Charlene era mai obișnuită cu trandafirii legați în buchete și așezați în grămezi pe căruțele vânzătorilor de flori în piața din Covent Garden. Aici aveau rădăcinile în pământ și puteau să le șoptească fraților lor în noapte.

În curând, când soarele avea să-i încălzească și ploaia să-i hrănească, aveau să se deschidă. Petală cu petală. Dezvelindu-se în soare, oferind ceea ce aveau de dat. Culoare, miros, frumusețe.

Viețile fetelor de la Pink Feather erau ca trandafirii din Londra – culeși prea repede, forțați să se desfacă. Cât de mică era lumea lor. Străjuită de pereți pătați de funingine și de uși care închideau negoțul poștei.

Charlene ar fi vrut ca ele să poată avea rădăcini. Să fie udate în pământ. Avea să planteze o grădină la noua ei pensiune.

Ușa de la ascunzătoarea ducelui era închisă, dar putu vedea fumul care se ridica din coș.

Bătu.

Nici un răspuns.

Încercă mânerul, și ușa se deschise.

Ducele era în celălalt capăt al camerei dreptunghiulare, punând lemne pe focul care trosnea după un grătar de fier. Nu o auzise intrând din cauza aparatelor de metal care măcinau, pisând și zumzâind în spatele lui.

Din ciudata mașinărie ieșeau țevi ascuțite și era conectată la sobă printr-un tub de aramă.

– Am adus cacao!

El nu o auzi peste șuieratul și sâsâitul mașinii.

Pe un perete era atârnată o colecție de cuțite. Hangere curbate, unelte primitive din piatră, pumnale de argint ornamentate. Într-un colț, dușumeaua era acoperită cu un covor roșu și un teanc de perne, de parcă ar fi dormit acolo uneori.

– Excelență, strigă ea, mai tare de data asta.

El se întoarse.

Transpirația îi curgea pe gât, și cămașa lui albă se lipea de pieptul muscular. Părea să se simtă ca acasă acolo, în infernul acela pâlâitor, iar lămpile cu ulei și lumina focului îi zugrăveau silueta puternică.

Își trecu un prosop peste frunte, lăsând o urmă de funingine pe pomeți, care îi dădea un aer diabolic.

Era mai mult diavol decât duce.

Ea înghiți.

„Calmează-te. Nu e nici un pericol. Apa nu e adâncă.“ Ea repetă cuvintele pe care le spusese el la accidentul de pe râu în timp ce traversa camera lungă, intrând tot mai adânc în vizuina diavolului.

James își șterse transpirația de pe frunte.

Se gândise neîncetat la Dorothea, și iat-o acolo, îmbrăcată într-o rochie de casă de mătase roz, cu părul desfăcut și căzându-i pe umeri ca un halo aurit.

Întruchiparea gândurilor lui.

Ea îi întinse o cană.

– V-am adus niște ciocolată.

El suflă peste lichidul fierbinte înainte de a lua o înghițitură. Piperul roșu îi arse buzele, dar gustul se risipi rapid, lăsând loc gustului de ciocolată amestecată cu zahăr și lapte din belșug.

– Josefa te-a trimis la mine? întrebă el.

– Da. Ochii ei era fântâni insondabile de întuneric în lumina slabă.

– Te place.

El o plăcea. Mult prea mult. Nu avea rost s-o mai nege.

Ea privi spre mașina cu aburi.

– Ce-i asta?

Presa sâsâi și se cutremură în spatele lor.

Luă altă înghițitură de ciocolată.

– Se presupune că e o presă de cacao care funcționează cu aburi. Folosește aceleași principii ca mașina cu aburi pe care ai văzut-o azi la fabrică. La o scară mai mică, bineînțeles.

– Domnia ta ai făcut asta?

– Cu ajutorul lui Van Veen. Se pare că nu reușim să-i dăm de cap. Nu are destulă presiune. Se presupune că ar trebui să preia ciocolata lichidă, creată prin zdrobirea boabelor, și să scoată toată grăsimea.

James îi arată firicelele de ulei de culoarea chihlimbarului care se aduna în cuvele din lateralele mașinăriei înalte, ce susținea o serie de vase interconectate care trebuiau să preseze soluția de ciocolată.

— Van Veen spune că, dacă am putea scoate grăsimea, ce mai rămâne din cacao ar fi mai ușor de făcut pudră și ar rămâne mult mai solubilă. Nici nu ar râncezi atât de repede.

Lichidul chihlimbării se răcea rapid, transformându-se într-o substanță ceroasă de culoare galbenă. El vârî un deget în cuvă.

— Aceasta e grăsimea, numită unt de cacao, fiindcă la temperatura camerei devine solidă, dar în contact cu pielea se topește. Frecă untul între degete. Un produs folositor în sine. Comestibil. Și un emolient natural, pe care îl folosesc femeile ca să dobândească strălucirea tinereții.

— Chiar așa? Pot să încerc și eu? întrebă ea.

„Dumnezeule din ceruri.” Cererea ei inocentă îi umplu mintea de imagini provocatoare.

Dorothea. Goală. Lunecoasă de ulei și dorință. Gemându-i numele.

Luptase cu evidența până în momentul acesta, dar, când o femeie frumoasă — *această* femeie frumoasă, înnebunitoare, extrem de inteligentă — îi invada sanctuarul, oferindu-i ciocolată și apoi cerându-i să o frece cu unt de cacao... nu putea exista decât un deznodământ.

Nu avea să mai lupte contra lui.

James îi mângâie obrazul cu degetele, apoi gâtul și deschizătura rochiei.

Ochi albaștri în care se învoldura fumul.

Ea făcu un pas înapoi, iar inima lui se strânse. „Nu pleca.” Dar ea rămase, privind în ochii lui, și își desfăcu încet cordonul de la mijloc.

Rochia alunecă pe podea, dezvăluind o cămașă din satin cremos și plasă, făurită ca să înrobească sufletul unui bărbat și să îl pună în genunchi.

Bucle blonde lucioase se risipiră pe bretelele subțiri și pe umerii goi.

O invitație poleită în paradis.

La naiba. O dorea.

Spiritul ei. Căldura. Curajul.

Sânii aceia plini care se potriveau perfect în palmele lui.

Ea îi înfășură brațele în jurul gâtului și se lipi de el cu un geamăt care sfâșie ultima lui rămășiță de autocontrol. El își umplu mâinile cu sânii ei catifelati, masându-i sfârcurile până se transformară în niște piscuri contractate.

Mirosul ei îi umplu nările, ceva floral cu o notă ierboasă care îl făcu să o ia razna.

Aburi umezi în aer. Umezeala gurii ei, limba ei și a lui, mimând înfigerea pistoanelor de metal care se zguduiau în spatele lor.

Se auzi un șuielat care îi străpunse urechile, și un nor de aburi erupse lângă ei.

Uitase de presă.

Se trase de lângă ea.

Trebuia să oprească presa înainte ca aceasta să se supraîncălezească și să explodeze.

Capitolul 19

Ducele sări spre mașinărie, smulgându-și cămașa ca să o folosească drept barieră între mâinile lui și metalul arzător în timp ce desfăcea valve și învârtea mânere, eliberând aburii.

Charlene nu știa cum să-l ajute. Apucă o carte de pe masă și începu să o vânture spre drăcia șuiерătoare.

Când totul se liniști, el se sprijini de masă, răsuflând din greu.

— A fost cât pe ce. Dar acum nu e nici un pericol. Am stabilizat-o.

Nici un pericol. Charlene aproape că își dădu capul pe spate, izbucnind într-un răs neajutorat.

Presa putea fi inofensivă acum, dar ducele era de o mie de ori mai periculos. Cu părul umed ondulându-i-se pe gât și cu aburii condensați picurând pe întinderea intimidantă a pieptului său gol. În jos, peste abdomenul ferm, dispărând în pantalonii de piele întinși pe coapsele lui musculoase.

El îi surprinse privirea, și un zâmbet leneș îi curbă colțul gurii. Obrajii i se încălziră. Satinul neglijelui îi atârna umed pe trup și pulsul dintre coapse bătea mai repede.

– De ce nu vii aici?

El bătu cu palma în masa de lemn, cu ochii scânteind.

Aerul era greu de aburi, aromat de cacao, plin de promisiunea invitației lui.

Ea ezită. În pânțele ei palpita un simțământ care mai că o îmbolnăvea. Dacă pășea spre el, nu mai exista cale de întoarcere. Poate că nici nu aveau să fie găsiți de contesă. Charlene trebuia să creadă că avea îndeajuns de multă onoare încât să o ceară în căsătorie dacă... dacă ea ceda personalității ei păcătoase.

Oh, cât de mult își dorea să cedeze.

„E al tău în seara asta. Fă-ți plinul. Nu te teme de ziua de mâine.“

Își trecu palmele umede peste materialul fin al neglijelui și se bucură când văzu cum i se întunecau ochii în timp ce îi urmăreau mâinile.

O dorea, dar în privirea lui era o anumită reverență. El o vedea ca pe o promisiune, nu ca pe ceva care putea fi smuls și forțat să înflorească devreme, legat în buchete și vândut celui care dădea mai mult.

El o vedea ca pe un trandafir viu, care respira.

Sau, mai degrabă, vedea trandafirul acesta în Dorothea.

Ceva care trebuia hrănit, îndrumat, convins.

Ea dorea să fie aproape de el, de parcă el ar fi fost soarele și ploaia. Dorea să se deschidă pentru el.

– Vino aici, mormăi el.

Ea îi dăruia un zâmbet. Personalitatea ei păcătoasă câștiga controlul cu fiecare pas, până se opri în fața lui.

– Întoarce-te, porunci el.

La ultimul test de autoapărare, fusese legată la ochi și Kyuzo o atacase pe la spate. Ea acționase din instinct vârându-i cotul în burtă, cu simțurile alerte. Fusese antrenată să anticipeze neașteptatul. Trebuia să-și ordone să aibă încredere în duce. Să creadă că el nu avea să o rănească.

El credea că ea era o debutantă inocentă. Avea să fie un om de onoare și să îi ceară să se căsătorească cu el înainte ca lucrurile să scape cu totul de sub control.

Se întoarse cu spatele.

El își strecură degetul sub breteaua fragilă a neglijelui ei. Urmă linia cordonului pe umăr în jos, trăgând neglijelul cu câțiva centimetri mai jos. Gâtul și umerii îi erau expuși, goi.

Cu colțul ochiului, ea îl urmări cum se întindea, vărând degetele în cuvă și scoțând niște unt.

Când îi simți mâinile întinzând substanța lunecoasă pe gâtul ei, ea se încordă.

– Nu trebuie să te neliniștești, îi spuse el.

Tensiunea din umerii ei slăbi în timp ce el îi frământa carnea în cercuri leneșe.

– Așa, o îndemnă el. Relaxează-te!

Simțea zgârietura ușoară a bătăturilor de pe pernțele degetelor lui. Mâinile lui cunoșteau coardele chitarei. Punctul de echilibru al securii. Știa să lucreze. Și cunoșteau și plăcerea, desigur.

Nodurile din umerii ei începură să se desfacă. Frecă untul pe umerii ei și masă până când toată tensiunea se evaporă.

Ea respiră adânc, minunându-se de pocnetele și de trosnetele oaselor mișcându-se pe sub piele. Nu fusese niciodată atât de conștientă de trupul ei. El își apăsă degetele într-un punct sensibil, și ea tresări.

– Șșștt..., o liniști el.

El o modela, o transforma într-o nouă materie, apăsând îndoilele până dispăreau. Îi ridică părul și își sprijini capul în adâncitura de pe gâtul ei. Apoi buzele lui îi găsiră gâtul, obrazul, lobul urechii.

Îi trase neglijelul mai jos. Acesta se opri la mijloc, lăsându-i spatele gol.

Spatele ei era gol.

Dintr-odată, ea se îndepărtă de el. Dar nu fu destul de rapidă.

– Ce-i asta?

El trasă micul semn de sub umărul ei stâng. Locul în care Grant încercase să își pună pecetea.

Uitase să-și ascundă tatuajul.

De asta nu putea renunța la autocontrol. Avea prea multe secrete de ascuns. Când avea să vadă că mireasa lui nu avea nici un semn, avea să știe fără urmă de îndoială că ea nu fusese Dorothea. Până la urmă, asta nu conta, bineînțeles; el avea nevoie doar de o parteneră de afaceri, iar dulcea și feminina Lady Dorothea avea să fie perfectă.

Privi peste umăr, prefăcându-se confuză.

— Oh, asta? Doar... un pariu pe care l-am pierdut.

— Trebuie să fi fost un pariu important. Numai la marinari am mai văzut așa ceva. Ce ciudat să întâlnesc o lady care să aibă unul. Urmări cu degetul caracterele mici, negre și ascuțite. Ce înseamnă?

„Războinic.“

Kyuzo avea multe semne asemănătoare pe brațe, amintire a anilor petrecuți pe mare. Spusese că erau modul lui de a-și proclama libertatea, de a-și immortaliza dorința de a supraviețui și de a scăpa.

După încercarea lui Grant de a o însemna, Charlene îl rugase pe Kyuzo să îi facă și ei un semn, un simbol care să arate că ea nu avea să devină niciodată proprietatea baronului. Kyuzo sterilizase un ac la flacăra lumânării, îl băgase în cerneală și îi înțepase pielea. Duruse, dar fusese o modalitate prin care își immortalizase hotărârea.

Când avea să se întoarcă Grant, ea urma să fie pregătită. Nu avea să devină niciodată jucăria lui. Nu avea să-și vândă niciodată trupul pentru plăcerea unui bărbat. Ea era o războinică. Puternică. Care nu face compromisuri.

Făcea un compromis chiar acum. Îndepărtă mâna ducelui, lăsându-și din nou părul pe spate.

— Mi s-a spus că înseamnă „fluture“. Încercă să mintă frivol și nepăsător. Atâtea minciuni, care se adunau precum cenușa dintr-un cămin. Nu avea să mai fie niciodată curată.

El îi dădu părul într-o parte și delimită tatuajul cu limba. Atingeră ușoară o făcu să-și simtă trupul lichid.

— Ce alte secrete mai ascunzi, fluturașule? întrebă el, frecându-și nasul de gâtul ei. Hmm?

„Nu mă întreba asta.“

Nu o lăsa să se întoarcă cu fața spre el. O ținea lipită de el, strângând-o cu putere de mijloc cu o mână, iar cu cealaltă întindea unțl înmiresmat de cacao peste claviculele ei. Trecu mai jos, delimitându-i un sân și frecându-i sfârcul cu unt.

Nu mai avea cum să rămână pasivă. Se arcui în mâinile lui, și un geamăt îi scăpă printre buze. El îi freca blând sfârcul, și pulsul dintre coapsele ei se înteti.

Degetele lui se strecurară sub satin, căutând mai jos, mângâindu-i pânțele și coapsele, mișcându-se periculos de aproape de sursa nevoii ei.

— Ești atât de minunată, îi șopti el la ureche. Muream de dorința de a te atinge.

Trupul lui se sprijinea de masă, suportând greutatea ei. Ereția lui tare și lungă o apăsa din spate. Ea se lipise de pieptul lui solid, cu capul pe umărul lui.

Când el găsi cusătura dintre picioarele ei, ea icni.

— Deschide-te pentru mine, murmură el.

Pulsul ei se înteti.

— Dorothea. Nu te teme.

Nici măcar numele greșit rostit de buzele lui nu putu stăvili plăcerea. Nevoia aceea era prea puternică acum.

Era doar degetul lui, care aproape că o atingea în locul acela secret. Ea se arcui ușor în sus. El o răsplăti cu o mișcare ușoară care îi transmise unde de șoc în tot trupul.

— Oh, respiră ea.

El o răsplăti din nou, și de data asta mângâierea dură destul de mult ca să impună un ritm.

El se opri. Amenințător. Tachinând-o.

Nu, nu.

— Te rog..., gemu ea.

— Spune-mi numele.

— Te rog, Excelență.

— Numele meu e James, mormăi el.

— Te rog... James.

Respirația lui îi răzui urechea și buzele lui îi mușcară gâtul.

— Foarte bine.

Îi mângâie miezul mai tare și mai repede.

Abandonând orice control, ea gemu mai tare și se frecă de degetele lui.

– Da, spuse el. Așa e bine.

O freca, știind exact cât de tare să apese. Mai repede acum. Sigur și categoric.

Cealaltă mână îi părăsise pânțele și se îndrepta spre bărbia ei. Îi dădu capul pe spate, și, când limba lui o găsi pe a ei, degetele lui se strecurară înăuntrul ei.

Mai întâi unul, într-o expediție de explorare. Apoi două. Trei. Invadată, sedusă de limba și de degetele lui... și de tăria dintre picioarele ei.

Mângâindu-i alternativ culmea plăcerii și apoi strecurându-se în trupul ei, trăgând-o mai aproape. Ea își încordă mușchii abdomenului, îndreptându-se spre o prăpastie care era tot mai aproape.

La distanță de câteva mângâieri.

El întrerupse sărutul.

– Ești atât de umedă, gemu el.

Dacă se oprea acum, personalitatea ei păcătoasă avea să-l implore fără nerușinare.

Acolo. Mai apăsât. Era atât de aproape acum. Gura ei se deschise, dar nu ieși nici un sunet. Se rugă fără cuvinte.

– Nu te îngrijora. Nu o să mă opresc, spuse el.

Ea auzi amuzamentul din vocea lui. Nu-i pășă. Voia doar ca degetele acelea îndemânatice să nu se oprească, să o umple, să o mângâie mai repede, mai tare.

– Vino la mine, o îndemnă el. Vreau să te aud venind.

El cânta la trupul ei ca la o chitară, tachinând muzica din sufletul ei. Când pânțele ei se strânse, el zdrăngăni mai tare, știind exact care era nevoia ei.

– Acum, spuse el.

Comanda o făcu să treacă peste limite.

– James... da.

Pulsul dintre coapsele ei se înteti și se desfăcu într-o nouă cadență, în timp ce plăcerea reverbera în tot trupul ei, într-o eliberare zdrobitoare.

El o cuprinse în brațe și o întoarse ca să se ghemuiască la pieptul lui, cu capul în scobitura umărului lui. Dacă ar fi putut rămâne Dorothea, ca să îl aibă pentru ea câteva luni în plus, ar fi putut afla ce îi plăcea să citească. Ar fi putut să îl facă să îi citească lui Flor, să admită că o iubea. Era atâta durere în el, un simțământ profund de pierdere pe care îl simțea ca pe un gol în inima ei.

Ar fi vrut să îl cuprindă în brațele ei și să nu-i mai dea drumul niciodată.

James îi ascultă respirația care se domolea, risipindu-se în mici fiori care îi cutremurau trupul.

Când ajunsese la climax, arcuindu-se sub degetele lui și strigându-i numele cu o serie de bolboroseli gâfâite, ceva din lăuntrul lui se eliberase în același timp. Acum, ținând-o în lumina slabă a lămpii, nu mai simțea nevoia să se elibereze.

Era mulțumit să îi mângâie părul, să o țină aproape.

Simțea că sângera. De parcă ea îi străpunsese pielea și îi lăsase un tatuaj pe inimă. Își spuse că avea să fie o mamă bună pentru Flor. Răbdătoare și amabilă.

Poate că nu era ducesa perfectă, nepătată și nici o mireasă prudentă. Sigur nu candida pentru un aranjament comercial impecabil. Dar numele familiei ei avea să compenseze orice gafă socială.

Ardea cu un foc puternic și pasional, dar focul se transforma întotdeauna în cenușă. Poate că avea să plece și căldura dintre ei. Și, dacă nu, el avea să fie dincolo de ocean, departe de orice tentație.

Cel puțin asta își spunea.

Ea se cuibărise la pieptul lui, și apropierea curbelor ei ademenitoare îl făcu să se întărească. Ar fi fost atât de ușor să se așeze între coapsele ei și să ajungă... acasă.

Dar nu avea să facă așa ceva niciodată. Nu cu o debutantă tânără, încrezătoare. Poate că habar nu avea ce era lucrul acela care îi apăsa pântecul, crescând pe măsură ce sânii ei voluptuoși se frecau de pieptul lui.

Ce rău făcea descheind câțiva nasturi? Doar nu o viola.

Nu în seara asta.

El se întinse și se descheie la pantaloni. Își luă membrul în mână. O întoarse până când poponețul ei se cuibări peste mădularul lui tare.

Sprijinindu-se de masa solidă, îi puse mâinile pe șolduri. Se strecură între coapsele ei lunecoase de la unt, sub sexul ei. Cu untul și lubrifiantul ei natural, era ușor să se frece înainte și înapoi fără să o penetreze.

— Oh, respiră ea. E bine.

Se apăsă instinctiv în el.

El zâmbi în buclele ei încâlcite, gândindu-se la lunile care îl așteptau, la toate modurile în care îi putea dăruia plăcere. La toate lucrurile pe care avea să le învețe de la el.

O strânse mai tare de șolduri și se mișcă mai repede. Sexul ei umed îl legăna, și tunelul fierbinte al coapselor ei îl făcu să atingă rapid extazul. Dar nu era de-ajuns. Trebuia să ajungă în interiorul ei.

Să o posede.

O mișcare.

Mădularul lui atinse intrarea.

Nu, nu putea.

Dar avea să fie ducesa lui în câteva săptămâni.

Se opri.

— Dorothea, șopti el. Nu voiam să se întâmple asta. Nu în seara asta, dar eu...

Nu termină propoziția, fiindcă ușa se deschise larg și contesa Desmond rămase în prag, cu ochii ei palizi arzând de o mânie îndreptățită.

— Ce înseamnă asta?

Întrebarea contesei răsună în toată încăperea.

James o dădu jos pe Dorothea din poală și îi oferă rochia de pe dușumea. Ea își trase neglijoul și se acoperi cu rochia, legând-o la mijloc. James se încheie rapid la pantaloni.

De unde știuse contesa unde să-i găsească?

Cuvintele lui Dalton îi răsunară în minte: „Ai face mai bine să-ți ții ușa încuiată noaptea, ca să nu te trezești cu o debutantă strecurându-se în patul tău, dispusă să îți distrugă reputația“.

Se cutremură. Camera era rece fără Dorothea în brațele lui. Trebuia să atâțe focul. Să găsească altă cămașă. Fiindcă nu vedea nimic la îndemână, rămase cu pieptul gol și se îndreptă în toată înălțimea lui.

– Lady Desmond.

Contesa înaintă, cu șira spinării țeapănă.

– Harland, spuse ea, refuzând intenționat să îi rostească titlul.

Dorothea îi evită privirea. Vina era întipărită pe chipul ei umbrat. Știuse că mama ei urma să vină. Plănuiseră toată scena.

Fusese victima unei înscenări.

Stomacul îi îngheță, iar emoțiile îi amorțiră până nu mai simți nimic privind-o pe Dorothea.

– Aștept o explicație, spuse contesa.

– Ați putea să vă întrebați fiica de ce a venit aici îmbrăcată doar cu o cârpă de satin și dantelă și parfumată din belșug, spuse el.

Contesa înconjură cu brațul umerii lăsați ai Dorotheei.

– Ea e nevinovată. Nu știe că nu e bine să umble pe aici în hainele de noapte.

Fusese cât pe ce să o ceară în căsătorie, dar faptul că era forțat în felul acesta sordid îl înfurie.

– Trebuia să recurgi la șmecheria asta? o întrebă el pe Dorothea.

Ea nu răspunse, nu negă nimic, doar refuză în continuare să îi întâlnească privirea.

– Cum îndrăznești? explodă contesa, fără să-i ofere ficei ei ocazia de a răspunde. E întinată, compromisă. I-am găsit patul gol și a trebuit să ies să o caut. Acesta e cel mai rău coșmar al unei mame.

– Ați câștigat, spuse el.

Contesa îl fixă cu o privire rece.

– Ce vrea să însemne asta?

– Ați câștigat. Lady Dorothea se va căsători cu mine. Mă aștept la un moștenitor anul care vine. Arată cu mâna spre ușă. Acum plecați.

Lady Dorothea întinse mâna spre el cu lacrimi în ochi, și strânsoarea din pieptul lui slăbi un moment. Apoi, de parcă ar fi reglat

o valvă cu aburi, lăsă mâna să-i cadă, respiră și îi înfruntă privirea.

— Vă accept propunerea, spuse ea rece.

— Bine. Își încrucișă brațele peste piept. Ne vom căsători peste trei săptămâni, cu licență specială, aici la St. Peter din Warbury.

— Peste trei săptămâni? spuse contesa cu ochii mari. Abia dacă avem timp să planificăm o nu...

— Mai am de stat doar trei luni în Londra. Vreau să plec pe mare înainte să înceapă sezonul uraganelor. Așteptați-vă să îl vizitez pe Lord Desmond săptămâna viitoare, ca să vorbim despre contract.

Lady Desmond își recâștigă stăpânirea de sine. Plecă ușor capul.

— Lordul, soțul meu, se va bucura să vă primească.

— Sunt sigur că se va bucura, spuse James sarcastic.

Schiță cea mai neînsemnată reverență posibilă.

Dorothea deschise gura să spună ceva, dar mama ei o prinse de braț.

— Vino cu mine, Lady Dorothea. Cred că ai avut parte de suficientă agitație în seara aceasta.

— Noapte bună, James, șopti ea înainte ca mama ei să o tragă afară, în întuneric.

Capitolul 20

Contesa câștigase premiul. Lady Dorothea avea să fie ducasă.

Charlene era doar o taină vinovată, învelită în negru și scoasă din casă înaintea zorilor, înainte să se trezească vreunul dintre slujitori. Contesa stătea tăcută în fața ei, pe pernele de mătase ale trăsorii, și era limpede că nu avea să spună dacă se aflase ceva.

Dealurile din Surrey, ca o catifea verde, aveau să cedeze în curând locul străzilor înguste, străjuite de case cenușii cu obloanele trase. Fiecare mișcare a roților trăsorii o ducea mai departe de James și de Flor.

Își spuse că nu-i păsa. Încercase să-l urască. Dar el făcuse lucrurile acelea. Lucrurile acelea păcătoase, revelatoare.

„Trebuia să recurgi la șmecheria asta?”

Fusese furios când văzuse că îl înșelaseră. Durerea îi străpungea pieptul când se gândea la asta, de parcă unul dintre cuțitele lui ar fi rămas acolo.

Oare răsplata merita prețul?

Avea să repete întrebarea după ce plătea datoria lui Grant, după ce se oprea tusea mamei ei, după ce Lulu avea să se scufunde până la coate în vopsele, fericită în Essex.

Charlene își ținea ochii închiși, imaginându-și-o pe Lulu, care respira aerul pur de țară și picta pajiști punctate de flori purpurii, ca pășunea pe care o găsisese James după ce o salvase de la înec. El o scosese în brațe din râu, doar ca să o arunce în ceva mai adânc, într-un curent periculos de dorință ce erodase zăgazurile inimii ei și o adusese în brațele lui.

Își sprijini fruntea de brocartul de mătase de culoarea untului, prins în festoane pe pereții trăsorii. Lumea ei fusese răsturnată cu susul în jos. Ce era bine acum? Ce era rău?

Renunțarea la autocontrol putea să te facă să te simți bine.

Nu toți ducii erau răi.

Era timpul să restabilească ordinea din lumea ei. Acesta fusese un simplu mijloc de a cumpăra eliberarea lor de Grant și de a-i dărui lui Lulu șansa unei vieți noi, departe de pericolele bordelului. Când Lulu avea să fie instalată confortabil în noua ei viață, Charlene avea să aibă satisfacția că făcuse ce trebuia ca să asigure viitorul surorii ei.

— Aproape am ajuns, domnișoară Beckett, spuse contesa. Mă aștept să pleci în Essex cu sora dumitale poimâine, înainte ca ducele să vină în Londra pentru a se întâlni cu Lord Desmond. Familia mea nu mai poate avea nici o legătură cu dumneata.

Charlene se prinse de un ciucure de mătase care atârna lângă capul ei.

— Mă îndoiesc că eu și ducele ne vom învărti în aceleași cercuri.

— Nu se știe niciodată. Domnii de rangul său frecventează casele de... casele ca a dumitale. Nu îmi pot asuma riscul.

Charlene nici nu se gândise la asta.

– Bineînțeles.

Imită tonul glacial al contesei.

Situația era mai complexă decât anticipase Charlene. Acum James era furios pe Dorothea fiindcă îl manipulasă, pe când Dorothea nu făcuse nici un rău. Charlene dorea să aibă șansa de a-i explica totul surorii ei vitrege.

Nu, nu *totul*. Nu momentele în care Charlene își permisesese să-și deschidă inima. Dar voia să îi explice despre Flor și despre muncitoarele din fabrica ducelui.

Își strânse mai tare brațele la piept.

– Trebuie să vorbesc cu Lady Dorothea când ajungem la Londra.

Capul contesei se întoarse spre ea.

– Nici vorbă de așa ceva.

– Dar am atât de multe să îi spun.

Ochii albaștri ai contesei înghețară.

– Nu te pot lăsa să ai relații cu fiica mea, spuse ea, de parcă însăși ideea asta îi făcea pielea de găină.

Înțepată, Charlene pufni de i se ridică vâlul.

– Înțeleg. Am fost destul de bună pentru scopurile dumneavoastră, destul de bună ca să joc rolul fiicei dumneavoastră, dar nu pot fi lăsată să vorbesc cu ea.

– Domnișoară Beckett, încearcă să vezi lucrurile din perspectiva mea. Din nefericire, veștile despre adunarea de la duce s-au răspândit, și mi s-a spus că au fost puse pariuri la toate cluburile. Ridică din umeri. Am fost foarte nemulțumită aflând că Dorothea mea a ajuns subiectul unor speculații atât de sinistre.

– Dar trebuie să vorbesc cu ea, doar un moment.

– Categorie nu. Orice crezi că ai să-i spui nu e relevant. Treaba dumitale s-a terminat.

– Poate că el își va da seama că e o persoană diferită, mormăi Charlene. Dacă nu o pregătesc.

– Ce ai spus?

Charlene ridică vâlul și îl dădu peste bonetă.

– Am spus că poate ducele își va da seama că Lady Dorothea nu e... eu. V-ați gândit la această posibilitate?

– Mă aștept să găsească o mare îmbunătățire. Lady Desmond schiță un zâmbet. Ducea rafinată pe care și-a dorit-o întotdeauna. Infinit mai potrivită pentru scopurile lui.

– Sunt sigură că aveți dreptate.

Charlene nu-și putu stăpâni amărăciunea din glas. Îi umplea gâtul, precum ceaiul de calapăr. Poate că nu avea s-o mai poată alunga niciodată.

– Chiar dacă ducele o găsește schimbată, asta e ceva firesc, spuse contesa. Oamenii se schimbă de la o zi la alta. Devin distanți... țin secrete. Te dezamăgesc.

Charlene simți că nu mai vorbea despre duce.

– Ducele a spus că va pleca în curând în Indiile de Vest, continuă contesa. Va pleca, și Dorothea va rămâne la Londra, ducesa, cu respectul și privilegiile corespunzătoare. Pentru contesă era căsătoria ideală – un soț care își ascundea infidelitățile peste ocean, în loc să i le fluture în față. Nimeni nu va mai râde de fica mea acum. Nimeni nu o să-i mai spună că e o plantă decorativă. Poate că e necivilizat, dar e duce. Contesa flutură o mână. Vor trebui să se plece și să-i facă reverențe. Va auzi numai: „Vă rog, Excelență” și „Vă rog să luați parte la balul nostru, Excelență”.

– Sunt sigură că aveți dreptate, repetă plictisită Charlene.

Puse la loc vâlul și se așeză înapoi pe perne. Nu avea rost să încerce să o lămurească pe contesă. Nu putea înțelege nevoia lui Charlene de a vorbi cu Dorothea. Nevoile fiicelor nelegitime nu contau.

Dacă nu îi putea spune Dorotheei despre conversațiile pe care le avusese cu ducele, el avea să se căsătorească cu o femeie complet străină, care nu știa absolut nimic despre starea emoțională fragilă a lui Flor și despre nevoia ei de compasiune și călăuzire.

Vinovăția îi străpunsese stomacul în timp ce străzile familiare se desfășurau în fața ochilor ei și vechea stare de vigilență revenea, ascuțindu-i simțurile pentru bătălia care urma, oțelind-o pentru luptă. Nu știa cum avea să reacționeze Grant atunci când avea să plătească ipoteca și dacă avea să încerce să găsească altă cale de a le controla. Dacă urma să părăsească Londra și să călătorească la țară, avea să o îndepărteze însă pe Lulu din calea răului.

Trăsura se opri scârțâind, iar arcurile se întinseră și caii necheză. Charlene își dădu seama că erau deja pe Henrietta Street, și doar piața din Covent Garden o despărțea de casă.

Contesa arătă cu privirea spre ușa trăsurii.

– Poți să păstrezi mantia și rochia – Blanchard ți-a ars hainele vechi. La revedere, domnișoară Beckett.

„Nu mă mai deranja niciodată, domnișoară Beckett“, completă Charlene concedierea rece a contesei în timp ce lacheul o ajuta să coboare. Ușa trăsurii se trânti și roțile începură să se învârtă.

Piața era încă liberă. Dovezile festivităților din seara anterioară înfundau rigolele. Sticle goale de gin, bilete de teatru, o mânășă albă singuratică mânjită de tocurile cizmelor.

Vânzătorii aranjau tarabele pline de flori și legume. În timp ce pășea printre ele, Charlene fu abordată de un vânzător de păsări care își scoase pălăria cu borurile zdrențuite și zâmbi, arătând un șir de dinți cariați.

– Auziți, donșoară, uitați-vă ce frumoși cintezoii aurii, spuse el, arătând spre o colivie. Dacă nu vă plac cintezoii, ’ncercați o ciocârlie.

Charlene încetini pasul, în timp ce gândurile îi alergau cu repeziciune. Se uită la o colivie. Cintezoii cu măști roșii și cu burta de un alb catifelat se legănau pe stinghii, iar capetele lor mici se mișcau întruna dintr-o parte în alta – cu excepția capului unei păsări ghemuite într-un colț al coliviei.

Acceptase slujba de dragul lui Lulu, și acum avea să poată schimba viața surorii ei.

– Cintezoii îs la un șiling bucata, și toată colivia face un penny, spuse vânzătorul, privind în sus spre ea, cu o sclipire de speranță în ochi.

– De ce o ciocnesc toate păsările pe aceea? întrebă ea, privind spre una din păsări care se repezea și ciocnea biata pasăre ce tremura într-un colț.

– Nu știu, spuse vânzătorul ridicând din umeri.

Una din păsări izbucni într-un tril.

– TeLLIT-teLLIT-teLLIT, cântă ea.

– Aista-i un campion, spuse omul.

Ieri zburau libere pe deasupra pajiştii, iar azi îşi loveau aripile de o colivie de lemn, vândute pentru distracţie.

— O să le iau pe toate, spuse Charlene, urmând un impuls de moment.

— N-o să vă pară rău, doamnă. Vânzătorul băgă în buzunar monedele şi îi întinse colivia plină de cintezoii. Ea făcu câţiva paşi, apoi puse colivia pe o grămadă de lăzi şi deschise uşiţa.

— Hei, ce faci? strigă vânzătorul după ea.

Charlene vârî mâna în colivie şi alungă păsările spre uşă. Ele tâşniră prin deschizătură într-o explozie de auriu şi roşu, ciripind în timp ce se înălţau spre cerul întins.

Chiar şi pasărea rănită scăpă. În curând, fu doar o pată deasupra acoperişurilor din Covent Garden.

Vânzătorul blestemă şi prietenii lui râseră.

Charlene porni în grabă spre casă, ca să îşi elibereze sora.

Ajunse acasă şi se opri pe treptele din faţă, îmbărbătându-se. Când intra, avea să fie din nou Charlene. Avea să spele ultima urmă de trandafiri de pe pielea ei, să dea jos muselina fină şi să nu mai viseze niciodată la ochii aceia verzi şi scânteietori.

Ochii lui Lulu, de un cafeniu-deschis, umplându-se de bucurie, aveau să îi fie răsplata.

Respiră adânc. Înăuntru, totul era liniştit. Charlene privi casa de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Scaunele roz, mult prea încărcate, bârfind în salonul din faţă. Zugrăveala aurie ţipătoare cojindu-se de pe balustrada scării. Modul în care scârţâiau şi gemeau treptele când urca. Cu excepţia lui Lulu, toţi erau în pat la ora asta matinală, chiar şi Kyuzo.

Lulu stătea în salonaşul ei, cu umerii slăbuţi aplecaţi deasupra unei cutii de lemn care se îndoaia ca un şevalet. În timp ce o urmărea, Charlene o văzu pe Lulu înmuind o pensulă subţire într-o paletă de porţelan şi alegând un albastru viu pentru a picta cerul pe spatele cărţilor de joc pe care le folosea ca pânză, fiindcă nu-şi puteau permite fildeş pentru miniaturile ei.

Charlene nu voi să o sperie şi să o facă să scape penelul. Îşi lăsă în tăcere boneta şi mantia pe un scaun, copleşită de felul în care soarele de dimineaţă mângâia părul roşcat al lui Lulu, aducându-l la ruginiul frunzelor de toamnă.

Un val de iubire și mândrie îi inundă pieptul. După ucenicie, Lulu avea să fie în stare să își asigure un venit din pictură.

Lulu lăsa pensula jos și întoarse capul.

– Charlene! exclamă ea, sărind de pe scaun și aruncându-se în brațele surorii ei. Ai lipsit atât de mult.

– Doar câteva zile, răsă Charlene, netezind capul mătăsos al lui Lulu. Cum te simți, iubirea mea? La ce lucrezi?

– La portretul lui Wellington, numai că nu pot să fac ochii așa cum trebuie. Nu sunt destul de nobili. Cel puțin, nu atât de nobili cum îmi imaginez eu că ar trebui să fie.

– Mă bucur atât de mult că te-am găsit în siguranță.

Charlene trase adânc în piept mirosul aspru și familiar de vopsele și mirosul greu al uleiului din semințe de in, pe care îl folosea sora ei la curățatul pensulelor. Nu s-ar fi iertat niciodată dacă Grant ar fi rănit-o pe Lulu, în timp ce ea se afla pe moșia ducelui.

Ochii lui Lulu se întunecară.

– De ce să nu fiu în siguranță?

– Am zis și eu așa, scumpa mea. Charlene îi sărută creștetul capului și o îndepărtă puțin. Acum acoperă tablourile și hai să bem un ceai.

Lulu întoarse capul, semănând de minune cu cintezoii.

– Arăți cumva diferit. Se uită la fața ei. E ceva în ochii tăi. Ar trebui să folosesc culori noi dacă i-aș picta. Au niște umbre misterioase. De parcă ai ști un secret.

Charlene încercă să râdă, dar sunetul se opri la jumătatea drumului. Se mirase întotdeauna de faptul că Lulu era atât de intuitivă și de sensibilă la emoții, dar neglija complet realitatea vieții lor, preferând să trăiască în lumile pe care le invoca în picturile ei.

– Aceeși veche Charlene, spuse ea. Nu e nimic misterios la mine.

– Dar unde ai fost? Mama nu a vrut să-mi spună. Trebuie să ai un secret.

Charlene zâmbi.

– M-ai prins.

– Știam eu. Ochii lui Lulu luceau de curiozitate. Ai găsit în sfârșit un pretendent chipeș, și cea cu care te-am văzut în noaptea

în care ai plecat era mama lui. S-a uitat o dată la ochii tăi albaștri îngerești și la buclele de aur și s-a îndrăgostit fără speranță.

Charlene clătină din cap.

– Ghicește din nou.

– Nici un pretendent chipeș?

– Nici unul.

– Hmm. Lulu se bătu cu degetul pe buze. Un binefăcător, atunci? O rudă îndepărtată care ți-a lăsat prin testament o avere imensă și un castel vechi ruinat, bântuit de sute de stafii. Oh, cât mi-ar plăcea să trăiesc într-un castel. Oftă, cu ochii strălucitori. Spune-mi dacă am dreptate.

Charlene râse.

– Ai citit prea multe romane, scumpa mea.

Lulu strâmbă din nas.

– Renunț.

Charlene își luă sora de mână.

– Îți amintești că ți-am spus că voiam să găsesc un pictor care să te ia ca ucenică?

Lulu făcu ochii mari.

– Da, răsuflă ea.

Charlene o strânse de mână.

– Am găsit unul perfect.

Lulu se uită ținută la Charlene, și în ochii străluceau o mie de întrebări.

– Vei fi ucenica doamnei Anna Hendricks, spuse Charlene. O pictoriță în vârstă, cu vederea slabă, care are nevoie să o ajuți să-și termine tablourile. Vei putea învăța sub îndrumarea ei, și poate că ea va avea cum să te ajute să te lansezi în carieră.

– Chiar e adevărat? întrebă Lulu.

– Categorical. Eu te voi duce în Essex. Are o căsuță încântătoare de piatră și o grădină frumoasă. Charlene primise de la contesă mai multe detalii despre situația ei. Vei avea fildeș și pigmenti buni din Franța și vei putea hoinări pe câmpuri. O să-ți faci extrem de bine. Eu voi rămâne cu tine în primele săptămâni.

Lulu strânse și mai tare mâna lui Charlene.

— Nu-mi vine să cred. E mai mult decât am visat vreodată... dar... Bucuria o părăsi. Mama se simte mai rău, Charlene. Tușește toată noaptea. Nu o pot părăsi.

Charlene sărută încheieturile degetelor surorii ei.

— Nu te îngrijora, scumpa mea, o să am eu grijă de mama. Vrea ca tu să te bucuri de șansa asta. Va fi atât de mândră de tine.

Lulu șovăia între grija pentru mama lor și bucuria produsă de această șansă.

— Ești sigură? întrebă ea, tatonând terenul. Oh, Charlene, ești sigură?

— Destul de sigură. Nu mai e nimic de hotărât. Totul e aranjat.

Lulu zâmbi, incapabilă să își mai stăpânească încântarea. Dansă peste cutia cu vopsele și apucă o pensulă, îndreptând-o cu un gest exagerat spre tabloul ei.

— Ați auzit asta, Excelență? întrebă ea portretul pe jumătate terminat al lui Wellington. Voi trăi în Essex și vă voi putea termina pe fildeș adevărat, așa cum i se cuvine unui erou de război. Se întoarse din nou spre Charlene. Oare în Essex sunt pajiști pline de flori? Așeză pensula înapoi în cutie. Și castele în ruină?

Charlene zâmbi.

— Sunt sigură că vor fi milioane de flori și o grămadă de castele. Acum vino jos, scumpa mea. Mor de foame.

În timp ce surorile coborau în bucătărie, Charlene își simțea inima mai ușoară decât o avusese în ultimul timp. Lulu urma să aibă o adolescență sigură, liniștită, departe de pucioasa și de fumul de cărbune din Londra. Ea nu urcase niciodată scările spre Hulubărie și nu aflase sordidul adevăr.

— Vei avea nevoie de o rochie frumoasă de călătorie, spuse Charlene în timp ce turna ceaiul. Doamnele pe care le picta Lulu purtau întotdeauna mătase și bijuterii, dar ea se îmbrăca mereu cu aceeași rochiță veche și cenușie și își punea în fiecare zi un halat diform de pictor.

— Oare doamna Hendricks o să fie bună? Nu o să creadă că sunt o mucoasă fără nici o speranță, nu-i așa?

— Nimeni nu te-ar putea crede o mucoasă. Și acesta era un alt motiv pentru care Charlene trebuia să își trimită sora la țară. Cu tot părul acela în nuanțe roșcate și cu ochii mari de culoarea

alunei, frumusețea îmbobocită a surorii ei avea să atragă prea multă atenție din partea domnilor din Londra, foarte curând.

Oameni periculoși, ca Grant.

Ceaiul negru, tare și bun era înviorător. Se terminase cu ciocolata și cu visele imposibile pentru Charlene. Nu mai existau ochi verzi care să o ispitească.

Nici sărutări.

– Ai o expresie pierdută, spuse Lulu. E ceva ce nu îmi spui. Ceva misterios. Ești sigură că nu o să apară un pretendent chipeș, care să te ducă departe pe un armăsar magnific?

Charlene își controlează mâna care tremura, turnând ceai.

– Nu fi prostuță. Asta se întâmplă doar în povești.

În viața reală, prințul se căsătorește cu cineva de rangul lui, iar slujnica rămâne să trebaluiască tot restul vieții ei singuratece.

James de abia așteptase ca mamele băgăcioase, ficele lingușitoare și cuferele pline de pene să plece. Voia să își recapete singurătatea. Atunci, de ce i se părea casa prea goală acum?

Cobori la grajduri și înșeuă un cal, apoi se răzgândi.

Josefa îi pregăti o ceașcă de cacao, dar i se păru arsă și amară.

Pășea în sus și în jos pe holurile răsunătoare, speriiind cameristele care nu bănuiau nimic. Privindu-se în oglinda de pe hol, își dădu seama de ce tresăreau când îl vedeau. Refuzase să se bărbie-rească, și maxilarul îi era umbrat de o barbă țepoasă întunecată. Părul îi era ciufulit, ochii sălbatici... și purta încă hainele mototolite din seara precedentă.

Ar fi putut să își piardă mințile.

În timp ce pășea prin holurile apăsătoare ale căminului său strămoșesc, gândurile i se învârteau în același cerc. Dacă Dorothea complotase ca să se căsătorească, atunci tot restul acțiunilor și al cuvintelor ar fi putut fi doar o prefăcătorie bine pusă la cale. Dacă totul fusese o prefăcătorie, poate că ei nici nu-i păsa de el sau de Flor, așa cum i se păruse lui. Dar oare de ce îl rodea atât de tare gândul că ei nu îi păsa de el? Fusese atât de arrogant încât să se aștepte ca mireasa lui să se îndrăgostească de el, când el dorea să își păstreze inima neatinsă?

Se opri la ușa suitei Jonquil. Servitoarele strânseseră rufăria de pe patul Dorotheei. Se împotrivi dorinței de a intra în cameră, ca să vadă dacă persista mirosul de trandafiri. În schimb, se îndepărtă repede, fără să se întrebe unde îl duceau picioarele.

Seara trecută, valsând cu Flor și cu Dorothea, ceva se eliberase în pieptul lui. Un zid începuse să se dărâme. Se văzuse împreună cu ele... ca o familie.

Casa asta îi rodea mintea, îl făcea să se simtă prins în capcană și neajutorat. Ce conta dacă ei îi păsa sau nu de el? El avea nevoie de un moștenitor. Flor avea nevoie de o mamă. Nu îi trebuia nimic mai mult.

Chiar dacă Dorothea *orchestrase* momentul sordid al descoperirii, el fusese pe punctul de a o cere în căsătorie, așa că asta nu schimba rezultatul inevitabil. Nu trebuia mai degrabă să simplifice treburile? Dorise un aranjament comercial indiferent. Ar fi trebuit să aplaude ambiția ei și sângele rece de care dăduse dovadă. Felul în care ea și contesa plecaseră atât de grăbite după ce își atinseseră țelul, fără să-și ia rămas-bun, bătându-l la propriul său joc.

Sau Lady Desmond complotase să îl prindă și Dorothea fusese un complice inocent la șiretlicul mamei ei – pe cât de inocentă putea fi o femeie care avea atâta strălucire în ochi.

Nu avea pe nimeni cu care să vorbească despre bănuielile sale. Dalton se reinstalase la clubul din Londra. James încercase să discute cu Josefa, dar ea nu înțelegea care era problema.

„O să îți faci mulți moștenitori puternici și sănătoși, iar tatăl ei important va scădea taxele“, îi spusese ea lui James, de parcă asta ar fi hotărât toată treaba. Ea îi aproba alegerea.

Oare mama lui ar fi aprobat-o pe Dorothea?

Întrebarea îl prinse nepregătit, făcându-l să se oprească. Se agăță de mânerul de alamă al unei uși, rezemându-se în timp ce amintirile veneau ca un șuvoi, prea puternic și viu, care nu putea fi oprit.

În ziua în care el plecase la Eton, Margaret, mama lui, îl îmbrățișase atât de strâns, încât aproape că îl sufocase. „Ce mare ai crescut“, o auzi el în amintire. „Ce puternic. Oh, James, te iubesc atât de mult.“

Băiatul de paisprezece ani fusese stânjenit de toată emoția aceea. Se trăsesese la o parte, dregându-și vocea bărbătește și încrucișându-și brațele la piept, ca să evite altă îmbrățișare.

Fusese ultima ocazie în care o văzuse. Nu avea să mai lase pe nici o femeie să îl țină în brațe.

– Excelență, vă simțiți bine?

James nu observase apropierea lui Bickford.

– Perfect.

Își trecu o mână peste ochi.

Bickford arătă spre ușa din fața lui James.

– Vă gândiți la... ea?

James își descleștă degetele de pe mânerul ușii, privind la modelul de trandafir care se imprimase adânc în palma lui.

Tresărind, își dădu seama că stătea în fața camerelor mamei lui, în aripa de est.

– Am păstrat camerele intacte, știți, spuse Bickford, cu fața lui îngustă și solemnă. Pot să vă arăt?

James se dădu înapoi din fața ușii. Nu putea intra acolo. Dar rapidul și eficientul Bickford deschidea deja ușa. Intră grăbit în cameră, trăgând perdelele și trecându-și degetul peste polița căminului.

– Nici o urmă de praf, spuse el satisfăcut.

James făcu un pas șovăielnic înăuntru. Totul era exact cum își amintea. Perdele în arc, scaunele bombate și măsuțele rotunde acoperite cu dantele. James aproape că se aștepta să își vadă mama șezând pe balansoarul ei favorit de lângă foc, în timp ce o șosetă de copil se forma din vârtejul acelor ei de împletit.

În copilărie, James crezuse că era cea mai drăguță femeie din lume, cu diamantele familiei Harland la gâtul ei subțire și în părul blond lucios și cu un zâmbet dulce pentru el pe buze.

Când se făcuse mai mare, ea nu mai purta diamantele și se îmbrăca doar cu rochii negre cu guler înalt. Fusese prea mic ca să înțeleagă, dar acum știa că, după el, ea născuse șase copii morți. Murise născându-l pe al șaptelea.

– Mi se spune că ați făcut o alegere, Excelență? întrebă Bickford.

James se smulse din trecut.

– Da, mă căsătoresc cu Lady Dorothea.

Bickford îi dăruie un zâmbet, lucru rar.

— O tânără foarte vioaie, dacă îmi îngăduiți s-o spun. Îmi amintește de ducesa, când era de aceeași vârstă.

James se zgâie la Bickford.

— Chiar așa?

Bickford încuviință, cu ochii scânteietori. James nu îl văzuse niciodată atât de însuflețit. Se părea că Dorothea reușise să îi facă chiar și valetul așezat, plin de demnitate.

— Nu aveți cum să observați, erați doar un copil, spuse Bickford. Dar era destul de spirituală mama dumneavoastră, până când...

James își încleștă mâinile. Nu era nevoie ca Bickford să continue. Amândoi știau de ce își pierduse mama lui vioiciunea. Tatăl lui își pusese soția în pericol iar și iar, chiar și atunci când devenise clar că ea nu mai putea naște alt copil sănătos.

Dacă nu făcea alți copii, nu mai era de nici un folos. Moartea copiilor o zdrobise. După fiecare naștere, după fiecare înmormântare, pălea tot mai mult, până ajunsese o umbră care bântuia prin camerele acestea. Cântând pentru fantomele copiilor ei. Croșetând grămezi de ciorapi mici.

James nu putea deveni așa cum fusese tatăl lui. Nu putea distruge tot ce era bun și pur cu pretenții imposibile, cu tăceri profunde și cu un pumn de fier.

— Sper că nu vă supărați dacă vă spun că mama dumneavoastră v-a iubit foarte mult, Excelență. Numele dumneavoastră a fost ultimul pe care l-a rostit înainte de a ne părăsi. Bickford își șterse o lacrimă. Dar asta s-a întâmplat cu atâta timp în urmă. Ce minunat că vă căsătoriți. Ea ar fi fost atât de mândră.

Bickford îl privi, în expectativă. James se simți paralizat, de parcă buzele lui uitaseră să formuleze cuvintele.

— A trecut atâta timp, reuși el să spună în cele din urmă.

— Da.

Rămaseră tăcuți.

— Am lustruit mereu bijuteriile dumneaei, tocmai pentru o asemenea ocazie fericită, Excelență. Să vi le aduc?

James încuviință, fără a fi în stare să mai spună ceva.

Bickford se înclină și dispăru în camera vecină.

Îndoliata ducasă de Harland fusese atât de impulsivă și de neconvențională ca Dorothea? Părea imposibil. James își răscoli amintirile, căutând un moment de incorectitudine. Își aminti râsul ei... viu și nestăpânit, curgându-i în ureche ca sunetul unor clopote de biserică.

Bickford se întoarse și deschise capacul cutiei de bijuterii din lemn de tec și fildeș.

James făcu un semn cu mâna.

– Alege dumneata ceva potrivit.

Bickford ridică un șirag de perle cu o nuanță trandafirie palidă. Căpătaseră culoarea aceasta în contact cu pielea mamei lui.

– Acestea erau preferatele dumneaei. Se simțea ciudat fără ele.

James își aminti perlele strălucind pe materialul auster al rochiilor de doliu ale mamei lui.

– Dar sunt cam stinse, spuse Bickford. Poate că acesta ar fi mai potrivit pentru Lady Dorothea, Excelență?

Deschise o cutiuță de catifea albastră și ridică un inel în lumina ferestrelor.

Diamante tăiate în formă de trandafir străluciră într-un montaj din aur filigranat.

Robust, dar delicat. Aceași combinație ciudată pe care o simțise în Dorothea.

James se hotărî dintr-odată. Nu se gândise să plece la Londra până săptămâna următoare, dar nu avea să mai aștepte atât de mult. Trebuia să își înfrunte logodnica, să ceară răspunsuri la toate întrebările care îi bâzâiau în minte.

Se ridică de pe scaun și puse în buzunar cutia de catifea.

– Îți mulțumesc, Bickford. Te rog să trimiți vorbă personalului din Londra. O să ajung mâine.

Capitolul 21

– Ai păstrat secrete față de mine. Mama lui Charlene bătu cu palma în pat, alături de ea. Vino și spune-i mamei despre ce e vorba. Ce te-a dus în Surrey? Biletul tău a fost atât de misterios.

Mama lui Charlene, Susan – sau Madame Swan, așa cum era cunoscută în majoritatea cercurilor –, se odihnea pe pat, purtând dantele la gât și la încheieturi. Era încă luminos de frumoasă, dar obraji ei căpătaseră o nuanță febrilă.

– Bună, mamă.

Charlene se aplecă să o sărute pe obraz și se așeză lângă ea.

– Domnul Yamamoto mi-a spus ce s-a întâmplat cu Lord Grant, zise Susan. Habar nu am avut că se întorsese din Scoția.

– Nu contează... acum avem cu ce să-l plătim.

Susan se ridică pe perne.

– Cum ai reușit asta?

– Am întâlnit un duce.

– Un duce? Susan o prinse pe Charlene de mână. Ce minunat!

– Nu a fost minunat, nici nu a fost răspunsul la toate rugăciunile tale. A fost doar de data asta. Nu se va mai repeta.

– Dar este minunat, draga mea. Primul meu bărbat a fost doar un amărât de baronet. M-ai eclipsat de departe. O să fii cea mai strălucitoare demimondenă pe care a cunoscut-o Londra vreodată.

– Oprește-te, mamă. Charlene îi îndepărtă mâinile. Nu o să trecem din nou prin asta. Nu voi fi niciodată o curtezană. Îl vom plăti pe Grant și vom închide Pink Feather, așa cum ne-am înțeles. Am găsit chiar și un loc de ucenic la o pictoriță, pentru Lulu.

Un acces de tuse scutură silueta fragilă a lui Susan, ca un val care scutură corpul unei nave. Charlene se grăbi spre măsuta de lângă pat și deschise sticluța cu laudanum. Tusea aceea hăcuitoare îi dădea și ei dureri în piept și în gât numai când o auzea.

Când mama ei fu în cele din urmă în stare să înghită puțin din medicament, tusea se liniști, și ea căzu din nou pe perne.

– Îmi pare rău, murmură Susan. Nu știu ce mă ia.

– Șșștt, spuse Charlene. O să vorbim mâine. Ai nevoie de odihnă. Puse mâna pe fruntea mamei ei, trasând liniile fine care se adânceau cu fiecare zi. Răsuflarea mamei ei hârâia în piept, amenințând să erupă în alt acces de tuse. Ai nevoie de un doctor, mamă.

– Nu vreau să aud ce are de spus, șopti ea.

Charlene netezi pielea de pe mâna mamei ei.

– Trebuie. Te rog. Pentru mine. Pentru Lulu.

Mama ei încuviință. Pleoapele i se închiseră, și vocea ei deveni visătoare pe măsură ce laudanumul își făcea efectul.

– Cum a fost ducele tău?

– Nu e ducele meu, și, dacă trebuie să știi, îl urăsc. Inima îi bubuia într-o cadență eratică. E arrogant și nesimțitor.

– Draga mea, ducii sunt *întotdeauna* aroganți. De ce nu ar fi? Țin toată lumea priponită. Buzele lui Susan se arcuiră. Dar era chipeș? Asta vreau să știu.

Charlene se îndreaptă spre fereastră. Ploua. Șiruri de picături argintii cădeau pe caldarâm și umpleau rigolele. Trasă cărarea unei picături pe sticla ferestrei.

– Are cei mai strălucitori ochi verzi, spuse ea. De fiecare dată când mă privea, simțeam că mă aflam pe un bulevard străjuit de copaci, și crengile se împleteau deasupra mea, înconjurându-mă. Era genul acela de verde care îi spune soarelui ce culoare trebuie să aibă atunci când se filtrează printre frunze.

– Oh, amuzant. Susan zâmbi obosită. Este mai rău decât am crezut.

– Nu-mi place să-mi pierd controlul, mamă.

– Nu ai făcut-o, nici măcar când erai bebeluș. Întotdeauna aranjai din nou cuverturile și îmi dădeai de înțeles ce vrei să faci, cu limbajul tău copilăresc convingător. Dar există modalități de a îngenunchea un bărbat, Charlene, modalități de a te asigura că nu te părăsește, până nu vrei tu s-o facă.

– Conteale te-a părăsit.

– Tatăl tău a fost o greșeală. M-a asaltat cu bijuterii și cu lingușiri, dar, în momentul în care a aflat că eram însărcinată, m-a alungat, negând paternitatea ta, deși oricine poate vedea că ești a lui. Aș fi renunțat la tine dacă asta ar fi însemnat că ai fi fost educată ca o lady.

Charlene se apropie din nou de pat.

– Am văzut cum e luxul în ultimele zile. Pot să spun cu convingere că bogăția și poziția socială nu înseamnă fericire sau măcar un dram de amabilitate.

– Totuși, de ce să nu-l lași pe duce să te întrețină?

Asta era cea mai bună viață la care se putea gândi mama ei. Să fii proprietatea cuiva. Întreținută într-un apartament dintr-un cartier la modă, cu o fată în casă și trei lachei și o alocație generoasă pentru rochii și bijuterii.

Exact sclavia pe care o pregătise Grant pentru ea.

— Ți-am spus, zise Charlene. Îl urăsc.

— Dacă insiști. Mama ei își șterse colțurile ochilor cu batista. Amintește-ți doar că uneori ura are o asemănare foarte ciudată cu un sentiment care ar putea fi dragoste...

Vocea ei slăbi și ochii i se închiseră.

— Doarme?

Diane, sau Dove, cum era cunoscută de clienții de la Pink Feather, își vârî capul lucios și întunecat pe ușă. Charlene încuviință. Apoi își înveli bine mama și o sărută pe frunte.

Pe hol, Diane o îmbrățișă pe Charlene.

— Bine ai venit acasă. Toată lumea moare de curiozitate și vrea să audă unde ai fost.

— Nicăieri în mod deosebit.

— Nu mă lua cu de-astea. Vino sus cu mine și spune-ne.

Charlene o urmă pe Diane pe hol și apoi pe ușa care ascundea scara din spate care ducea la Hulubărie, unde frumusețile unice ale mamei ei își întrețineau clientela.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu Grant. Dumnezeuule, cât de scârbă mi-e de el. Diane scutură din cap în timp ce urcau scările. Știi că ne-a angajat să dansăm la o petrecere diseară? Nu am îndrăznit să refuzăm. E în toane ciudat de proaste zilele astea.

Charlene se clătină și fu cât pe ce să se împiedice.

— Nu va trebui să mai dansezi niciodată pentru el, Diane. Ți-o promit.

— Cum poți să fii atât de sigură?

— Nu pot să-ți spun acum. În curând o s-o fac. Ai încredere în mine.

Mesele și scaunele fuseseră trase în ambele părți ale Hulubăriei, și doamnele o urmau pe Linnet, ca niște găște care învață să zboare în formație.

— Amintiți-vă, sunteți Păsările Paradisului. Zburând din creangă în creangă.

Linnet fâlfâi grațios în jurul camerei, iar părul ei lung, de un blond aproape alb, pluti în urma ei.

– Asta e pentru spectacol, explică Diane. Unul dintre faimoasele baluri Cyprian¹ ale lui Lord Hatherly.

– Grant va fi diseară la bal? întrebă Charlene.

– Bineînțeles. Trebuie să se asigure că îi îndeplinim cerințele, spuse Diane cu amărăciune. Audiența va fi formată în principal din pairi, așa că suntem sigure că vom găsi noi admiratori, și Grant va face rost de noi investitori pentru combinațiile lui.

Aceasta putea fi șansa ei. Se gândise că ar fi fost mai bine să găsească o modalitate de a-i da banii lui Grant în afara casei. Să îl prindă cu garda jos. Nu voia să mai fie singură cu el. Dacă refuza să ia banii, Kyuzo avea să îl convingă, dar mai întâi trebuia să îl înfrunte pe cont propriu.

– Vin cu voi la balul Cyprian, anunță ea.

Linnet se opri din plutit.

– Ce am auzit? Vii cu noi?

Toate cele cinci doamne se opriră din dans și se zgâiră la ea.

– Ești sigură că vrei să iei parte la o asemenea treabă? întrebă Diane.

Charlene încuviință.

– Trebuie să îi dau ceva lui Grant într-un loc public. Nu vreau să știe că sunt acolo până în ultima clipă.

Diane ridică de pe o masă o mască din satin roz, împodobită cu pene trandafirii și albe și cu perle.

– Toate vom purta asta. Nimeni nu te va recunoaște.

– Perfect, spuse Charlene.

Diane îi așază pe față masca de satin și o legă la spate cu o lungă panglică trandafirie. Una dintre celelalte doamne îi aduse o oglindă. Masca îi făcea ochii mai strălucitori. Nu mai arăta ca ea însăși.

Cu această deghizare, nu trebuia să se mai îngrijoreze că s-ar fi putut întâlni cu cineva cunoscut, ca de exemplu Lord Dalton.

¹ Baluri prezidate de cele mai faimoase curtezane ale epocii, care aveau astfel ocazia de a ieși în societate și de a-și invita admiratorii și protectorii – membri ai nobilimii, curteni și militari (n.tr.)

Și ducele spusese că nu venea în Londra până săptămâna viitoare. Până la sosirea lui, ea avea să fie în Essex cu Lulu.

– Te-am auzit oare spunându-i ceva mamei tale despre un duce? întrebă Diane.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Diane făcu ochii mari.

– Atât de grav e? Îmi pare rău, dragă.

– Nu mă gândesc la el. Am de lucru.

Nu se gândea la ochii lui verzi și la părul precum cărbunele. La buzele jucăușe. La mâinile puternice și bătătorite, aspre pe pielea ei, ațâțându-i focul din pânțe.

Cu cât încerca mai mult să nu se mai gândească la duce, cu atât mai repede veneau amintirile. Felul în care i se ridica un colț al buzelor când zâmbea. Cum se simțise când el îi trecuse mâinile peste spate, urmărindu-i curba șoldurilor. Gustul de piper și ciocolată de pe limba lui. Ușoara ezitare a vocii lui.

Apărarea ei se fisurase zdravăn. În citadela închisă a inimii ei existau crăpături. Dorințe care se învâртеbeau ca praful într-o rază străpungătoare de soare.

Trebuia să tragă jaluzelele, să își închidă inima și să blocheze amintirea ochilor lui.

– Excelență, vă așteptam în Londra abia peste câteva zile.

Lord Desmond îi oferī mână. Era gras, roșu la față și avea o voce țipătoare care îi zgâria nervii. Dar, când se hotărâse să încheie o căsătorie avantajoasă, James știuse că târgul urma să cuprindă și așa ceva. Un socru avar, avid să-i ofere fiicei sale un duce.

– Lord Desmond. James acceptă o țigară și un pahar de porto. Sunt aici ca să vorbesc cu Lady Dorothea.

Desmond clătină din cap.

– Mă tem că nu va fi posibil. Doamna mea contesă susține că a existat un incident neplăcut. Spune că nu o veți putea vedea pe Lady Dorothea până la nuntă.

– Vreau doar o oră. Contesa poate fi de față.

– Îmi pare atât de rău. Fălcile lui Desmond se cutremurară când clătină din cap. Nimic nu o mai mișcă pe femeia asta, odată ce a luat o hotărâre. Nici măcar o vizită ducală. Cred că își

imaginează că îi vei distruge fata. Că îi vei întina reputația albă ca o floare de crin și așa mai departe. Clipi. Cam aveți reputație de crai, nu-i așa?

– Nu prea aş avea cum să vă siluiesc fiica sub ochii mamei ei.
Desmond își drese glasul.

– Din nou, îmi pare teribil de rău, dar Lady Desmond m-a anunțat chiar că o ia pe Dorothea la țară, să-și viziteze mătușa până la nuntă.

James ridică din sprâncene. Era ceva ciudat aici. Mai întâi, contesa își aruncase fiica în brațele lui, iar acum voia să o gonească departe la țară.

– L-am cunoscut bine pe tatăl dumitale, știți, spuse Lord Desmond, schimbând subiectul. Ce păcat teribil. Să se ducă atât de curând. Și la fel și fratele dumitale. Făcu un semn unui lacheu să toarne mai mult vin. Dar acum sunteți duce, nu? Trebuie să cinstesc pentru asta.

Ridică paharul. Când văzu că James nu toasta, îl lăsă în jos.

– Am auzit că vreți să faceți ceva comerț, zise Desmond. Sunt sigur că nu aveți nevoie de capital, nu?

Căutătura lacomă a lui Desmond îi întoarse stomacul pe dos. Se așeză înapoi pe scaun.

– Deloc.

Desmond oftă.

– Mă bucur s-o aud.

Evident, afecțiunea pentru noul lui ginere era strâns legată de solvabilitatea acestuia.

– În parte, am venit să vă vorbesc și din cauza asta totuși, spuse James. Am nevoie de cineva care să-mi supravegheze interesele în Parlament când mă întorc în Indiile de Vest. Taxa de import pe cacao e enormă. Cred că acum, când există o alianță între familiile noastre, veți avea grijă de asta. Aș vrea să coboare taxa pe boabele de cacao obținute din fermele în care nu a fost folosită munca sclavilor.

– Să scădem taxele pe cacao. Voi face din asta misiunea mea personală la următoarea sesiune. Desmond ridică paharul. Pentru un parteneriat de interese reciproce!

De data asta, James ridică paharul. Nu îl plăcea pe Desmond, dar, din nefericire, avea nevoie de el.

– Lady Dorothea e tânără și fertilă. Desmond își înghiți vinul de Porto. Îndrăznesc să spun că vă veți obține moștenitorul, și alte câteva odrasle, iar ea va avea... să zicem, șase sute bani de cheltuială, pe an?

Nevăstuică bătrână. Asta era hoție la drumul mare, dar James nu mai vru să se tocmească. Dacă nu o putea vedea pe Dorothea, voia să stea cât mai puțin posibil.

– În regulă, spuse el. Dar mă aștept să urmeze regulile mele de conduită. Totul va fi specificat în contract.

– Nici o problemă. Lady Dorothea e pură și blândă din cale-afară. Nu ne-a făcut niciodată probleme.

Asta nu semăna cu Dorothea, dar tatăl ei nu putea spune altceva.

– Vă voi cere de asemenea să monitorizați progresul principalei mele preocupări – abolirea sclaviei, continuă James.

Desmond pocni din degete și se lăsă pe spate în scaun, iar nasturii de la jachetă se chinuiră să îi susțină pântelece revărsat.

– Aboliționistii au provocat o furtună destul de mare. O furtună destul de mare. Eu sprijin cauza, nu mă înțelegeți greșit, dar am acțiuni la Compania Africană, și nu aș vrea să se întâmple ceva pripit.

James strânse țigara cu atâta putere, că fu cât pe ce s-o rupă în două. Așa erau toți oamenii care profitau de pe urma comerțului – bigoți șmecheri și ignoranți.

– Vă înșelați, sir. Sclavia trebuie abolită în toată lumea.

– Haideți, haideți, să nu vorbim despre diferențele noastre de opinie, spuse Desmond. Spuneți că vă întoarceți în curând în Indiile de Vest?

– Mă voi întoarce rareori în Anglia. M-am obișnuit cu viața din Trinidad.

– Aș vrea să mă pot muta și eu în străinătate, uneori. Să scap de scumpa mea soție, zise Desmond.

James nu mai putea suporta conversația. Pe viitor, era mai bine să își încheie tranzacțiile cu Desmond prin intermediari. Dacă își omora socrul, nu făcea un bine reputației sale.

James puse paharul jos.

– Trebuie să îmi vizitez avocatul și pe unii dintre foștii colegi. În seara asta e un bal la Hatherly.

Și în fiecare seară, după cum îi spusese Dalton. Vechiul lor prieten Nick, Lord Hatherly, devenise un hedonist.

Desmond se ridică și el.

– Hatherly? Ei bine, uite un tip care știe cum să organizeze o treabă. Desmond îl însoțește pe James la ușă. Aș veni cu dumneata, dar trebuie să merg la un eveniment caritabil plicticos. Ceva legat de soția mea, ca întotdeauna.

– O veți informa pe Lady Dorothea că am fost aici.

Desmond încuviință.

– Îndrăznesc să spun că veți avea timp destul să vorbiți cu fata după nuntă. Mai sunt doar două săptămâni, nu-i așa? Ar trebui să vă bucurați de ultimele zile de libertate. Eu nu eram mai bun la vârsta dumată. Clipi din nou. Îmi amintesc că în săptămâna dinaintea nunții...

– Atunci plec.

– ... Sau mai degrabă ar trebui să spun că *nu* îmi amintesc. A fost implicată o mare cantitate de rom. Dacă mă gândesc, am sfârșit într-o mănăstire veselă din Covent Garden...

James acceptă haina și pălăria și scăpă înainte de a afla alte detalii scabroase.

În timp ce urca în landou, privi spre casă. O perdea se mișcă la una dintre ferestrele de sus. Zări o străfulgerare de păr blond-deschis. Dorothea îl urmărise.

Ce ciudat că nu o lăsau să-l vadă.

Mai avea o mulțime de întrebări fără răspuns.

Și acum era mai convins ca niciodată că ea îi ascundea niște secrete.

Capitolul 22

Charlene se ascunse în spatele grupului, rămânând cât mai aproape de Diane în timp ce una dintre gărzile mândre ale lui

Grant le însoțea pe proprietatea lui Lord Hatherly prin intrarea servitorilor. Omul avea pieptul cât un butoi și obrazul brăzdat de o cicatrice zimțată. Părea periculos și greu de doborât.

Charlene ținea sub mantie punga grea de mătase neagră, plină de bilete de o liră, pregătită pentru a-i fi înmănată lui Grant.

Baronul le aștepta pe fete în spatele unei cortine de catifea roșie, pe o scenă care domina sala de bal. După cortină, Charlene auzi voci masculine și câte un râset feminin ascuțit.

— Păsările mele, spuse Grant. Iubitorii voștri spectatori vă așteaptă.

Băuse. Charlene putu să-și dea seama din felul în care se clătina pe picioare, aproape imperceptibil, și după mirosul aspru de ienupăr al ginului, amestecat cu pomada pentru păr din portocale amare.

Grant întinse mâna și o trase pe Linnet spre el, ținând-o de mantie.

— Ce aveți sub mantiile astea lungi, eh? Pene trandafirii, așa cum v-am cerut? Îi pipăi pieptul prin mătasea neagră. Îmi plac măștile. Sunt drăguțe.

O prinse pe Linnet de păr și îi trase capul pe spate, apoi o sărută, vârându-și cu zgomot limba în gura ei.

Charlene simți cum îi ajungea stomacul în gât, amintindu-și senzația pe care i-o pricinuiseră buzele acelea pe gura ei. Avusese de gând să îi dea punga după ce se urcau fetele pe scenă, dar acum nu mai putu aștepta.

— Lord Grant, spuse ea, cu voce puternică și limpede.

El înălță capul.

— Ce-i asta?

Charlene se strecură printre fete și își dădu jos gluga. Ridică masca un moment, apoi o lăsă din nou.

— Charlene? Ce naiba? Grant o eliberă pe Linnet și păși spre Charlene. Ce faci *tu* aici?

Ea scoase punga de sub mantie, îndreptându-și umerii.

— Am venit să plătesc datoria noastră și să recapăt libertatea mea și a lor.

Întorcându-se spre gardianul cu cicatrice, Grant râse zgomotos.

– Ai auzi asta, Mace? Vrea libertatea.

Mace râse, aspru și răutăcios.

Charlene îi întinse punga. Fața lui Grant își pierdu zâmbetul batjocoritor.

– Du-te acasă acum. Te voi vizita mâine. O pălmui pe Linnet peste fund și o împinse spre scenă. E timpul pentru spectacol. Duceți-vă și arătați-le penele.

– Nimeni nu pleacă nicăieri până nu accepti punga asta.

Charlene ridică bărbia, privind fix în ochii lui. Făcu alt pas în față, departe de grup, până ajunse destul de aproape încât să-l atingă pe Grant.

– Unde ai găsit banii, Charlene? Vocea lui căpătă un ton aspru. Ai făcut trotuarul? Pe Dumnezeuul meu, dacă asta e adevărat, jur că o să omor...

– Ia banii.

Charlene ținea punga grea întinsă, chiar dacă o durea mâna.

El își încrucișă brațele peste piept.

– Păsărelelor, dacă nu vă duceți pe scenă în momentul acesta, Mace se va înfuria. Și nu cred că vreți să-l înfuriați.

Căutătura firoasă a lui Mace se înăspri, și cicatricea violetă i se îndoi pe obraz.

– Te-ai gândit vreodată la sentimentele noastre? întrebă Charlene. Ai meditat vreodată măcar o clipă la consecințele acțiunilor tale?

Grant râse batjocoritor.

– De ce mi-ar păsa? Am cumpărat păsărelele acestea. Sunt proprietatea mea. Și au de prezentat un dans. Acum pleacă din calea mea.

O dădu la o parte. Ea se clătină, dar își reveni rapid, ridicând punga din nou.

– Nu ești proprietarul nostru, spuse ea. Niciodată nu ai fost.

Mace își trosni pumnii. Ținea genunchiul drept țeapăn. O rană veche? Asta îi putea oferi un avantaj.

Diane păși în fața grupului și se așeză alături de Charlene. Își vârî brațul pe sub cotul acesteia, sprijinindu-i mâna cu care ținea punga.

– Ia banii, baroane, spuse ea, cu ochii aurii scânteind.

– Du-te pe scenă acum, Dove, spuse Grant. Ești o păsărică frumoasă.

– Nu sunt o păsărică frumoasă. Și numele meu e Diane. Îl privi cu ochii mijiiți. Nu Dove.

Charlene îi zâmbi recunoscătoare.

– Îți mulțumesc.

Diane încuviință.

– Ce scenă mișcătoare, comentă Grant. Cum o numiți? Răscoală târfelor?

Mace rânji.

– Știu cum să mă port cu răsculații. Să le scot afară, milord?

Charlene inspiră adânc, pregătindu-se să arunce punga și să adopte o postură defensivă.

– Asta devine ridicol. Îi auziți cum vă aclamă, păsărelelor? Grant arată spre cortină. Va fi o revoltă dacă nu apăreți curând.

Celelalte doamne se apropiară, formând un semicerc în spatele lui Charlene și al Diane, privindu-l încruntate pe Grant. Lui Charlene îi crescuseră inima-n piept. Erau atât de curajoase... femeile astea care veniseră de nicăieri și nu aveau decât trupurile, pe care le vindeau. Stăteau lângă ea. Sprijinind-o. Dăruindu-i puterea de care avea nevoie.

Charlene scutură punga.

– Primește plata noastră.

Grant îi făcu un semn lui Mace, dar, înainte ca garda să treacă la acțiune, un bărbat înalt într-o haină neagră bine croită ieși din umbră și păși pe scena cu cortină de catifea. Pentru o clipă, Charlene crezu că era James și simți cum i se oprește inima.

Dar el era încă în Surrey.

Bărbatul acesta era înalt și lat în umeri, într-adevăr, dar părul lui era castaniu și trecea peste guler, cu mult mai lung decât dicta moda, iar ochii lui erau cenușii.

– Suntem gata pentru spectacol, Grant, spuse el oprindu-se. Ce se întâmplă aici?

Fața lui Grant se înroși.

– Nimic, absolut nimic. O mică ciorovăială domestică, Lord Hatherly. Acordă-mi câte minute ca să îi pun capăt, și spectacolul va începe.

Deci acest bărbat era gazda lor, Lord Hatherly. Privi spre Charlene, cu ochii cenușii clocotitori.

– E ceva în neregulă, domnișoară?

Charlene încuviință.

– Lord Grant refuză să îi plătim un împrumut.

– Taci! spuse Grant. Lord Hatherly nu poate fi tulburat cu asemenea probleme triviale.

Lord Hatherly îi aruncă o privire baronului.

– De ce nu vrei să accepți?

Grant scuipă, cu fața și mai roșie:

– Totul e o neînțelegere.

– Nu. Charlene îndreptă punga spre el. Nu e nici o neînțelegere. Ne vrem libertatea înapoi.

– Cum îndrăznești să mă umilești? murmură Grant. Du-te acasă. O să tratez cu tine mai târziu.

Lord Hatherly îl repezi pe Grant, cu ochii cenușii strălucind în întunecimea scenei:

– Ar trebui să iei punga.

Grant privi de la Lord Hatherly la Charlene.

– Acum, spuse Lord Hatherley, pe un ton coborât și poruncitor.

Grant acceptă punga. Hatherly pocni din degete, și doi lachei uriași se materializară din umbre.

– Escortați-i pe Lord Grant și pe... tovarășul lui – privi disprețuitor spre Mace – la trăsură.

– Dar acestea sunt păsările mele! spuse Grant. Nu mă poți da afară.

Cu o viteză incredibilă, Lord Hatherly ajunse lângă baron și îl prinse de guler. Îi trase chipul mai aproape.

– Nu te plac. Nu te-am plăcut niciodată. Vei pleca din casa asta și nu te vei mai întoarce niciodată.

Lacheii îl prinseră pe Grant în timp ce cădea din strânsoarea puternică a lui Lord Hatherly.

Lord Hatherly întinse brațele spre Charlene și Diane.

– Doamnelor? Ele se prinseră de brațele lui, și el le conduse spre cortină. Dansăm?

Urletul furios al lui Grant se pierdu pe măsură ce se apropiau de cortină și larma mulțimii devenea tot mai puternică.

Charlene zâmbi către Lord Hatherly.

– Vă mulțumesc, milord. A fost un act de bunătate din partea dumneavoastră.

Ochii lui cenușii îi întâlniră pe ai ei.

– Nu-mi pot da seama de ce l-am invitat. Presupun că am făcut-o ca să beneficiaz de încântătoarea dumneavoastră companie.

Charlene așteptă alături de fete ca muzica să înceapă. Avea să se ascundă în spatele grupului și să se strecoare afară în timp ce toată lumea le urmărea dansând.

James privi haosul decadent din sala de bal al lui Hatherly. Maimuțe cu fesuri roșii, încoronate cu pompoane negre, atârnavu de candelabre. Un păun se cuibărise pe un teanc de perne de mătase. Divanuri de pluș erau presărate prin cameră, ocupate de tipi poetici cu păr răvășit, care declamau versuri proaste în fața damelor cu obraji roșii.

Aerul era încărcat de fum cu miros de ambră și de o cacofonie de râsete, discuții filosofice și zgomote animalice – un decadent turn Babel, prezidat de Nicolas, Lord Hatherly, moștenitorul nebunului duce de Barrington. Erau prieteni din copilărie – James, Nick și Dalton – și tovarăși la poznele de la Cambridge.

James îl văzu pe Nick coborând de pe o scenă care se afla în celălalt capăt al încăperii. Păși spre el, prin mulțimea de bărbați adunați în jurul scenei.

– Să mă ia naiba dacă nu e Calamitatea Sa, în carne și oase. Nick îl bătu pe spate. Îmi place barba. Începeam să cred că ești doar o poveste pe care o spun mamele ca să își sperie ficele și să se poarte bine la baluri.

Capetele se întoarseră. Începură șoaptele.

– Unde e ducele? îl întrebă James pe Nick. Nu se supără că i-ai transformat sala de bal într-o menajerie?

– Putrezește sus. Nici nu mai știe cine sunt. Pretinde că sunt prietenul lui, Sir Pemberton. Încearcă întotdeauna să sărute doica. Crede că e mama. Mama e în străinătate, știi, nu poate suporta să-l vadă așa.

Nick șuti o sticlă de coniac de la unul dintre discipolii săi iubitori și luă o înghițitură prelungă.

– Mi-a părut rău să aud despre William. Ce mod nenorocit de a te duce.

James încuviință.

– Ar fi fost un duce al naibii de bun. Eu sunt sigur că o să fac un dezastru din toată treaba asta.

Nick clătină din cap.

– Am auzit despre planurile tale de căsătorie de la Dalton. Condoleanțele mele.

– Unde e Dalton? Nu e aici în seara asta?

– A dispărut din nou. Întotdeauna dispare. Probabil în brațele vreunei prințese străine. Mi-a spus că...

Trâmbițarea unor alămuri înăbuși următoarele cuvinte ale lui Nick, în timp ce un grup de muzicieni își croia drum prin mulțime. Câteva femei în mantii negre lungi și cu măști cu pene trandafirii plutiră spre scenă, în strigătele admiringale ale domnilor adunați.

– Extraordinare creaturi, strigă Nick, arătând cu capul spre fete. Dintr-un loc numit Pink Feather. Evident.

Rândul de femei cu mantii negre se unduia seducător. Una dintre ele păși în față și își dădu jos mantia, fără grabă.

Buclele lungi, negre ca miezul nopții, îi ajungeau până la mijloc, iar ochii aurii îndrăzneți străluceau din spatele măștii. Costumul ei era din pene trandafirii și voal alb și nu ascundea nimic. Șolduri voluptuoase și sâni ridicați și rotunzi.

Nimic.

O frumusețe ispititoare, aproape goală, și trupul lui James nu reacționa nicicum. În schimb, mintea lui călători spre curbele delicate ale Dorotheei și spre buclele ei blonde. Ce făcea oare în seara asta? Nu și-o putea imagina stând acasă și brodând.

– Alo! Nick flutură o mână prin fața lui James. Ce crezi despre dansatoare?

– Sunt drăguțe, presupun. Dacă îți place genul ăsta.

Nick se zgâi la el.

– Dalton mi-a spus că te-a fermecat Lady Dorothea, dar până acum nu l-am crezut.

– Nu crede tot ce-ți spune Dalton.

Orchestra cânta o melodie lentă, și femeile își dădură mantiile jos toate odată, descoperind mai multe pene trandafirii și voale care lăsa doar puțin loc imaginației.

Dansau pentru bărbați, descoperind o coapsă aici, o gleznă delicat modelată dincolo. Toate erau frumoase, numai curbe și voluptate. Mulțimea le aclamă și se strânse în jurul lor.

Una dintre dansatoare își păstrase mantia și se apropia de scări, cu umerii plecați. Ceva din felul în care mergea îi atrase privirea.

— Aceea, spuse el arătând spre ea. Cea care coboară scările.

Nick îi urmă degetul, încuviințând când văzu femeia.

— Bună alegere, dar se pare că pleacă.

Oh, nu. Nu până nu o inspecta mai îndeaproape. Se mișcă prin mulțimea spectatorilor veseli. Femeia privi în cameră, căutând în mod evident o ieșire.

Nu putea fi ea. Nu *acolo*.

Ea îl zări, și surpriza o făcu să rămână cu gura căscată. Înainte de a putea fugi, el o prinse de braț și o trase cu fața spre el.

Ochii furtunoși străluceau din spatele satinului trandafirii.

Cunoștea ochii aceia.

Ea se strădui să scape din strânsoarea lui. El îi ridică masca de pe față.

Era ea.

Dorothea. Ducea lui.

Mersese prea departe.

Furia îi înteți pulsul.

O ridică, ignorându-i protestele, o puse pe un umăr și ieși din încăpere.

Capitolul 23

— Lasă-mă jos!

Charlene îl bătea cu pumnii în spate, dar brațele lui erau ca o bandă de fier pe spatele ei, iar celălalt braț îi ținea strâns coapsele pe pieptul lui.

El se mulțumi să mormăie, ieșind pe un balcon și coborând câteva trepte spre grădini.

Dacă ar fi găsit punctul sensibil de pe gâtul lui, el s-ar fi văzut nevoit să-și slăbească strânsoarea. Dar nu, atunci s-ar fi rostogolit amândoi pe scări. Mai bine să-și păstreze energia pentru ceea ce o aștepta. Nu mai avea cum să-l facă să creadă că era Lady Dorothea acum. Nu după ce o găsisse la un bal Cyprian, purtând o mască cu pene.

Charlene respiră. Simțea un ciudat sentiment de ușurare dat de faptul că minciunile ei aveau să fie demascate. Până când își aminti că demascarea aceasta avea să primejduiască toată munca ei de până în acel moment.

Contesa avea să ceară banii înapoi, fiindcă ea nu respectase termenii contractului. Banii pe care ea i-i dăduse deja lui Grant.

Toată durerea ei avea să fi fost zadarnică.

Lulu avea să piardă locul de ucenic.

Flor avea să rămână fără mamă dacă el nu se căsătorea cu Dorothea.

„Gândește, Charlene. Gândește. Ai putea să spui că nu știi nimic? Nu știi cine e el sau de ce se află aici. Nu ai auzit niciodată de Lady Dorothea.“

El o ducea pe o cărare din grădină, pășind cu siguranța unui leu în întunericul luminat doar de luna galbenă și strălucitoare. Unde o ducea? Întinse gâtul. O structură de sticlă și metal apăru în fața lor, iar lumina lunii se reflecta în sticlă.

El lovi cu cizma ușa structurii în formă de dom și o duse înăuntru.

Dintr-odată, se lăsă pe o bancă de fier forjat, trăgând-o după el și întorcând-o până rămase pe genunchii lui, cu fața în jos. Degetele ei atinseră frunze și praf.

Se auzea sunetul unei ape curgătoare. Mirosea a pământ și a flori. Aerul era cald și umed.

Putea să-l audă respirând, adânc și repede. Se legănă pe genunchii lui, știind că, dacă trebuia, putea să se rostogolească într-o clipă și să sară în picioare, gata de orice.

– Ce mă fac cu tine, Dorothea? întrebă el.

Neliniștea din vocea lui era la fel de palpabilă ca pământul de sub degetele ei.

Stai puțin. Îi spusese Dorothea.

Cuvintele tăioase ale contesei îi veniră în minte. „Oamenii văd doar ceea ce se așteaptă să vadă. Un duce nu face excepție.“

– De ce ești aici? întrebă el. Am mers astăzi acasă la tine, și tatăl tău a refuzat să mă lase să te văd. Și acum te găsesc *aici*. Nu poți încălca orice regulă de sub soare! Eu am nevoie de o ducesă respectabilă, la naiba! Și te găsesc dansând pentru o mulțime de bărbați pofticioși. Măinile lui o prinseră de umeri, apăsând-o de genunchii săi. Nu merge. Mă auzi? Ducesa mea nu poate face paradă în fața prietenilor mei ca o... *demimondenă*.

El tot mai credea că ea era Dorothea. Fusesse în casa lui Lord Desmond, dar nu se întâlnise cu sora ei vitregă.

Șarada continua.

Charlene își potrivi rapid răspunsul, relaxându-și mușchii, transformându-se din încolțită în sfioasă, cu o mișcare imperceptibilă.

Își suci capul și privi în sus spre el.

– Tata nu mă lasă să te văd, dar eu trebuia să vorbesc cu tine. Am auzit că urma să fii aici, și am aranjat să te întâlnesc. Ei cred că sunt la Vauxhall cu prietenele mele, și trebuie să mă întorc în curând. Trebuia să-ți explic, înțelegi. Ai fost atât de furios pe mine noaptea trecută... în atelierul tău.

– Și eu voiam să discut cu tine despre asta. Ai plănuit să fii compromisă?

– A fost ideea mamei. Eu am vrut s-o opresc. Știam... știam că ești un om de onoare. Încercă să dea vocii o neînsemnată, foarte neînsemnată nuanță provocatoare. Știam că am făcut rău. Îmi pare atât de rău. Merit... să fiu pedepsită.

În lumina slabă a lunii, ochii lui erau aproape negri.

Ea lăsă capul în jos, ascunzându-și fața sub valurile de păr. Nu era greu să se prefacă imediat că tremura.

O mână îi desfăcu mantia, ridicând-o peste șolduri. Dedesubt era rochia cenușie de muselină a Dorotheei. Modestă. Nu provocatoare, ca voalul și penele pe care le purtau fetele.

– Ai mare nevoie de corecție, Dorothea. Mâna lui mare se odihnea pe fundul ei, și un nou val de fiori luă naștere în pânțele ei. Și eu nu am refuzat niciodată o provocare dificilă.

Folosea propriile ei cuvinte, aproape făcând-o să zâmbească.

– Și presupun că ești chiar ducele mare și rău care trebuie să îndeplinească o misiune atât de nebunească?

Se gândise că nu avea să-l mai vadă niciodată. Și acum erau acolo, trup lângă trup. Cât de ușor îi era să-și asume din nou rolul. Să fie din nou Dorothea.

– Da, *milady*. Sunt. Știu foarte bine ce să fac cu debutantele recalcitrante.

O plesni peste fund.

– Oh!

Ea tresări. Nu o duruse, doar că o surprinsese.

Era profund conștientă de poziția ei. Pe genunchii lui, cu fața ascunsă în păr. Complet expusă. Sub controlul lui. Degetele se strecurară peste pulpele ei, căutând tivul. Ea nu avea ciorapi. Dacă îi ridica fustele...

El îi ridică fustele, trăgând valurile de muselină în sus până rămase goală.

El putu s-o vadă.

O văzu.

Ea își strânse coapsele.

Mâna lui trecu peste spatele ei, lovind și mângâind. Apoi îl părăsi. Coborî din nou.

Poc. Palma lui plesni.

Umezeala și fierbințeala îi invadară zona dintre coapse.

Era o plăcere secretă, depravată, pe care nu și-ar fi putut-o imagina niciodată.

Putea să oprească asta. Să fugă înainte de a se aduna mai multe minciuni. Dar cum să plece acum, cu erecția lui apăsându-i pânțele și cu palma lui plesnindu-i fundul gol, făcându-i inima să o ia la galop și întunecându-i mintea de dorință.

El își trecu din nou mâna peste ea, coborând degetele mai jos, mai aproape de poarta dintre coapsele ei. Ea se agită, împingându-se în degetele lui.

Îl auzi respirând aspru. Savură din plin puterea pe care o avea asupra lui.

El intensifică frecvența loviturilor fugare, plesnind-o cu o atingere ușoară, dar fermă. Impactul perfect calibrat îi furnica pielea, și interiorul ei deveni lichid.

Durerea dulce și intensă dintre coapsele ei cresc.

– Dorothea, ce faci cu mine? gemu el.

Cu o singură mișcare puternică, o ridică, așezându-i coapsele de o parte și de alta a trupului său, cuprinzându-i posteriorul cu mâinile și trăgând-o spre pieptul lui.

Nu se mai bărbierise. Miriștea bărbii lui negre îi zgârie obrazul și maxilarul când o sărută, fierbinte și repede, cu o foame care o lăsă fără suflare, tânjind și având nevoie de mai mult.

– Îmi pare rău, respiră ea când el întrerupse în cele din urmă sărutul. Sunt aici pentru tine, numai pentru tine.

Trupul lui se cutremură, cu un hureit amenințător ca un tunet îndepărtat într-o zi de vară.

Ea se frecă de tăria lui, cu coapsele deschise și nebunatic, apăsând cu genunchii fierul tare al băncii de o parte și de alta a trupului său. Primise încă o noapte de plăcere. Știa că asta însemna doar mai multă durere. Dar trebuia să o ia. Trebuia. Nu avea de ales.

El îl captură buzele și o sărută, iar și iar. O spirală vie se răsuci în stomacul ei. Mâinile lui îi modelau sânii.

Ea îl sărută, apăsându-și trupul peste trupul lui, dorind să imprime senzația aceasta atât de profund încât să n-o uite niciodată. El se opri ca să-și arunce haina și eșarfa, dându-i acces la pieptul lui neted. La căldura lui.

El o sărută pe gât, trăgând de marginea corsajului până când sânii ei se rostogoliră liberi peste corset și balenele tari de fildeş. Coborî buzele și îi supse sânul, jucându-se cu limba peste sfârcul umflat.

Peretele din spatele lor era plin de frunze verzi ceruite și de flori galbene dantelate. El se întinse spre perete și rupse o floare, trecându-i-o peste obraz și pe buze. Dinții ei prinseră o petală. Avea un gust slab de miere. Mirosea a lămâie.

El trecu petalele peste valea dintre sânii ei. Urmări petalele cu buzele, tachinând și sugând, învârtindu-și limba peste sfârcurile ei până când ea începu să gâfâie, fără suflare.

Floarea îi găsi pânțele, coborî mai jos. El îi desfăcu și mai tare picioarele și presă petalele reci și netede peste miezul ei.

Avea să i se dăruiască, într-un moment de nebunie. Avea să i se deschidă, să îl lase să-i ofere plăcere.

El o desfăcu larg cu degetele, și apoi floarea trecu încet peste centrul ei, peste locul acela umflat care tânjea nebunește după atingerea lui. Degetele lui înlocuiri petalele, trecând peste ea, ușor la început, apoi mai apăsător, mai poruncitor.

Ea îi găsi din nou buzele, și limba lui intră în gura ei în ritmul degetelor.

Își descheie pantalonii, și sexul lui țâșni liber, găsindu-i miezul, alunecând peste pânțele ei.

– Oh.

Nu se putu opri, și sunetul îi scăpă de pe buze.

Nu era ignorantă. Le auzise pe fetele de la Pink Feather descriind actul, modalitățile, posibilitatea durerii... și poate chiar a plăcerii, cu persoana potrivită. Cu cineva pe care îl alegeai. Nu cu un client.

Mădularul lui tare și lung. La fel de neînduplecat ca banca de fier de sub genunchii ei.

Se întinse și îl cuprinse în palme.

– Ah, gemu el. Da. Atinge-mă. El își apropie degetele de ale ei, arătându-i cum îi plăcea. Ea se mișcă în sus și în jos între trupurile lor, și îl controlează pe deplin, în timp ce el stătea cu capul pe spate, cu mușchii de la gât încordați. Da, gemu el. Dar apoi spuse, cu respirația întretăiată: Ne vom căsători în curând. Putem aștepta.

Ar fi făcut asta pentru ea. Ar fi renunțat la plăcere. Îi simți autocontrolul în tot trupul ei, până în străfundul inimii.

Își ridică șoldurile și aduse carnea lui în contact cu a ei. Se deschise mai tare, atingându-i tăria cu miezul ei.

– Nu trebuie să așteptăm, spuse ea. Am nevoie de tine, James. Aici. Îi arată unde cu trupul ei, apăsându-se în jos, vulnerabilă, deschisă... pierdută pentru totdeauna.

— Ești sigură? întrebă el. Sunt dormitoare sus. Cel puțin am putea...

Nu era timp pentru cuvinte frumoase. Doar pentru dorința crudă.

— Sunt sigură, spuse ea. Aici. Acum.

„Acum. Fă-o acum.“

El îi săltă coapsele. Vârful lui o împinse.

— Lasă-te în jos peste mine, spuse el. Își ținu respirația sub ea, tensionat de efortul de a rămâne liniștit, în timp ce ea se lăsa în jos, centimetru cu centimetru de strângere mătăsoasă.

La început, mărimea lui fu incomodă. Senzația necunoscută... Căldura și pulsația lui în interiorul ei...

— Dorothea.

El își îngropă fața în gâtul ei. Vocea lui îi provoca fiori pe șira spinării.

„Nu Dorothea. Charlene.“ Cuvintele aproape că îi ieșiră printre buze, cu o nevoie atât de copleșitoare, că își mușcă buzele până la sânge.

Măinile lui mari îi cuprinseseră coapsele în timp ce începu să se miște în interiorul ei. Încet la început, apoi mai repede. Împingând... apăsând... conducând-o. Ducându-i înainte.

Ochii verzi străluceau. Părul negru îi căzuse pe frunte.

El îi cuprinse sfârcul cu buzele și supse. Ea își vârî mâinile în părul lui, în timp ce se mișcau împreună. Știuse că avea să fie așa. Că el avea să o ducă departe și să nu o mai lase să-și recapete răsuflarea niciodată.

Acum intrase aproape cu totul. Era încordată și o ustura, dar apoi el o ridică puțin și o atinse cu degetul. Îi găsi carnea sensibilă, și în curând ea gemea din nou deasupra lui, iar umezeala ei îi ușură trecerea; ca o coardă întinsă, vibrând, plăcerea se înălța în valuri lente, senzuale.

Toată viața trăise sub un umbrar de frunze, cutreierând în întuneric. Acum, în brațele lui, știa cum era viața unui șoim care plana peste copaci. Sentimentul imponderabil al pământului care rămânea în urmă și al urcușului spre o nouă înălțime imposibilă.

Când se gândi că avea să moară, când mușchii stomacului i se încheștară până ajunseră s-o doară, zbură peste marginea pădurii

într-o rază de plăcere atât de intensă, că o arse până la cenușă în brațele lui puternice.

Ea era fierbinte ca un soare tropical, fierbinte și umedă în jurul lui, iar climaxul ei îi strângea încă mușchii în jurul mădularului său.

– Înfășoară-ți picioarele pe după mine, spuse el.

Și ea o făcu. Încercuindu-l complet. Cu picioarele împreunate după spatele lui, în timp ce el îi ținea în mână fundul voluptuos.

El intră până la capăt, apoi îi săltă coapsele, strecurându-se aproape cu totul afară.

Și din nou înăuntru.

Mai repede acum. Ținând-o exact acolo unde voia să o aibă. Ridicând-o și atingând locul acela atât de îndepărtat din interiorul ei. Cel care îi cunoștea numele. Și care nu avea să mai cunoască niciodată altul.

Ea era ducesa lui. Ducesa lui pasională, impulsivă, sinceră.

– Nu pot să cred că te-am găsit în vechea și recea Anglie, șopti el în valurile decadente de mătase ale părului ei.

Împinse din nou, iubind modul în care ea îl cuprindea, primindu-l înăuntru și cerând mai mult cu ochii și gemetele acelea șoptite.

– Nu vei dansa niciodată pentru altcineva în afară de mine, porunci el.

– Niciodată, gâfâi ea.

– Ducesa mea dansează doar pentru mine.

– Da. Doar pentru tine.

Acum presiunea era tot mai mare și plăcerea creștea.

– Bine, gâfâi el. E atât... de... bine.

El se mișcă mai repede, împingându-se în căldura ei mătăsoasă. Ea gemu și își trecu unghiile peste spatele lui, prin inul cămășii. James se mișcă mai tare și mai repede. Erau atât de aproape acum.

Ochii ei erau strâns închiși, de parcă și-ar fi ascuns lacrimile. El încetini. Folosi fiecare rezervă de putere ca să se oprească. Ea era o inocentă. Era prima dată pentru ea. Afară, cu fustele ridicate până la mijloc. El nici măcar nu își scosese hainele.

— Dacă te doare, icni el, dacă nu vrei asta, trebuie doar s-o spui.

Ochii ei se deschiseră larg. Albastrul mării în larg îl înghiți.

— Nu vreau să te oprești. Înțepă... puțin. Dar e... Zâmbi sfioasă. Înverșunat, și înduioșător, și periculos, și... frumos. Toate deodată.

El rămase tăcut, cu mădularul tresărind înăuntrul ei, implorând descărcarea.

— Tu ești frumoasă, spuse el. Și o sărută pe obraz. Nu vreau să te rănesc niciodată. Niciodată.

Ea se așază mai bine. Se relaxă în jurul lui. Alunecând ezitant la început, apoi cu mișcări mai îndrăznețe, folosindu-se de bancă, ea găsi un ritm care îl făcu să-și piardă ultima fărâmbă de autocontrol.

— Oh, gemu ea, cuprinzându-l cu totul înăuntrul ei și frecându-se de el.

Acest sunet neînsemnat fu aproape covârșitor pentru el. Încercă să își păstreze controlul. Să găsească puterea care se afla atât de adânc în el, încât nici nu știuse că exista. Rămase la marginea climaxului, voind să vină și ea cu el.

Se întinse și își folosi degetul arătător exact în locul potrivit.

Banca se scutura sub ei. Cizma lui James lovi într-o nouă poziție, sperind o pasăre, care zbură cu un tril de protest.

La naiba cu scrupulele.

Ea era ducesa lui. Și el avea s-o revendice fără să mai aștepte nici un moment. Îi trase brațele în jurul gâtului lui și îi puse picioarele mai strâns în jurul mijlocului său. O prinse de fund, simțind orgasmul cum se apropia ca un uragan tropical, adunând căldură și energie, învârtelindu-se atât de repede, că nu mai exista nimic în afară de această dorință călăuzitoare.

Ea se prinse de el, respirând cu gâfâieli scurte, rapide. Când izbucni furtuna, și el își dădu drumul în ea, fu înduioșător și periculos și toate lucrurile pe care le spusese ea.

El își sprijini fruntea de sâni ei catifelati, ascultând bătăile rapide ale inimii ei. Îi plăcea să-i simtă curbele apăsându-l. Îi plăcuseră strigătele ei, naturale și neexersate. Fără nici un artificiu.

Să i-o tragi propriei tale logodnice la un bal Cyprian. Nu era deznodământul obișnuit al unei asemenea seri. De obicei, se termina în brațele unei curtezane versate.

O curtezană ar fi știut prețul. S-ar fi așteptat să îi dăruiască o bijuterie și să plece.

Spusese că nu voia s-o rănească. Dar oare nu avea să facă exact asta dacă se căsătorea cu ea și apoi o lăsa singură în Anglia? O dădu jos din poală, încheindu-se la pantaloni. Ea se cuibări alături de el pe bancă.

De undeva dintr-un izvor neastupat ce se afla în fântâna întunecată a sufletului său, țâșni tandrețea. Îndepărtă o buclă de păr umed de pe obrazul ei catifelat și rotund și i-o dădu după ureche. Voia să-i promită că va rămâne pentru totdeauna alături de ea.

Voia să îi spună ce voia ea să audă.

Dar nu putea face asta.

Trebuia să rămână tăcut.

Să facă ce făcuse întotdeauna. Să dăruiască bijuterii scumpe și să plece.

Tăcerea asta o omora.

Îi sfărâma inima din piept în bucățele. Când urma a se ridica, avea să se audă un pârâit găunos. Avusese momentul ei de nebunie. Focul din ochii lui și căldura din trupurile lor unite. Avea să și le amintească întotdeauna.

Dar acum trebuia să-i spună. Chiar dacă astfel își distrugea toate planurile.

– James, începu ea, dar el nu o auzi.

Se ridicase deja de pe bancă, intrând în umbră.

Charlene îl auzi frecând amnarul de iască. În curând, aprinse o lumânare. Probabil aici fusese încântător cândva, dar acum planetele se sălbăticleseră și via se răsucea pretutindeni, spărgând coloanele de piatră și încolțind printre lespezi. Cu toată viața aceea vegetală, aerul era cald și umed, păstrând încă soarele zilei într-o dezlănțuire de vlăstare verzi.

Mai putea aștepta câteva minute.

– Ce e locul acesta? întrebă ea.

James se așeză lângă ea, ținând-o din nou în brațe.

— Sera de orhidee a ducelui. A fost obsesia lui. Petrecea ore întregi aici în fiecare zi, cultivând noi specii exotice.

Privi spre tavanul crăpat de sticlă.

— Acum i se spune „ducele nebun“. Se pare că nimeni nu a mai fost pe aici de ani de zile. Obişnuiam să mă joc cu Nick aici în copilărie, pretinzând că eram exploratori.

Nick trebuia să fie Lord Hatherly, bărbatul care îl izgonise pe Grant.

— Suntem prieteni din copilărie, continuă James. Eu am plecat în Indiile de Vest. Am explorat jungle adevărate. Anglia e prea domestică pentru mine, prea fixată în obiceiurile ei. Nu aş putea fi niciodată fericit aici, Dorothea. Sper că înţelegi asta.

Da. Vedeai asta. Era făcut pentru spaţii deschise, nu pentru săli de bal sau teatre.

— James, trebuie să îţi spun ceva, şopti ea, şi cuvintele îi ieşiră cu forţa de pe buze.

El îi mângâie obrazul.

— Mai întâi lasă-mă să-ţi arăt ceva.

Scoase o cutiuţă mică, albastră, învelită în catifea, din buzunarului jachetei lui aruncate.

„La naiba. Te rog, să nu fie...”

— A fost al mamei mele, spuse el, deschizând cutia.

„Diamante.”

— Numele ei era Margaret. Te-ar fi plăcut. Voia ca eu să fiu fericit. Şi tu m-ai făcut mai fericit decât aş fi crezut că pot fi vreodată.

Nu era ostentativ. Doar un mănunchi mic de diamante, tăiate în formă de floare, aşezate într-o ramă delicată de aur răsucit.

— Eşti atât de tăcută, spuse el. Nu-ţi place. Poţi să alegi ceva mai bun, mai potrivit pentru...

— Îl ador.

Îl adora pe el. Nu, nu îl adora.

— Atunci încearcă-l. Îi prinse mâna, dar ea se împotrivi. Dacă îi strecura inelul pe deget, avea să viseze doar pentru o secundă că el îi dăruia inelul ei. Lui Charlene.

El se încruntă.

— Nu vrei să-l porţi?

– Oh, James, bineînțeles că vreau.

El îi strecură inelul pe cel de-al treilea deget și îi sărută încheieturile.

– Știi că am spus că voiam un aranjament comercial, dar apoi tu m-ai trântit în fund pe propriul meu covor. Ce puteam să mai fac?

Ea zâmbi, amintindu-și momentul acela. Groaza de pe chipul contesei. Majordomul agitat.

– Uite-l, respiră el, trecându-i degetul peste buze. Zâmbetul acela. Zâmbetul acela orbitor. Un zâmbet pentru care un bărbat s-ar da peste cap.

– James. Nu.

– De ce? Am nevoie de cineva ca tine, cineva atât de plin de lumină, de viață și de convingere. Mi-ai spus că am responsabilitatea de a crea un nou gen de fabrică. Și cred că ai dreptate. Am pus un arhitect să traseze planurile.

Asta era ceva. Un licăr de bine în mormanul de funingine al atâtor minciuni.

– Sunt dispus să încerc. Sunt dispus să învăț cum să fiu un tată mai bun. Un om mai bun. Flor nu a mai țipat de când te-a întâlnit. Nu știu ce i-ai spus, dar acum s-a liniștit și își face toate lecțiile. Am izgonit guvernanta aceea îngrozitoare. Poți să alegi una nouă.

Preț de o clipă, Charlene își imaginează o lume diferită. Una în care puteau fi o familie. James, Charlene și Flor. În lumea asta, ea s-ar fi născut ca fiică legitimă a contelui. În lumea asta, ar fi putut purta inelul mamei lui.

Era un vis seducător.

Dar care nu se putea îndeplini niciodată.

Însă el era dispus să se schimbe. Pentru ea.

Nu, nu pentru ea. Pentru Dorothea. Pentru femeia care credea că era. Pură. Bună. Dintr-o familie sus-pusă.

– Nu voi fi soțul pe care îl meriți, spuse el. Nici măcar nu voi fi aici în cea mai mare parte a timpului. Dar, când voi fi, voi încerca mereu să te fac să zâmbești. Și nu voi renunța niciodată să încerc să îți cuceresc inima.

Ea își întoarse fața de la ochii verzi care străluceau ca smaral-dele printre frunzele de viță și printre flori.

El îi prinse bărbia între degete și o întoarse din nou cu fața spre el.

— La naiba. Am stricat totul.

— Nu. Nu tu. Eu. Eu nu sunt... ea. Femeia despre care vorbești tu. Eu nu sunt... De ce spui lucrurile astea, naiba să te ia?!

El zâmbi.

— Vezi? Nici o debutantă așa cum se cuvine nu ar spune așa ceva. O trase mai aproape și îi sărută colțul gurii.

„Pentru că nu sunt cum se cuvine, nici debutantă, nici nimic din lucrurile care ar trebui să-ți caracterizeze ducesa.“ Ar trebui să i-o spună acum, altfel nu avea să mai poată rosti niciodată aceste cuvinte.

Nu putea. Ce credea că avea să se întâmple? Credea că avea să renunțe la Dorothea și să se căsătorească cu ea? Ducii nu se căsătoreau niciodată cu fete nelegitime care fuseseră educate să fie curtezane.

Charlene avea să piardă educația lui Lulu, iar ochii lui James aveau să-și piardă strălucirea aceea plină de venerație.

— Deci ce trebuia să-mi spui? o întrebă el, frecându-și nasul de gâtul ei.

Inima îi bătu mai tare, lovindu-se de cutia toracică.

Un strop de apă căzu de pe o frunză de sus și se opri pe obrazul lui Charlene.

În St. James, Dorothea deșerta cuferele cu zestre, trecând în revistă pânzeturi fine de in și dantelă. Pregătindu-se pentru nuntă.

Acasă, Lulu se visa pictând castele ruinate în câmpuri de flori sălbatice.

Charlene închise ochii.

— Doar că trebuie să mă întorc. Prietenele mele trebuie să fie îngrijorate, șopti ea.

„Lașă.“

— O să te duc la Vauxhall. Când îi simți tensiunea, îi zâmbi și o mângâie pe obraz. Nu te îngrijora. O să te las lângă intrare.

Nimeni nu te va vedea alături de Calamitatea Sa înainte de nuntă. Luă o lumânare din candelabru, o prinse de mână și o conduse afară, în aerul rece, sub cerul înstelat. Ea se înfioră și se înfășură mai strâns în mantia neagră.

În interiorul caleștii capitonată cu piele stacojie, în brațele lui puternice, sentimentul de lipsă deveni atât de acut, că îl simți pe buze. Farmecul dulce al mierii și amărăciunea ceaiului de calapăr. Asezonat cu lacrimi sărate.

El o trase mai aproape, învăluind-o în căldura lui. Inelul mamei lui îi atârna greu pe deget. Acum, durerea pierderii lui avea să fie mult mai rea. Dar el nu fusese niciodată al ei. Nu cu adevărat. Tot ce avuseseră fusese clădit pe o temelie de minciuni.

Trebuia să găsească o cale de a-i da inelul Dorotheei a doua zi, dimineața devreme.

Se vedeau deja arcadele de la Vauxhall.

– Oprește trăsură, spuse ea. Te rog. Simțea că era gata să se prăbușească și să înceapă să plângă în brațele lui. Trebuia să plece.

El dădu lacheul la o parte și o ajută să coboare din trăsură.

– Lady Dorothea.

Se înclină, înalt și poruncitor, duce până în măduva oaselor.

Ea făcu câțiva pași. Se întoarse. Nu-i păsa de ce spuneau oamenii din jur. Alergă înapoi la el și se ridică pe vârfuri, cuprinzându-l cu brațele pe după gât.

Buzele lui le găsiră pe ale ei, și o sărută până rămase fără suflare. Până își uită numele. Până rămaseră doar căldura, urgența și dulceața.

Sărutul acesta trebuia să dureze. Ultimul lor sărut.

Trebuia să dureze o viață.

În cele din urmă, el se îndepărtă.

– O să vin în vizită mâine-seară, spuse el. Nu mă pot ține de parte de tine, Dorothea.

Se urcă înapoi în trăsură.

– La revedere, James, șopti ea, știind că nu avea să existe nici un mâine.

Capitolul 24

James nu avea de gând să mai aștepte săptămâni înainte de a se căsători cu Dorothea.

Nu după ce se întâmplase noaptea trecută. Poate că o recunoscuse cineva. Ea îi promisese să se poarte ca o adevărată ducesă, dar îi făcuse promisiunea în timp ce el intra în ea. Probabil i-ar fi promis orice. Era mai bine să se căsătorească rapid cu ea și să o îndepărteze de ochii lumii bune.

Să o ducă în patul lui, acolo unde îi era locul.

Imaginându-și ce aveau să facă în enormul pat ducal, care se-măna cu o insulă, izolați timp de zile... săptămâni... își simți inima bătându-i mai repede și palmele umezindu-i-se.

Luă o înghițitură din ciocolata fierbinte și prea slabă.

— Am hotărât să-l îmboldesc pe arhiepiscop și să obțin o licență specială, îi spuse el lui Nick, care era așezat în fața lui în camera în care se lua micul dejun, la Brook's.

Nimic nu se schimbase aici în ultimii zece ani cât James fusese absent. Portarul cu favoriți cărunți îl recunoscuse imediat, atunci când sosise împreună cu Nick, cu o seară înainte. În dimineața asta, sala în care se lua micul dejun avea același aer mormântal dintotdeauna, cu chelneri discreți alunecând neauziți peste covoarele groase, servind cornuri fierbinți și cafea membrilor clubului, care își îngrijeau durerile de cap provocate de coniac și se recuperau după pierderile de la mesele de joc.

Nick privi spre el pe după colțul ziarului.

— Iar te apucă?

— De ce să aștept să mă însor în Surrey? O să mă însor aici în Londra, cu licență specială.

Cuvintele acestea, rostite cu voce tare, îl făcură să se simtă fericit. Nu că și-ar fi dorit să examineze sentimentul prea de aproape. Era chiar acolo, ca o vână de aur ascunsă într-un munte de granit.

— Tocmai asta îmi imaginam și eu că ai spus. Nick lăsă jos ziarul și ridică sprâncenele în direcția unui chelner subțire și elegant,

care se grăbi spre masa lor. Morley, spuse Nick, adu un doctor iscusit, o găleată de apă rece și o doză puternică de laudanum. Excelența Sa se simte rău.

Morley se înclină și pocni din degetele înmănușate în alb, în direcția unui tânăr chelner.

– O să am grijă de asta imediat.

James clătină din cap.

– Nu va fi nevoie, mă simt bine. Hatherly vrea doar să se distreze puțin.

– Sunt foarte ușurat să aud asta, Excelență, spuse Morley, cu fața lui lungă și lipsită de orice expresie.

Se înclină și se întoarse la postul lui.

– Ar fi trebuit să mă ajuți cu sticla aceea de whisky de contrabandă aseară, mormăi Nick. Dacă ți-ar fi pulsat capul de durere cum îmi pulsează mie, nu te-ai fi gândit la un lucru atât de nesăbuit ca însurătoarea.

– Lady Dorothea îmi inspiră... fapte necugetate.

– Numai dacă mi s-ar pune un pistol în piept m-aș simți inspirat să mă însor.

James își termină ciocolata.

– O să vezi când o s-o întâlnești mâine, de vreme ce vei fi unul dintre martori. Nu e o debutantă obișnuită. E extraordinară...

Cu cel mai interesant amestec de pasiune, inteligență și frumusețe pe care îl cunoscuse vreodată James, deși nu i-ar fi stat bine să remarce chiar el asta. Nu în salonul de la Brook's, unde intrarea soțiilor era strict interzisă.

Nick încuviință.

– Bine. Dar o să-ți tot ofer argumente în favoarea burlăciei până în momentul în care preotul o să-ți tragă clopotele de înmormântare.

– Știi că trebuie să mă căsătoresc. James încercă să ridice blazat din umeri. Poate fi și mâine, la urma urmei.

– Nu mă prostești, să știi. Nick rupse în două un corn și îl unse cu unt din belșug. Numai tu ești în stare să faci ceva atât de dezonorant și să te îndrăgostești de propria ta soție.

Să se îndrăgostească? James nu ar fi folosit acest cuvânt. Jurase să renunțe la dragoste după moartea mamei lui. Recunoștea

că se simțea oarecum diferit. Probabil că de vină era strălucirea care rămăsese după noaptea extraordinară pe care o avusese.

Dacă Dorothea se purta bine, avea s-o trateze cu respect și blândețe cât timp se afla în Anglia. Nu avea nici o îndoială că și ea avea să fie, la rândul ei, o mamă bună pentru Flor și pentru viitorii lor copii, în timp ce el avea să se afle în străinătate. Chiar dacă nu se purta deloc impecabil, el credea că îi păsa cu adevărat de fiica lui și spera că reputația familiei ei, împreună cu noul ei titlu, aveau să netezească drumul lui Flor spre înalta societate.

— Poți să-ți bați joc cât vrei, spuse James, dar niciodată nu trebuie să spui niciodată. O să găsești zilele astea o femeie dispusă să treacă cu vederea multele tale greșeli.

— Nu o să se întâmple așa ceva. Nick atacă alt corn. Aș vrea să fi fost și Dalton aici, să te facă să regăsești măcar un dram de rațiune. Ți amintești jurământul nostru? Nu ne vom căsători niciodată și, mai presus de toate, nu vom deveni niciodată ca tații noștri.

— Eu nu voi deveni niciodată ca tatăl meu, spuse James. Știi că nu am plănuit așa ceva. Viața mi-a aruncat în drum cotitura asta, și eu fac tot ce pot ca să scot ce e mai bun din ea.

Era mai mult decât atât, dar James nu voia să recunoască că Dorothea aproape că îl făcuse să uite de aversiunea lui față de intimitate.

— Știu. Nick oftă. Iartă-mă, mă doare capul al naibii de tare. E mai bine să mă duc și să mă culc, să văd dacă nu scap de durere. Se ridică și aruncă șervetul. Salută-l din partea mea pe arhiepiscop.

James își termină singur micul dejun, iar gândurile i se întoarseră la sera de orhidee și la Dorothea, la care se gândise întruna din seara precedentă, de când o lăsase la intrarea în Vauxhall. Era împotriva codului său moral să siluiască o debutantă inocentă, chiar dacă era logodnica lui. De asta trebuia să se căsătorească cu ea imediat. Poate că îi purta deja moștenitorul.

Lady Desmond avusese absolută dreptate atunci când refuzase să-l lase s-o vadă pe Dorothea, fiindcă el nu se putea controla când era în preajma ei. Și nici nu voia. Avea să o facă a lui iar și iar.

Gândul acesta aprinse scânteii în mintea lui.

Nu avea să o lase să plece din patul lui până nu epuiza fiecare modalitate de a o face să zâmbească, să geamă și să îi strige numele.

Inelul cu diamant al ducelui fusese legat într-o batistă din chembrică simplă, ascunsă în buzunarul de la mantia lui Charlene. Întoarse capul spre intrarea principală, pentru a suta oară. Îi trimisese un bilet lui Manon, rugând-o s-o aducă pe Dorothea la biserica St. Paul, în capătul de apus al pieței, pentru o chestiune de viață și moarte.

Întârziau de aproape jumătate de oră.

Charlene nu-și putea permite să stea liniștită și să se gândească. Trebuia să facă ceva, ca să nu se gândească la Ja... la duci. Trebuia să aranjeze totul pentru ucenicia lui Lulu. Trebuia să stabilească o întâlnire cu un doctor și să își silească mama să ia parte la ea.

Trebuia să nu se mai gândească la ochii aceia verzi care se uitau în sufletul ei și îi descopereau cele mai profunde năzuințe. Petale mătăsoase de floare mângâindu-i buzele. Locul dureros dintre coapsele ei, care pulsa de cunoașterea lui, pulsul care îi bătea încă numele.

Nu îl putea învinui fiindcă luase ceea ce ea îi oferise liber. Crezuse că era viitoarea lui ducesă. Așa că acum aștepta, drapată în negru, purtând poate în pânțecul copilul nelegitim al unui duce. La urma urmei, era fiica mamei ei. Apărările ei atât de grijuliu înălțate se dărmaseră ca un castel din cărți de joc în îmbrățișarea lui.

Uriașa ușă sculptată a bisericii se târî pe dușumelele de piatră. Razele soarelui străpunseră întunericul, iluminând un înger de marmură aplecat pe un pedestal. Manon apără. Când o zări pe Charlene, deschise ușa mai larg și se dădu la o parte. Lady Dorothea pluti pe dușumea, cu o bonetă de paie acoperită cu un vâl alb punctat și o rochie de un roz palid, împodobită cu crini brodați și cu perle de cultură.

Charlene simți că i se încăleștează fâlcile. Cum ar fi putut cineva să creadă că ea era fata asta frumoasă ca un tablou, învăluită în roz perlat – grațioasă, elegantă și sfioasă? Charlene se ridică, dar

Dorothea îi făcu semn să se așeze din nou pe banca de lemn de stejar și luă loc alături de ea.

Manon stătea de pază în spatele lor, gata să le alerteze dacă intra cineva în biserică. Îi adresă lui Charlene un semn încurajator.

Dorothea se întoarse spre Charlene, iar albastrul de miez de vară al ochilor ei se văzu prin materialul subțire al vălului.

– Domnișoara Beckett? șopti ea.

Charlene încuviință.

– Îți mulțumesc că ai venit să ne întâlnim, Lady Dorothea.

Dorothea o privi pe Charlene prin văl.

– Chiar suntem atât de asemănătoare? Din momentul în care mi-a povestit mama ce s-a întâmplat, am fost foarte curioasă.

Ochii ei se uitară spre galerii, apoi dezlegă panglica care îi ținea vălul alb.

Când își ridică vălul, inima lui Charlene se opri. I se păru că se uita într-o oglindă, cu o sticlă ușor ondulată, care distorsiona imperceptibil imaginea.

Își ridică și ea vălul.

– Oh! Dorothea își duse mâna la gură, acoperind exclamația. Extraordinar, șopti ea. Am putea fi gemene.

Cele două fete se uitau una la alta fascinate. Nu era de mirare că șiretlicul reușise.

– Nu trebuie să fim văzute împreună, spuse Charlene, așezându-și din nou vălul. Contesa ar fi furioasă. Trebuie să îți dau ceva.

Dorothea își acoperi din nou fața.

– Habar nu aveam că ești. De ce te-a ținut tata ascunsă? Nu știu cum să-ți explic ce jenant e să mă întorc acasă după o lungă călătorie și să aflui nu doar că am o soră vitregă, ci că mama a aranjat ca tu să-mi faci rost de un duce. Zâmbi. Sigur că eu nu dădeam nici un semn că aș fi fost în stare de așa ceva... dar totuși...

Charlene voi să-i ia mâna, dar se opri. Trebuia să-i dea rapid inelul. Nu puteau fi văzute împreună.

– Sper că nu ți-am produs nici o suferință.

– Am știut dintotdeauna că părinții aveau să-mi aleagă un soț. Sunt fiica ascultătoare. Asta sunt eu.

În vocea ei era o nuanță de răzvrătire care îi încălzi sufletul lui Charlene.

– Uneori mă simt ca o marionetă de pe scena teatrului Punch, cu mama trăgând de sfori. Te-ai simțit vreodată în felul acesta, domnișoară Beckett?

O senzație de vertij o lăsă pe Charlene aproape fără suflare, împingând-o la granița unei noi conștientizări.

– Știu exact ce simți, spuse ea. Crescuse invidiind-o pe Dorothea, dar viața surorii ei nu fusese o poveste cu zâne. Avea o mamă despotică, un tată nesăbuit care umbla din floare-n floare și povara așteptărilor lumii bune de a încheia o căsnicie strălucită.

– Toată lumea spune că ducele e o brută de proastă reputație, spuse Dorothea. E adevărat?

Charlene clătină vehement din cap.

– Nu-i asculta. Îi place să șocheze, asta-i tot. Poartă cuțite în cizme și cântă la o chitară spaniolă. Nu o să știi niciodată ce va face în momentul următor... dar nu e deloc lipsit de bunătate. Vei vedea. E puternic... și bun.

Dorothea plecă ușor capul într-o parte.

– Vorbești de parcă... nu știu... de parcă l-ai admira.

– Îi admir lipsa de convenționalism.

– Ai sentimente față de el?

Charlene se strădui să râdă, dar râsul i se păru fals chiar și ei.

– Va fi bun cu tine.

– Nu ai răspuns la întrebarea mea, domnișoară Beckett.

Pentru prima dată, vocea ei sună ca a contesei. Era bine să vadă că Dorothea avea ceva din coloana vertebrală a mamei ei, fără lipsa de milă a acesteia.

– Bineînțeles că nu, spuse Charlene.

Dorothea rămase tăcută.

– Minți. Aud asta în vocea ta. Prinse degetele lui Charlene. Pot să mă căsătoresc cu un bărbat pe care îl iubește sora mea? șopti ea. Pot?

Charlene clipi, alungându-și lacrimile neașteptate.

– Contesa m-a închiriat pentru că am fost crescută să fiu o... curtezană. Înghiți cuvintele, simțind că o mânjea pe Dorothea cumva, chiar și numai rostind această vorbă. Ducele are nevoie

de o mireasă respectabilă, potrivită. Vreau ca tu să te căsătorești cu el. Vei fi o ducesă perfectă... și sper că vei fi o mamă bună pentru fiica lui, Flor.

Dorothea îi cercetă fața prin vâl.

– Mama mi-a spus despre fică, și știu că nu aş putea niciodată s-o învinuiesc pentru că s-a născut în afara... vreau să spun...

– E în regulă. Charlene știa că Dorothea nu intenționase s-o jignească. Sunt ușurată să aud că ești înțeleghătoare.

Și acum misiunea ei se terminase. Știa că Flor avea să fie pe mâini bune. Și James avea să fie încântat cu mireasa lui, neașteptat de blândă și de respectabilă.

– Uite. Charlene puse în palma Dorotheei inelul învelit în in. Îți era destinat ție. Se ridică. Trebuie să plec.

– Așteaptă. Dorothea o prinse de braț. Mai e ceva. Ducele i-a trimis vorbă tatei, dimineață, că ne vom căsători mâine cu licență specială. De ce atâta grabă?

Charlene simți un nod în stomac, de parcă ar fi lovit-o cineva. Se căsătoreau a doua zi.

– Domnișoară Beckett?

– Eu și ducele... aseară... începu Charlene, dar cuvintele nu voiau să iasă.

– Da? o îndemnă Dorothea.

Charlene văzu cum ridică din sprâncene sub vâl.

– Oh, respiră Dorothea. Înțeleg. Puse inelul în geanta ei. În cazul acesta, chiar ai impresia că o să creadă că suntem una și aceeași persoană? Și dacă ghicește adevărul și te ia *pe tine* cu el în unul dintre castelele lui din Northumberland?

Charlene se întoarse cu spatele.

– Asta nu se va întâmpla niciodată. Zâmbi, chiar dacă simțea că îi venea să plângă. Căsătorește-te cu el și fii fericită. Fu surprinsă să-și dea seama că o spunea din suflet.

Dacă împrеjurările ar fi fost altele, poate că ea și cu sora ei vitregă ar fi putut fi prietene.

Lady Dorothea se ridică, și Charlene o urmă.

– Voi încerca, spuse Dorothea. Ezită, întinzând mâna la început și îmbrățișând-o apoi pe Charlene în mod impulsiv. Îți doresc numai bine, domnișoară Beckett.

Charlene și Manon schimbă un zâmbet, apoi Charlene se întoarce în grabă la tumultul din piață. Mâna i se îndreaptă involuntar spre buzunarul gol.

Dorothea avea să se căsătorească a doua zi cu ducele, și pentru Charlene nu aveau să mai existe diamante.

Foarte bine, se îmbărbătă ea. Diamantele erau doar o modalitate de a spune: „Ești proprietatea mea“. Și Charlene nu putea accepta niciodată asta.

Capitolul 25

– Încă ai timp să oprești nunta, spuse Nick.

James clătină din cap. Nu, nu avea. Nu în cazul în care Dorothea ar fi putut să-i poarte deja copilul în pânțe.

Dorise să organizeze ceremonia în casa lui din oraș, unde Flor și Josefa aveau să sosească în curând, dar contesa insistase asupra bisericii, spunând ceva despre un văr care era preot.

Acum, în fața altarului drapat în aur, prezidat de un cleric vârstnic, cu robă neagră, eșarfă albă și perucă cu bucle albe, James se gândea doar la sera cu orhidee. La mirosul petalelor zdrobite și la gemetele întretăiate ale Dorotheei.

Razele soarelui dansau pe covorul roșu. Mireasa intră în biserică.

James simți că-i sare inima din piept. Dorothea era radiantă, în mătase de un roz palid, vărgată cu fire de aur care străluceau în razele ce se filtrau prin vitraliile rotunde.

„Atât de frumoasă.

O să fie bună.“

Purta o bonetă cu boruri largi, împodobită cu trandafiri roz, care îi umbrea fața, dar își dădu seama că era agitată și nu zâmbea. Străbătu culoarul cu pași mărunți, nesiguri.

El dorea să se grăbească, fiindcă avea nevoie să o vadă lângă el, pentru a se uni cu ea în nume și apoi în trup. Tânjea după căldura zâmbetului ei, după sclipirea provocatoare din ochii ei. Îi aprecia chiar și talentul de a-l înfuria, felul în care nu ținea cont de ce se cuvenea, ironia cu care îi rostea titlul.

Când ajunsese în cele din urmă alături de el, James o luă de mână. Ochii ei se măriră, și își îndreptă capul, iar boneta de mireasă o ascunse de privirea lui.

Ceva nu era în regulă.

Ea părea... diferită. Probabil că emoțiile din ziua nunții erau de vină.

– Dorothea? întrebă el. E ceva în neregulă?

– Nu, Excelență, șopti ea.

El își suci gâtul ca să-i vadă fața. De ce nu își înclina privirea în unghiul corect? Ochii ei erau de un albastru-deschis, cu puncte cenușii de siliciu, dar erau mai rotunzi. Și conturul obrajilor era mai aspru? Buza de jos era mai subțire?

Avea halucinații?

Se aplecă mai mult.

– Ești Lady Dorothea?

Halal întrebare pentru o mireasă.

Un mușchi pulsă la încheietura maxilarului ei.

– Bineînțeles că sunt.

Vocea ei suna greșit – mai ascuțită, mai puțin răgușită.

Clericul ramolit începu să citească din Cartea Comună de Rugăciune, fără să bage în seamă conversația lor.

Cea de lângă el trebuia să fie Lady Dorothea, fiindcă părinții ei erau acolo, gata să semneze în registru. Dar James ar fi pariat pe domeniul lui că ea nu era femeia cu care făcuse dragoste în sera de orhidee. Nu putea spune de ce era sigur, dar știa.

Simți o greutate în stomac.

Lady Dorothea se întoarse cu fața spre el. Ochii ei mari și albaștri îi cercetară chipul. Degetele ei, înmănușate în alb, strânseseră mai tare buchetul de trandafiri albi și salvie, aproape rupându-le tulpinile.

Clericul zumzăia despre uniuni mistice și respect. Lady Dorothea inspiră adânc.

– Opriți-vă, spuse ea.

Cum clericul continuă să citească și să n-o audă, ea ridică vocea:

– Vă rog să vă opriți.

El saltă privirea din cartea de rugăciuni.

– Milady? E ceva în neregulă?

– Ne lași un moment, vicare? întrebă ea, înălțându-și curajoasă bărbia și amintindu-i lui James pentru prima dată de femeia pe care o ținuse în brațe printre flori.

Sprâncenele albe se ridicară. Ochii apoși priviră spre contesă, care se afla în prima strună.

James îi făcu un semn clericului.

– Avem nevoie de un moment.

O trase pe Lady Dorothea într-o parte a altarului. În spatele lor, contesa inspiră tremurător.

– Ei, care-i necazul?

Vocea lui Desmond bubui sub tavanul boltit.

Lady Dorothea privi speriată spre părinții ei. Puse buchetul pe grilaj și își dădu jos mânușa.

– Uite, șopti ea, scoțând ceva de pe deget. Ia asta.

Ochii ei străluceau de lacrimi. Diamantele și lucrătura filigranată de aur sclipiră în palma ei. Inelul mamei lui.

– Nu înțeleg, spuse el.

– Ai dat inelul acesta altcuiva.

James simți că îi exploda capul.

– Nu ai fost tu la Hatherly?

Ea clătină din cap, cu fața mai palidă decât florile din buchet.

– Și la Warbury Park? Erai tu? întrebă el.

Lord Desmond se ridică de pe scaun, cu mâna pe mânerul sabiei.

– Te avertizez, Harland...

Momentul de coșmar se îndoia și se tensiona de parcă ar fi fost catargul unei corăbii, gata să se prăbușească în furtună.

Umerii Dorotheei tremurau. James se uită la ea, dar nu simți decât un sentiment grețos de groază. Bănuia ce urma să spună ea.

Ea inspiră tremurător.

– Nu eram eu, Excelență, în nici una din ocazii. A fost sora mea vitregă.

– Înțeleg.

Părea să nu simtă nimic. Trupul îi era amorțit, de parcă s-ar fi scufundat sub valurile mării arctice.

– Numele ei e Charlene Beckett, spuse Dorothea. O veți găsi la numărul cincizeci, pe Rose Street, în Covent Garden. Îi apăsă inelul în palmă. Nu pot spune mai mult.

Un clopot de alarmă începu să cânte o melodie care îi umplu capul de durere.

„Minciuni. Înșelătorie și minciuni.“

Dorothea îl prinse de mânecă.

– Vă rog să nu vă supărați pe ea.

James îi dădu mâna la o parte.

– Trebuie să plec.

Se întoarse cu spatele la ea și cu fața la conte și la contesă. Nick îl privi batjocoritor.

– Nu mă căsătoresc azi, anunță James.

Contesa își duse rapid mâna la față.

Lord Desmond ridică mânerul sabiei.

– Pe naiba nu, mugi el.

James păși pe culoar.

Nick sări în fața contelui, împiedicându-l să-l urmeze. Ar fi trebuit să-l lase să vină. Lui James i-ar fi părut bine să îl poată turti pe Desmond, ca pe o bășică umflată ce era. Își înghițise valul de mânie și frustrare, încercând să fie îndeajuns de civilizat pentru societatea londoneză, dar nu mai rezista.

Îl doriseră pe Calamitatea Sa? Avea să le dea scandalul după care tânjeau, imediat ce o găsea pe femeia care îl păcălise ca pe un prost.

Ieși fulgerător pe ușile bisericii, sperându-și valetii.

– Rose Street, Covent Garden, urlă el, aruncându-se în trăsură.

Cu un scrâșnet asurzitor, o luară la goană pe stradă în jos.

Capitolul 26

Kyuzo lăsă brațele să-i cadă.

– Nu ești tu însăși astăzi.

„Poate că nu voi mai fi niciodată eu însămi“, se gândi Charlene.

Nu în momentul în care ducele și Dorothea se aflau în fața unui preot undeva în Londra, făgăduind să se iubească și să se respecte, până când moartea îi va despărți. Nu ar fi trebuit să-i pese, dar îi păsa. O făcea să se simtă neajutorată, și asta o înfuria.

Se rostogoli în picioare, gata să se apere de următorul atac. Se antrenau într-o cameră de la subsolul Teatrului Regal din Drury Lane, unde Kyuzo cunoștea pe unul din impresari. El le permise-se să facă exerciții acolo, într-o cameră mică mobilată cu rogojini de bambus.

Mirosul de transpirație o învălui. Ajustă materialul rochiei de bumbac pe care o legase ca să semene oarecum cu pantalonii bărbatești.

– Din nou. Își înțepeni spatele, găsind centrul de echilibru și ținându-și coatele strânse lângă corp.

Piciorul gol al lui Kyuzo se ridică. Charlene se răsuci și încercă să pareze lovitura, dar își pierdu echilibrul și se prăbuși pe dușumea.

– Emoția te face slabă, Charlene, o avertiză Kyuzo. Respiră. Golește-ți mintea.

Ducele o făcea slabă.

Naiba să-l ia.

Kyuzo se aruncă asupra ei cu o lovitură de sus în jos. Charlene blocă lovitura cu brațul stâng și pași în față ca să-i prindă brațul și să-l doboare la pământ, dar greși traiectoria și termină prin a fi strangulată, cu cotul lui pe gâtul ei.

– Ești dispusă să te oprești acum? o întreabă el. Mintea ta e în altă parte.

Într-o biserică. În care un preot îi întreba pe duce și pe Dorothea dacă exista vreo piedică în calea unirii lor legale. Și Charlene

nu era acolo ca să împiedice nunta cu una din grozăviile pe care și le imaginase în patul ei singuratic, cu o noapte în urmă.

Să se așeze pe altar și să își facă *seppuku*, sinuciderea rituală despre care îi spusese Kyuzo, în care războinicii japonezi dezonorați își luau singuri viața înfigându-și un cuțit în stomac cu o alunecare lină de la stânga la dreapta.

Asta ar fi oprit sigur nunta.

Charlene se lăsă pe dușumea, încrucișându-și brațele peste genunchi.

— Așa deci, spuse Kyuzo, așezându-se lângă ea. Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba? Ți-ai câștigat recompensa, nu? L-ai plătit pe Grant, și Luisa va fi ucenică.

— Da.

— E ducele? Chipul lui Kyuzo se încrâncenă, iar liniile din jurul gurii lui se adânciră. Te-a rănit?

— Nu. Charlene își strânse genunchii la piept. Nu în felul la care te referi tu.

— În ce fel atunci?

Charlene își apăsă fruntea pe genunchi.

— Ai fost îndrăgostit vreodată, Kyuzo?

— Oh, zâmbi Kyuzo. Deci e dragoste, așa-i? Ei bine, ai dreptate cu asta. Dragostea poate să doară.

— Da.

— Mi-am imaginat că eram îndrăgostit pe când aveam vârsta ta. Numele ei era Yuki și era fiica unui negustor bogat. Eu eram umilul fiu al unui pescar. Am iubit-o ani de zile în taină.

— Ea a răspuns afecțiunii tale?

— Nu contează. Cunoști restul poveștii. Corabia aceea m-a capturat. Nu am mai văzut-o niciodată pe Yuki.

„Corabia aceea m-a capturat.“

O propoziție scurtă care descria atât de multă suferință. Fusesse sclav pe corabia aceea timp de șase ani, înainte de a fugi pe străzile Londrei. Pe Charlene o duru inima pentru tânărul care fusese Kyuzo. Fără un ban, străin într-o țară străină.

— Nu știam, spuse ea. Îmi pare atât de rău.

— Nu-i vina ta. El privi zidul din față. A fost blestemata mea de vină, pentru că m-am îmbătat în seara aceea, gândindu-mă

la dragostea mea fără speranță. Nu eram atent atunci când m-au drogat.

– Ar trebui să te întorci în Japonia. Poate că ea încă te iubește. Poate că te așteaptă, privind marea în fiecare zi, credincioasă amintirii tale.

Kyuzo pufni.

– Prea târziu. A uitat de mine. Și eu am o viață nouă aici în Anglia și iubiri noi. O privi drept în ochi. Pentru tine nu e prea târziu, Charlene. Ești încă foarte tânără. Vei găsi dragostea din nou.

– Niciodată. Nu o să permit să mi se mai întâmple așa ceva.

Kyuzo zâmbi.

– Întotdeauna atât de dramatică.

Charlene privi panourile pictate pentru scenă, sprijinite de pereții camerei. Cer albastru strălucitor. Nori albi și pufoși.

Fantezia unei lumi fără fum de cărbune.

– Îi voi dărui lui Lulu o viață perfectă, jură ea. Voi trăi doar pentru ea.

– Onorabil, spuse Kyuzo. Dar dramatic. Zâmbind încă, se ridică și îi oferă mâna, ajutând-o să se ridice. Du-te acasă. Nu ar fi trebuit să te antrenezi astăzi.

Charlene își desfăcu fustele și își luă boneta simplă de paie.

– Îți mulțumesc.

Kyuzo îi făcu un semn și începu exercițiile de karate.

Charlene trecu încet prin piață. Kyuzo greșea. Nu avea nici o șansă de a găsi din nou dragostea. Avea să-și consacre tot restul vieții pentru fericirea surorii ei.

Era atât de cufundată în planurile pentru viitorul lui Lulu, că nu observă trăsura din fața casei lor până nu dădu cu nasul de ea.

Cu un nod în stomac, observă leul agresiv lucrat în aur de pe laterală.

Lord Grant. În casă. Cu Lulu.

Își aruncă boneta și deschise ușa de la intrare trântind-o, recunoscând imediat sunetul vocii lui Grant, care venea din salonașul din față. Nu mai avea timp să fugă înapoi după Kyuzo. Trebuia să-l înfrunte singură, înainte ca Grant s-o rănească pe Lulu. O luă la fugă pe hol și năvăli în salonaș, contând pe elementul surpriză.

Baronul era așezat pe un scaun, lângă șemineu. Se îndreptă spre el, dar niște mâini puternice îi prinseră brațele pe la spate și o siliră să se supună. Ea își răsuci gâtul ca să vadă cine era atacatorul ei. Era Mace, paznicul cu fața înspăimântătoare. Probabil că așteptase după ușă, cu instrucțiuni de a o supune de cum intra.

Deci se dusese elementul surpriză.

— Ah, Charlene, în sfârșit, spuse Grant. Hai alături de noi, vrei?

Diane și Lulu stăteau în fața lui, pe o sofa. Pe obrajii lui Lulu se rostogoleau lacrimile. Charlene simți un nod în piept.

Se relaxă în brațele lui Mace, prefăcându-se docilă.

Alături de Mace era alt paznic, la fel de musculos și de încruntat.

Charlene se rugă ca Kyuzo să vină acasă devreme. Nu avea cum să învingă singură trei bărbați.

Își dădu seama, cu sufletul pustiit, că Grant răsucea leneș în foc fierul lui cu pecete, iar acesta devenise aproape portocaliu.

— Charlene, spune-i că nu e adevărat, izbucni Lulu.

— Da, spune-i, Charlene, insistă Grant. Spune-i că asta e o pensiune respectabilă și că Dove e o chiriașă virtuoasă.

Dacă ar fi avut mâinile libere, Charlene i-ar fi șters zâmbetul urâcios de pe față.

— Scumpo, nu am vrut să afli așa, zise ea.

— Ce spui?

Din ochii lui Lulu izvorâră alte lacrimi.

— Nu fi timidă, Charlene. Grant ridică fierul, evaluându-i culoarea. Spune-i tot adevărul. Acesta este un bordel. Fetele sunt târfe. Tu ești o târfă.

Charlene se întoarse spre Lulu, neliniștită. Trebuia s-o fi pregătit. Aceasta era cea mai rea modalitate de a afla. Charlene voise atât de mult să păstreze inocența surorii ei, că nu o învățase nici măcar cum să se apere singură. Greșise atât de mult.

— Diane, spuse Charlene aspru, cu o încredere pe care nu o simțea, te rog să o duci pe Lulu sus. Aceasta nu e o conversație potrivită pentru urechile ei.

Diane privi înspăimântată spre Lord Grant.

– Pe mine mă vrei, Grant, spuse Charlene. Sunt aici. La porunca ta.

Grant o privi cu ochii pe jumătate închiși.

– Am așteptat mult să te aud spunând asta.

Charlene își transformă fața într-o mască fără expresie.

– Dacă o lași pe Lulu să plece, voi fi a ta.

Ochii lui Lulu, de culoarea aluneii, se umplură de lacrimi.

– Nu te pot lăsa aici.

– Totul va fi bine, scumpo. O să urc în curând și eu.

Grant încuviință, și Diane o înșfăcă pe Lulu și ieși în grabă din cameră. Charlene le auzi pașii pe hol și în sus pe scări. Când fu convinsă că erau în siguranță, îl înfruntă pe Grant.

– Gardianul nostru se va întoarce în orice moment, minți ea. Sunt sigură că ți-l amintești, nu?

– Chiar mi-l amintesc. Grant zâmbi. Numai că se întâmplă să știu că e în teatrul din Drury Lane chiar acum și nu se va întoarce timp de o oră.

La naiba.

– Nu ar fi trebuit să mă umilești în fața lui Lord Hatherly, spuse Grant. Speram să dobândesc patronajul lui. În schimb, tu m-ai făcut de răs. Lovi cu fierul polița de piatră a căminului, și ieșiră scânteii. Nu ar fi trebuit să faci asta, repetă el, ridicându-se și îndreptându-se spre ea.

Uitându-se cu un ochi la fierul înroșit, Charlene îi permise s-o prindă de guler și să o ducă spre oglinda care se afla deasupra șemineului.

Grant rămase în spatele ei, folosindu-și mâna liberă ca să o forțeze să se uite în oglindă.

– Ai fost modelată pentru plăcerea unui bărbat, Charlene, îi șopti el la ureche. Degetele lui îi cuprinseseră gâtul. Vezi buzele astea umflate? Îi strânse obrazii până când buzele umflate se deschiseră. Și părul glorios...

Îi lăsă față și trase de coc până când părul se desfăcu. Respirația lui se întee.

Disperarea și furia amenințau să erupă. Trebuia să rămână calmă și să caute cea mai bună ocazie de a ataca.

— Revino la subiect, Grant, spuse ea cu toată bravura de care era în stare.

— Vrei subiectul? Grant o trase spre el, ținând fierul roșu la câțiva centimetri de gâtul ei. Am două subiecte pentru tine.

Gărzile râseră tare.

— Știi că mama ta a fost prima femeie pe care am avut-o? întrebă Grant. Tata mi-a cumpărat-o când aveam doar paisprezece ani. Oh, a fost o profesoară talentată... mama ta. I-am fost atât de recunoscător pentru instruire încât, atunci când am împlinit vârsta majoratului, am ajutat-o să deschidă acest locșor.

— Și noi ți-am dat înapoi banii, spuse Charlene. Nu-ți mai datorăm nimic.

— Nu știi toată povestea, spuse el calm, de parcă ar fi discutat despre vreme. Am cumpărat clădirea, și nu v-am luat niciodată chirie.

Asta nu putea fi adevărat. Charlene punea întotdeauna deoparte trei sute de lire pe an. Într-adevăr, nu îl întâlnise niciodată pe proprietar și nu îi știuse nici numele... Oh, Doamne.

— Charlene, oftă Grant. Am investit atât de mult și am primit atât de puțin. Te-am crescut ca să fii pasărea mea cântătoare personală. Ca să îmi înfrumusețezi apartamentele și să fii invidiat de toți domnii din Londra. Ce dezamăgitor. Ai fi putut fi așa un succes.

O împinse departe de el, și ea se poticni de Mace, care o prinse de umeri.

— Acum va trebui să te frâng, spuse Grant încetișor. Aveam de gând să te însemnez pe umăr, dar acum cred că voi găsi un loc mai... vizibil.

Mace puse mâna pe corsajul ei și îi sfâșie rochia de pe piept și de pe umăr. Charlene se zbătu, dar el o ținea cu mână de fier.

Grant făcu o plecăciune ironică.

— Te rog să-l scuzi pe asociatul meu. E doar un bădăran, fără pic de educație.

Disperarea înăbuși furia din inima lui Charlene. Era depășită, manevrată ca un obiect.

„Emoția te face slabă“, îi spusese Kyuzo. Dar cum să rămână calmă când era pe cale de a fi marcată cu fierul încins?

Grant trecu un deget peste gâtul ei și peste vârful sânilor.

– Aici? Trasă un cerc pe sânul ei, exact deasupra sfârcului. Degetul lui continuă peste umăr, în josul brațului și peste pielea sensibilă de la încheietura mâinii. Sau aici?

Mace îi ținu strâns ambele încheieturi în una din palmele lui enorme. Zâmbi răutăcios.

– Încheietura ar dura grozav.

Își folosi puterea ca să o forțeze pe Charlene să se lase în genunchi.

Ea adoptă postura *shikko*. Ghemuită și gata să sară, cu călcăiele lipite. Înclină ușor capul. Mace îi trase brațele cât putu de sus.

Grant purta cizme lustruite. Charlene își plecă mai tare capul, până își văzu imaginea în cizmele lui.

Știa ce avea de făcut.

Când avea să coboare fierul înroșit, ea avea să-l blocheze și să să-l întoarcă, îndreptând fierul spre el. Când avea să se vadă în pericol de a-și însemna frumoasa față, avea să scape fierul, iar ea avea să folosească haosul creat ca să fugă după ajutor.

Era singura ei șansă.

Privi în sus spre Grant. Zâmbi.

El se încruntă.

– De ce zâmbești?

Fiindcă habar nu avea ce plănuia pentru el.

Capitolul 27

„Minciuni și prefăcătorie, prefăcătorie și minciuni“, cântau batjocoritor roțile trăsurii în timp ce se învâртеau pe lespezile tocite din Covent Garden.

James lovi cu pumnul tapițeria de piele, primind cu ușurare durerea care înflori în încheieturile lui. Cunoștea bine zona. Alături de Dalton, își petrecuse o mare parte din tinerețe bând bere ieftină în tavernele din pivnițele bordurilor de pe Maiden Lane.

La patru și jumătate după-amiaza, nu mai exista nici o femeie respectabilă pe străzile acestea.

Femeia pe care o căuta el, această Charlene Beckett, nu era o doamnă respectabilă.

Jucase rolul Dorotheei, evident cu scopul de a-l înșela și de a-l face să se căsătorească cu o străină, din motive pe care încă trebuia să le afle. Contesa îi fusese complice. Aceasta era singura concluzie care se putea trage din faptul că nu îl lăsase să o vadă pe Dorothea înainte de nuntă.

Dar de ce?

De ce i se întâmplase asta tocmai lui?

„Fiindcă în fiecare ocazie în care ți-ai permis să ții la cineva, totul s-a dus naibii. Nu ai învățat încă blestemata asta de lecție?”

Cum avea să-i explice lui Flor că femeia despre care crezuse că urma să fie noua ei mamă era o mincinoasă și o impostoare? Avea să-i frângă inima. Din nou.

James mormăi tare. Probabil că bătrânul duce râdea de el, din locul lui special din iad. James reușise să intre într-un bucluc de mari proporții, dovedind din nou că tatăl lui avusese dreptate.

Piese le își ocupau locul în puzzle: faptul că nici o debutantă de familie bună nu avea cum să cunoască tehnicile unui luptător profesionist. Știuse, dar nu văzuse viclenia. Fusese atât de orb. Comentariile criptice pe care le făcuse în seră, după ce îi dăruise inelul.

„Am ceva să-ți spun... Nu sunt ea. Femeia despre care vorbești tu.”

Fusese atât de zăpăcit de dorință, că ignorase complet avertizările ei. De acum nu aveau să mai existe adevăruri spuse pe jumătate, nici eschivări.

Ușa de la numărul cincizeci era deschisă larg. Auzi voci venind dintr-o cameră vecină.

Auzi vocea ei.

Păși ușor pe hol, oprindu-se în fața ușii unui mic salonaș. Primul lucru pe care îl văzu în cameră fu încălceala de șuvițe aurii căzând peste ochii albaștri ca apa după ploaie. Charlene era în genunchi, ținută de două personaje cu aspect sinistru, iar Lord Grant vântura un fier înroșit în foc peste încheieturile ei.

Ce naiba se întâmpla aici?

– Nu o să mai zâmbești când o să termin cu tine, îl auzi James pe baron.

Vârful fierului înroșit era aproape portocaliu.

James simți că i se oprea inima.

Ea era în pericol.

Instinctul preluă controlul, întunecându-i gândirea. Se năpusti în încăpere și sări la unul din bărbați, lovindu-l cu pumnul în nas. Bărbatul se prăbuși pe dușumea, cu o bufnitură răsunătoare. Individul cu cicatrice veni spre James. Acesta fentă cu dreapta și lovi cu stânga, atingând maxilarului bărbatului și dându-i capul pe spate dintr-odată.

Cu coada ochiului, o văzu pe Charlene luptându-se cu Grant. Blocase fierul înroșit cu brațul, cu o mișcare surprinzător de rapidă.

Tipul cu cicatrice se întinse spre el, și pumnul lui atinse stomacul lui James, făcându-l să scoată tot aerul din plămâni. James icni într-un râs sălbatic. Era nevoie de mai mult ca să-l doboare.

Ridică ușor capul. Două brute se priviră una pe cealaltă.

Tipului cu cicatrice nu-i plăcu deloc ceea ce văzu. Fața i se albi, se întoarse rapid pe călcâie și fugi din cameră.

James își încordă mușchii abdomenului și respiră. Era rănit. Dar nu avea nimic rupt. Cunoștea al naibii de bine diferența.

„Acum e rândul lui Grant.“

James se întoarse.

Grant îl supraveghea, ținând-o pe Charlene de gât cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi ducea fierul înroșit foarte aproape de obraz.

– Nu te apropia, îl avertiză.

James rămase nemișcat, neîndrăznind să respire.

– James, spuse Charlene, cu buzele tremurând de neliniște. Ce faci aici?

Grant o strânse mai tare de gât.

– Să nu mai aud o vorbă, scuipă el. Oricine ai fi, îi spuse el lui James, asta e o treabă privată... Își întinse gâtul, cu fața contorsionată de neîncredere. Harland?

— Se pare că avem un interes comun, Grant. Dă-i drumul femeii. Nu trebuie să fim violenți.

James îi adresă un zâmbet care îi spuse fără echivoc ce avea să se întâmple dacă nu îi urma instrucțiunile.

— E cam târziu pentru asta, nu crezi? Grant întinse piciorul și lovi grămada de carne și mușchi care fusese gardianul său. E mort?

— O să trăiască, mormăi James.

Charlene încercă să vorbească, dar degetele lui Grant îi apăsă buzele. James aproape își pierdu controlul și făcu o mișcare, dar trebuia să aștepte momentul potrivit. Fierul înroșit era prea aproape de fața ei. Fusese arsă deja. Putea să vadă o arsură de un roșu furios șerpuiind pe brațul ei gol.

— Femeia asta îmi aparține. E proprietatea mea și pot să o însemnez.

Brațul baronului tremură, și fierul se apropie de fața lui Charlene. Ea își trase gâtul, îndepărtându-se de metalul încălzit.

James uită să mai respire. Trebuia să riște. Dacă era destul de rapid, se putea pune între fier și Charlene.

Făcu un alt pas.

— Nu veni mai aproape, strigă Grant. De ce îți pasă? Ce reprezintă ea pentru tine? Își lipi cotul mai strâns de gâtul lui Charlene. Degetele ei se înfipseră în brațul lui, în timp ce se străduia să respire. Știam eu că nu puteai fi atât de mare și tare cum pretindeai. O mușcă de lobul urechii, și ea se dădu înapoi. Pungile mai pline îi deschid picioarele, nu, Harland?

— Lasă fierul și dă-mi femeia, altfel te omor, replică James. O alegere simplă. Viața. Sau moartea.

— Nu îndrăznești, comentă Grant. Acum ești duce. Nu poți să umbli pe aici omorând pairi.

— Corect. Sunt duce. Și, crede-mă, tiranii aroganți care strălucesc pe pereții mei strămoșești nu sunt nimic față de mine. Inima mea e mai întunecată, pumnii mei — mai sângeroși. Singura diferență e că eu lupt de partea dreptății. Nu am nici o problemă să trimit un laș ca tine exact în iad, ca să-i întâlnești pe ceilalți duci de Harland.

Grant se albi. Mâna lui șovăi, coborând fierul un moment. Fu exact momentul de care avu nevoie Charlene ca să se învârtă și să scape din strânsoare. Se îndepărtă rapid cu câțiva pași, respirând adânc și întretăiat și ținându-se de polița căminului.

Grant își răsuci mâna spre ea.

– Nu vreau rămășițele ducelui. Când o să se sature de tine, și o să faci trotuarul pentru câțiva șilingi, o să te scuip în față.

Scuipă pe covor, intenționând s-o umilească, dar nu-l văzu pe James apropiindu-se tiptil. James trase un pumn în nasul lung și drept al baronului, cu toată forța furiei lui.

Nasul baronului nu avea să mai fie niciodată drept.

Grant se clătină un moment, cu o expresie aproape caraghioasă de surprindere pe chip, apoi căzu pe dușumea cu o bufnitură de răsună casa.

Un bărbat în vârstă, cu pieptul ca un butoi, păr negru și ochi negri se năpusti în cameră.

– Kyuzo, strigă Charlene.

Părea fericită să-l vadă, așa că probabil nu era altul dintre oamenii lui Grant.

Tipul cu cicatrice se ridică greoi, întinzându-se spre nou-venit, dar fu doborât cu o lovitură perfectă în maxilar.

Charlene prinse privirea lui James.

– Acesta este domnul Kyuzo Yamamoto, spuse ea.

– Aveți o lovitură de stânga excelentă, domnule Yamamoto, remarcă James.

– Mulțumesc. Și dumneavoastră trebuie să fiți ducele lui Charlene, spuse Yamamoto.

– Kyuzo! exclamă Charlene, cu vocea răgușită și obosită.

Yamamoto privi încruntat spre cei trei bărbați corpolenți întinși pe covor. Sângele care curgea din nasul baronului înroșise covorul.

– Ar trebui să ducem hoiturile astea înapoi în groapa de unde au ieșit, Excelență.

– Chiar așa, Yamamoto. Exact la asta mă gândeam și eu.

Yamamoto se aplecă, îl prinse pe baron de subsuori și începu să-l târască afară din cameră.

– Mă întorc imediat, îi spuse James.

Ea încuviință. Adâncimile ochilor ei albaștri-cenușii îi învoburără toate întrebările, ca valurile oceanului care se închideau peste capul lui.

El își îndepărtă cu greu privirea și târî afară din cameră un bătaș buimac.

Avea să caute răspunsurile mai târziu.

Charlene se sprijinea de poliță, lăsându-și capul pe spate ca să inspire mai mult aer. Se pregătea să-l atace pe Grant când apăruse ducele, uriaș, furios și mortal. Și atât de atrăgător, că se opri o secundă ca să se uite la el. În secunda aceea, Grant o prinsese de gât.

Ce căuta ducele acolo? Nu trebuia să fie cu Dorothea?

— Charlene? o strigă mama ei.

— În salon, rosti răgușit Charlene. Gâtul o ardea încă în locul în care degetele lui Grant îi opriseră respirația timp de câteva secunde nefârșite, teribile.

Intră mama ei, urmată de Lulu și de Diane.

— Charlene, ce s-a întâmplat? Am auzit niște zgomote teribile.

Lulu alergă spre Charlene și îi cuprinse mijlocul.

Charlene clipi când Lulu îi atinse brațul ars.

— Ești rănită, Charlene? întrebă Lulu, cu ochii plini de îngrijorare.

Charlene zâmbi prin valul de durere, clătinându-se.

— O să fiu bine, șopti ea.

Atunci apăru ducele, urmat de Kyuzo. Dintr-odată, salonașul alb și roz păru mult mai mic, neîncăpător pentru masculul uriaș cu cămașa pătată de sânge, care stătea în mijlocul lui.

— Oh! exclamă mama lui Charlene. Atunci, cine e acesta?

— James, duce de Harland, la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

— E ducele tău? îi șopti Diane la ureche, cu un zâmbet șiret, tainic. Nu mă mir că tânjeai după el. E un vis.

Mama lui Charlene își recăpătase aplombul.

— Excelență. Se înclină grațios, ca o doamnă mondenă, cu toată paloarea și slăbiciunea provocate de boală. Vă sunt veșnic recunoscătoare pentru că mi-ați salvat fiica. Flutură din gene.

Apoi o înghionti pe Charlene. Oferă-i Excelenței Sale un ceai, Charlene.

– Nu cred că vrea ceai, mamă.

Știa că el voia răspunsuri. Aflase că îl înșelase. De cum intrase în salonaș, văzuse acuzațiile din ochii lui verzi strălucitori. Venise să ceară răspunsuri și ajunsese să o salveze pe ea în schimb.

Dar întrebările aveau să vină în curând. Trebuia să-i spună adevărul și să înfrunte trădarea din ochii lui.

– Mi-ar plăcea să beau un ceai. Vocea profundă a ducelui reverberă în mica încăpere. Yamamoto, ai vrea un ceai?

– Mi-ar plăcea, admise Kyuzo. După cum se părea, se împrietenise cu ducele în timp ce târau trupurile bărbaților pe care îi doborâseră.

Lulu plecă ușor capul într-o parte.

– Ești mult mai chipeș decât ducele de Wellington, chiar cu toate tăieturile și vânătăile, Excelență.

– Îți mulțumesc.

– Presupun că nu m-ai lăsa să-ți fac portretul, nu? întrebă Lulu.

Buzele lui se ridicară în zâmbetul pieziș care îi plăcea atât de mult lui Charlene.

– Aș fi onorat, domnișoară...

– Luisa. Dar Charlene îmi spune Lulu. Făcu un pătrat cu degetele în aer, ca o ramă pentru chipul ducelui. Da, încuviință. O să te pictez pe un armăsar negru cabrat. Va fi cel mai magnific portret pe care l-am făcut vreodată.

– Lulu! spuse Charlene. Excelența Sa nu are timp de portrete. Nu vezi că e rănit? Sângera dintr-o tăietură de deasupra ochiului și, de fiecare dată când respira, se încrunta puțin. În plus, azi s-a căsătorit. Sunt sigură că vrea să se întoarcă la mireasa lui.

Ducele ridică expresiv și ironic dintr-o sprânceană.

Își trecu o mână prin părul des și negru, cercetându-i fața cu ochii lui verzi.

– Am fost la biserică azi... dar la altar nu era femeia corectă. Așa că am plecat.

Inima lui Charlene bătu mai tare.

Nu se căsătorise cu Dorothea.

Camera începu să se învârtă. Se prinse de umărul lui Lulu, căutând un sprijin.

Ducele veni lângă ea din doi pași.

– Tu ești cea rănită.

– Nu-i nimic.

El îi ridică brațul, examinând arsura. Atingerea lui îi arse pielea bășicată.

– Trebuie să tratăm imediat asta. S-ar putea să supureze.

– Oh, Charlene, draga mea, spuse mama ei fluturând din mâini.

– O să trimit după un doctor, zise Kyuzo.

– Nu am nevoie..., începu Charlene, dar se opri. Mintea îi formula cuvintele, însă buzele nu voiau să le rostească. Încercă din nou. Nu... am nevoie...

Nu avea nevoie să fie salvată din nou. Și nu avea de gând să leșine în brațele ducelui.

Ea nu era genul de fată care leșina.

Camera se învârtea mai repede.

Și apoi lumea se întunecă.

Capitolul 28

Slujnicele alergară să aducă apă. Lacheii rupseră cearșafurile fășii ca să facă pansamente. Tot personalul se învârtea ca mecanismul unui ceas bine uns, așa cum făcuse de decenii, reglând viața ducilor de Harland. James fu mai recunoscător ca niciodată pentru eficiența lor.

Charlene era mică și fragilă în patul lui uriaș, cu fața palidă ca inul cearșafurilor; dormea, iar bărbia ei își pierduse aerul hotărât.

James îi atinse încheietura cu degetul, căutându-i pulsul.

– Nu ar fi trebuit să se trezească până acum?

– Nu te îngrijora, îi spuse Josefa. A avut un șoc. Asta e totul. Mărunți ierburile într-un bol cu apă și înmuie o cârpă de bumbac în acest amestec. Ajută-mă să-i tai mâneca, îi spuse ea.

James își folosi cuțitul ca să sfășie mâneca de bumbac, descoperind arsura de un roșu furios, care se întindea de la cot aproape până la încheietură. Josefa așeză brațul lui Charlene într-un lighean, vărsând încet apă rece peste arsură. Îi uscă brațul cu un prosop curat și apăsă pe rană frunzele înțepătoare de tătăneasă.

Charlene gemu când Josefa îi înfășură bandajul în jurul brațului. Pleoapele i se mișcară, dar nu deschise ochii.

Josefa trecu o cârpă rece și umedă peste fruntea lui Charlene. Mirosea liniștitor a mușetel.

– Nu știu nimic despre ea, spuse James.

Josefa ridică din umeri.

– Te face fericit. Aranjă din nou pernele și trase cuverturile peste silueta adormită a lui Charlene. Ce altceva trebuie să știi?

Nu era atât de simplu. Nimic nu avea să mai fie vreodată simplu, nu cu o femeie ca Charlene.

James pășea încoace și încolo prin cameră, în timp ce slujnica o ajuta pe Josefa să îi scoată rochia lui Charlene sub cuverturi și să o îmbrace cu o cămașă de noapte curată din bumbac.

Josefa clătină din cap.

– Ai nevoie de odihnă. Și tu ai fost rănit.

– Nu contează, sunt doar niște vânătăi. Își frecă ochii cu mâna. Și dacă face febră?

– Te rog să nu te îngrijorezi, e foarte puternică și sănătoasă. Nu e nici un pericol. Ochii Josefei scânteiară. Va supraviețui și îți va naște fii.

James se încruntă.

– Nu înțelegi. Nu e femeia care credeam că e.

– Cine e atunci? Întrebă Josefa.

– Nu știu. Nu e Lady Dorothea. Tocmai o salvase dintr-un stabiliment care era aproape sigur un bordel. Cea mai probabilă explicație era că era o curtezană. Dar nu asta îi transformase stomacul într-un nod. Ci faptul că îl mințise în față, zile la rând.

Totul fusese doar un rol?

— Nu e dintr-o familie respectabilă, spuse el. Taxele nu vor mai fi micșorate.

Josefa miji ochii.

— Ce te oprește să rămâi aici cu ea și să micșorezi singur taxele?

— M-a mințit, spuse el.

— A avut motivele ei.

Oricare i-ar fi fost motivele, năvălise în viața lui și îi năruise toate planurile trasate cu grijă.

Se gândi la momentul în care blocase fierul înroșit cu brațul. În toată viața lui nu dăduse peste o femeie atât de înverșunată și de curajoasă. Cine era ea?

Respirația ei părea normală acum. Putea să-i vadă pieptul ridicându-se și coborând într-un ritm lent și regulat. Văzuse prea mulți oameni murind de febră. Unii dintre ei din pricina unei zgârieturi care se infectase.

Chiar și acum, știind că ea îl mințise, tot voia să o atingă, să o mângâie. Dacă se schimba ritmul respirației, dacă devenea neliniștită sau se înroșea, avea să trimită după un doctor care să o salveze, chiar și după doctorul personal al prințului regent, dacă era nevoie.

— Ascultă-mă, duce dintr-un lung șir de duci, spuse Josefa. Eu pot să mă întorc acasă oricând. Dar tu ar trebui să stai aici. Cu Flor. Și cu femeia asta, oricare i-ar fi numele.

— Charlene.

— Ar trebui să stai cu Charlene. E o femeie bună, cu suflet mare. Destul de mare ca s-o iubească pe Flor. Destul de mare ca să te iubească chiar și pe tine.

Asta îl făcu pe James să se oprească. Să îl iubească? Îl iubea sau era doar o actriță talentată?

Josefa clătină un deget în direcția lui.

— Dacă nu o ierți, vei regreta tot restul vieții. Te vei gândi la ea întotdeauna.

— Nu aș mai putea avea încredere în ea din nou.

— Atunci ești un prost. Josefa își puse mâinile în șolduri. Un duce al naibii de prost.

Acum învățase să înjure în engleză. Minunat. Ieși din cameră ducând un lighean de prosoape ude.

James se așează și își sprijini capul de spătarul înalt al scaunului. Privi lumina care scădea, transformându-se într-o licărire roșie ce se filtra prin ferestrele înalte, montante.

Charlene dormea în continuare, respirând ritmic și regulat.

Intrase sub pielea lui, în sângele lui. Nu avea cum să o ignore. Dar i se părea imposibil s-o ierte. Voia să se strecoare sub acoperțuri și să o ia în brațe, să își îngroape fața în buclele ei încurcate. Să îi spună cât de frumoasă și de puternică era, chiar și așa rănită. Și apoi să o scuture până îi spunea adevărul.

Charlene deschise ochii mari. Era într-o încăpere necunoscută. O singură lumânare din ceară de albine picurase pe noptieră și era aproape terminată. Era noapte. Ea era întinsă într-un pat mare, cu cearșafuri foșnitoare din în. Pe un fotoliu în fața focului era o siluetă lungă și întunecată.

Ducele.

Pernele miroseau a ace de pin. Era în patul lui.

– Te-ai trezit, murmură vocea lui de pe scaun.

Se ridică, întinzându-și picioarele lungi.

– Cum am ajuns aici? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

– Ai leșinat. Eu te-am adus aici, și Josefa ți-a pregătit o cataplasmă pentru arsură. Cum îți simți brațul?

Ea își îndoi brațul, să testeze. Nu o durea atât de mult cum se așteptase.

– Surprinzător de bine.

– Josefa e foarte îndemânată.

Nu mai avea cum să evite conversația cu el. Charlene trase la o parte acoperțurile și își dădu jos din pat picioarele îndurerate. Cineva o îmbrăcase cu o modestă cămașă de noapte, care o acoperea de la gât până la picioare. Trăgând acoperțura cu ea, se așează pe un scaun din fața ducelui, îndoindu-și genunchii sub materialul moale și înfășurându-se strâns în acoperțură.

El mai puse câțiva bușteni pe jarul strălucitor, și în curând flăcările începură să ardă lemnul. Purta un halat albastru-închis

de catifea peste pantaloni. În loc să-l facă mai civilizat, materialul somptuos contrasta puternic cu masculinitatea lui brută.

Lărgimea umerilor lui o făcu să se simtă amețită, de parcă focul ar fi furat tot oxigenul din cameră.

Maxilarul îi era întunecat din pricina unei bărbi incipiente. Nu se bărbierise, nici nu se îmbăiașe. Părea obosit, dar periculos, cu toate vânătăile care îi umbreau oasele feței și cu tăietura care îi traversa o sprânceană.

Expresia lui era dificil de descifrat în lumina slabă, dar felul în care stătea, cu spatele rigid și cu fălcile încheștate, îi spunea tot ce avea nevoie să știe.

Interogatoriul se apropia.

— Aș vrea să știu cum ai putut..., începu el, dar ea îl întrerupse, grăbindu-se să-i explice înainte ca el să aibă șansa de a vorbi.

— Numele meu este Charlene Beckett. Sunt fiica ilegitimă a contelui Desmond și a unei curtezane. Am fost educată pentru meseria mamei mele, dar am refuzat să îi urmez pașii. Domnul Yamamoto m-a învățat cum să mă apăr singură. Se opri ca să respire repede. Știu că nu ai nici un motiv să mă crezi, dar este ade-vărat. Lady Desmond mi-a plătit o mie de lire ca s-o întruchipez pe fiica ei.

Neîncredere, durere, furie. Charlene își imaginează că putea recunoaște fiecare dintre emoțiile care se războiau în ochii lui, făcându-l să-și încheșteze maxilarul și punându-i un nod în gât.

— Dar de ce? întrebă el sufocat. De ce te-a angajat?

— Lady Dorothea se afla pe o corabie care se înapoia din Italia atunci când contesa a primit invitația ta. Își strânse genunchii mai aproape, căutând protecție. Contesa era disperată. Și eu sunt aproape geamăna fiicei ei.

— O mie. Atâta valorez eu?

Auzise oare o notă de amuzament în vocea lui? Nu, nu se putea. Probabil că era amărăciune. Sarcasm.

— Am acceptat condițiile propunerii ei ca să-i pot plăti suro-rii mele o perioadă de ucenicie și să achit datoria mare pe care o aveam față de baron. Ai văzut singur care a fost urmarea *acestui* lucru. Focul trosnea și pocnea, punctând tensiunea din încăpe-re. Charlene privi în flăcările portocalii împeștritate cu albastru

la bază și își încheștă degetele în jurul gleznelor. A mai încercat să mă însemneze cu fierul roșu și înainte, șopti ea. O treabă ca asta te scoate din minți. Te face să fii prudent cu toată lumea.

Mâinile uriașe ale lui James strânseseră brațele fotoliului.

– Trebuia să-l omor.

– Am crezut că aveai s-o faci. Aveai o privire criminală.

Charlene tremură, chiar dacă era înfășurată în cuverturile încălzite.

– Deci aveai nevoie de bani ca să-l plătești pe Grant.

– Da. Aveam de gând să închid afacerea mamei mele și să deschid o pensiune respectabilă, un refugiu pentru fetele tinere și vulnerabile.

– Ești sigură că nu mă minți din nou? Pare un scop neobișnuit pentru o femeie educată să fie curtezană.

De ce oare părea visul ei atât de fragil și de nerealist când îl rostea cu voce tare? Se gândise cu multă grijă la toate, la felul în care avea să zugrăvească din nou casa și să cumpere paturi noi, la felul în care avea să iasă pe străzile din Covent Garden și să caute fetele nou-sosite, cele pe care disperarea le mânase acolo. În mintea ei era ceva solid și real. Dar acum, sub privirea aspră a ducelui care îi străpungea sufletul, părea neplauzibil, imposibil.

– De ce nu mi-ai spus adevărul la Hatherly? Vocea lui o făcu să se cutremure din nou. Ai avut toate ocaziile.

– Crede-mă, am încercat, de atâtea ori. Oricând începeam să vorbesc, tu mă sărutai... sau mi se încheșta gâtul. Nu puteam să rostesc cuvintele, pur și simplu.

– Ar fi trebuit să-mi spui. Să-mi dai o șansă.

– O șansă la ce?

– La a face propriile mele alegeri.

– Nu m-ai făcut niciodată să cred că exista o alegere de făcut. Ce conta dacă nu o întâlneai niciodată pe Dorothea înainte de a te căsători cu ea? Mesajul era că nu îți păsa cu cine te căsătorești, atâta timp cât mireasa întrunea condițiile legate de familie, bună-cuviință și influența politică a tatălui ei.

El se ridică dintr-odată, întinzând cusăturile halatului. Ea se văzu nevoită să închidă ochii, fiindcă era prea frumos, stând acolo în fața ei.

Îl auzi îndreptându-se spre cămin. Auzi zgomotul metalului care se lovea de lemn, când atâta buștenii pe jumătate stinși.

Erau în aceeași cameră, dar o lume întreagă îi despărțea. Simțământul era palpabil și greu, ca fumul de cărbune care sufoca străzile Londrei, intrând în ochi și în gât, înăbușind soarele.

El o ura pentru că îl mințise.

Ea se ura pentru că îl iubea.

— Când am ajuns în Surrey, mă gândeam că erai ca toți ceilalți pairi pe care îi întâlnisem, spuse Charlene, cu ochii strâns închiși. Arogant și egoist. La urma urmei, *ai invitat* patru femei în casa ta ca să concureze pentru tine.

Alte lovituri de fier pe lemn.

— Și când am cunoscut-o pe Lady Dorothea, am vrut să o urăsc și pe ea, spuse Charlene. Eram invidioasă, fiindcă a dus viața pe care eu nu am avut-o niciodată. Dar e dulce, blândă și inteligentă... și dispusă s-o protejeze pe Flor. Trebuie să o iei înapoi, James.

Fierul lovi piatra de data asta.

— S-o iau înapoi? întrebă el. Chiar vrei să mă căsătoresc cu sora ta?

Lacrimi umiltoare se adunară în colțul ochilor lui Charlene. Își strânse pleoapele și mai tare ca să nu lase lacrimile să curgă.

— Da. Va fi ducesa perfectă. Du-te la ea.

O costa mult să spună vorbele acelea, dar așa era corect.

— Vrei să mă căsătoresc cu ea. Simțământul de trădare din vorbele lui făcu lacrimile să se adune mai repede. Atunci totul a fost un rol? Eu am fost doar un mijloc de a-ți atinge scopul?

Ea înghiți. Ura să se simtă vulnerabilă. Nu îngăduise nimănui să aibă atâta putere asupra ei. Dar, orice ar fi spus el ca s-o rănească, orice ar fi făcut, nu putea fi mai rău decât ultimele douăzeci și patru de ore, când crezuse că se căsătorise cu Dorothea.

— A început ca un rol, șopti ea. Dar erai atât de diferit față de cum mă așteptam eu. Ai cântat la chitară pentru Flor, ai recunoscut-o... și ți-a părut de muncitoarele din fabrica ta. Nu a fost un rol la sfârșit, Excelență.

— James, fu răspunsul.

Ezită. Jurase că nu avea să se mai gândească niciodată la el așa.

Dintr-odată, simți că el era în fața ei. Deschise ochii. El căzu în genunchi și își ascunse capul în poala ei.

– Spune-mi numele, îi ceru el, cuprinzându-i umerii cu brațele.

– James, șopti ea.

Îl mângâie pe cap. Nu putea să nu-l atingă.

– Și numele tău e... El îi prinse încheietura sănătoasă cu degetele și îi sărută pielea sensibilă din interior... Charlene.

Fu cea mai scurtă atingere, dar sărutul acela ușor și modul în care îi rostise numele adevărat o făcură să se topească de dorință.

– James. Ea își trase încheietura, găsind o sursă ascunsă de hotărâre. Trebuie să vorbim. Am mai multe să-ți spun.

Cu o mișcare hotărâtă, el se ridică și o înălță în brațele lui, închizându-i gura cu un sărut. Nu o lăsa nici să respire, darmite să vorbească.

O duse spre pat și o întinse ușor, așezându-se alături de ea. Îi sărută pleoapele, nasul, buzele strânse, îi modelă trupul cu mâinile, iubind-o până când depărtă buzele, și limba lui intră în gura ei.

Se sărutară atât de mult, că nu mai respira; el era aerul ei, umplând-o complet.

– Putem vorbi mai târziu, spuse el când se opri în cele din urmă. Am nevoie de tine, Charlene. Acum.

Când îl auzi rostindu-i numele, toate protestele deveniră inutile.

Respiră rapid, cu un șuierat ca al apei care dă în clocot, și apoi mâna lui o cuprinse pe după gât, trăgând-o spre violența buzelor lui. Dură un minut – sau o oră –, și nu avu timp să se gândească.

Părul aspru de pe bărbia lui îi gădilă pieptul, și buzele lui se mișcară înăuntrul corsajului, căutându-i sânii. O ușoară atingere pe sfârc, și apoi o durere dulce care o făcu să-și arcuiască spatelul.

– Nu, spuse ea. Nu trebuie. Chiar și așa, închise ochii și își oferii sânii explorării lui.

El se opri și își apăsă fruntea pe pieptul ei.

– Inima ta spune da.

Îi mângâie sânii, vârând mâna sub rochia de bumbac și umplându-și palmele cu ei, chinuindu-i sfârcurile până deveniră umflate și grele. Îi trase cămașa în jos și supse până când o auzi gemând sub el, uitând de durerea din mână.

Îi cuprinse sânii cu o mână, iar cealaltă mână o lăsă în jos, peste pânțele și coapsele ei, găsind tivul de la cămașă și ridi-când-o până la mijloc. Îi depărtă coapsele și își strecură degetele între ele.

— Ești atât de udă și de pregătită pentru mine, Charlene, spuse el cu voce joasă, răgușită.

Când îl auzea rostindu-i numele, devenea și mai udă.

Având grijă să evite brațul bandajat, o sărută pe tot trupul, oprindu-se ca să îi dezmiere sânii și pânțele și apoi coapsele. După aceea îi depărtă picioarele și mai tare.

— Vreau să te gust, gemu acesta, și îi simți respirația aspră pe coapsă.

Doar nu avea de gând să o sărute... *acolo*, nu?

Se cutremură când buzele lui coborâră.

Ba da, *o săruta*.

Îcni în timp ce limba lui o atingea, lingând și rotindu-se până începu să respire mai repede și mai întretăiat. Se juca și suga, iar pânțele ei se cutremura. Degetele lui lunecară înăuntrul ei, în timp ce limba o ducea spre apogeu.

Când avea nevoie ca el să-și apropie buzele și să sugă, i-o spunea cu mâinile în păr, apăsându-l spre ea, iar el răspundea chemării ei mute, mângâindu-i sfârcurile cu mâna, sugând-o cu buzele și jucându-se cu limba în același timp, până când ea începu să gâfâie sub el.

El era puternic și se mișca încet și liniștit, iar mâinile lui îi încercuiră mijlocul, apoi se închiseră în jurul sfârcurilor ei, în timp ce limba i se mișca mereu.

Dorința se involbură în mintea ei și îi inundă inima. De data asta, plăcerea se năpusti pe neașteptate, izbucnind ca o căpșună coaptă pe limba ei, inundându-i mintea de dulceată.

Când el se întinse lângă ea și îi găsi din nou buzele, simți gus-tul ei pe limba lui. Miere și sare.

În timp ce ea se cutremura încă de plăcere, el se dezbracă de halat și de pantaloni și se așează între coapsele ei.

În lumina lumânării, ochii lui erau aproape negri. Măinile îi umblau peste tot, mângâind-o, trasând curba șoldului, cuprinzându-i sânii.

Îi ciupi sfârcurile, și Charlene gemu.

– Ia-mă, spuse ea.

A cui era vocea asta?

Camera era cufundată în întuneric, luminată doar de sclipirea tăciunilor din foc și de lumânarea care se termina.

El îi dădu la o parte cămașa de bumbac și își mișcă șoldurile până își făcu loc între coapsele ei. Când tăria lui îi atinse carnea sensibilă, fiori de plăcere îi străbătură tot trupul.

El se strecură în ea, doar câțiva centimetri.

– Credeam că nu o să te mai văd niciodată, șopti ea.

– Eu credeam că aveam să mă căsătoresc cu tine azi.

Împinse până intră cu totul în ea, sărutând-o în timp ce o poseda cu mișcări încete, controlate. Îi duse mâna la pieptul lui transpirat și lunecos. Îi puse degetele pe inima lui. Ea o simți bătând sub palma ei.

„Acesta este ritmul. Urmează-l.“

Înțelese, rămânând liniștită sub el, relaxându-se și lăsându-l s-o călăuzească în împingere și arcuire, în melodia echilibrată de mișcări și pauze.

În pântecul ei luau naștere alte senzații, și el mări viteza, mișcându-se deasupra ei, cu respirația aspră și guturală.

Nu știuse niciodată că avea nevoie de asta. Se încordă și îi cuprinse șoldurile între coapsele ei.

Se auzea doar sunetul slab al trupurilor lor care se întâlneau și se despărțeau. Se vedea doar strălucirea alunecoasă a transpirației. Descoperi că, dacă îi mângâia gâtul, el respira mai repede și se mișca mai repede.

Buzele lui îi găsiră pleoapele, genele, vârfurile degetelor.

Ea vorbea deja această limbă. Nu trebuia s-o învețe. Nu exista nici o îndoială. Nici o teamă. Voia să rădă. Să plângă. Să le facă pe amândouă odată.

– E atât de bine, Charlene. Da. Vino cu mine!

Împinse o ultimă dată, cutremurându-se în brațele ei când veni eliberarea. Se lăsă să cadă pe ea, acoperind-o, iar greutatea lui îi fură suflarea.

Eliberarea pe care o experimentă cu el fu aproape violentă. Se prinse de el și își ținu respirația până simți că o dor mușchii abdomenului, apoi punctul culminant veni ca o eliberare neașteptată. Spasmele involuntare fură aproape înspăimântător de intense.

Charlene știa că, pentru orice eliberare, pentru orice sosire, exista și o plecare. Plăcerea nu dură destul de mult ca să uite asta. Știa că femeile ca ea erau folosite doar pentru scopuri limitate. Distracții temporare. Legături ilicite.

Poate că era în brațele lui acum, dar până la urmă avea să se căsătorească cu ducesa lui perfectă. Și să plece din Anglia. Lăsându-le pe amândouă în urma lui.

Charlene avea cel mai frumos vis. James era în patul ei, cald și solid, înconjurându-i mijlocul cu brațele și sărutând-o pe gât. Se potriveau atât de bine când se ghemuia în spatele ei. Ea îi strânse mai tare brațul și se lipi de căldura și de... tăria lui.

O tărie rigidă, ca sculptată în marmură.

Ochii ei se deschiseră.

– Mmm... te-ai trezit, murmură el, jucându-se cu lobul urechii ei. La fel și eu.

Se împinse în coapsele ei, ca să fie sigură că înțelesese.

– James, nu putem. Nu e corect. Te rog, trebuie să vorbim.

– O să vorbim dimineață, spuse el.

O întoarse și o așeză cu fața în jos. Îi dădu la o parte părul de pe gât și i-l așeză pe pernă. Încet, se lăsă pe ea, până fu ținută complet pe cearșafurile moi. El se mișcă încet, desfăcându-i picioarele, sărutând-o pe gât, spunându-i că era frumoasă și că nimeni nu îl mai făcuse să se simtă așa.

O mângâie, întinzându-se sub trupul ei ca să ajungă la sâni. Pe jumătate adormită, ea se lăsă în voia degetelor lui, îngăduindu-i să o atingă peste tot. Gemetele ei erau înăbușite de pernă,

iar mâinile lui mari îi ridicară șoldurile, în timp ce genunchii lui îi depărtau coapsele.

O controla complet, ținându-o cu greutatea lui, apăsând-o în pat. Dar ea știa că făcea doar ce îi permitea ea să facă.

Degetele cercetătoare îi explorau coapsele și descoperiră sursa dorinței ei. Fără rușine, ea își desfăcu picioarele și își ridică fundul de pe pat, frecându-se de el.

Îi plăcea să se predea așa. Îi plăcea când coapsele îi erau desfăcute atât de larg, încât tremurau din pricina încordării. El o prinse de mijloc cu ambele mâini, încercuind-o, pregătind-o. Apoi se strecură înăuntrul ei. Atât de ușor. Trupul ei cunoștea deja circumferința lui.

Perna îi înăbuși strigătele și, în timp ce el o călărea în pat, ea îi strigă iar și iar numele, udând cearșafurile cu lacrimi nevăzute.

I se dăruî. „Te rog să nu te oprești niciodată. Nu lăsa luna să apună și soarele să răsară din nou.”

După aceea, Charlene se odihni cu capul pe pieptul lui James, iar el o cuprinse în brațe. Atinse maxilarul lui aspru. El adormea; îi simți trupul relaxându-se.

Nu trebuiau să adoarmă din nou, dar ochii îi erau grei și respirația lui era adâncă. Avea să-și odihnească ochii, doar câteva momente.

Mai târziu, avea să se urască fiindcă permisesese să se întâmple asta. Chiar acum, voia doar să se cuibărească în brațele lui, să găsească adâncitura aceea perfectă dintre gâtul și umărul lui și să se adăpostească acolo.

Îl trase aproape, știind că, odată ce îl lăsa să plece, avea să plece pentru totdeauna.

Capitolul 29

Era același coșmar. Cel pe care James îl avea în fiecare noapte, de când se întorsese în Anglia.

Stătea în fața unei movile de pământ adunat peste cadrul unei uși de lemn. Era o biserică, deși nimeni din Anglia nu ar fi recunoscut-o ca pe un loc de închinare.

Un preot, care purta un șal de lână strălucitoare, se ghemuia lângă forma întunecată a ușii. Ridica mâinile ca niște gheare, făcea un semn în aer și începea să bocească într-o latină amestecată cu o limbă care părea formată din sunete guturale și zbârnâieli adânci.

În coșmarul lui, James trecea de preot și intra în biserică. Înăuntru era umed și întuneric. Pe o masă se aflau fructe, bere din mălai fermentat, apă și pâine.

Apoi îi vedea.

Mama. Fratele. Acolo, aplecați peste masă. Palizi și pâlpâitori. *Muertos frescos*. Morți recent.

Altă fantasmă plutea alături de ei, întoarsă cu spatele. Păr lung auriu, împletit slab. O cămașă de noapte, subțire și albă.

Fantoma se întoarce.

„Charlene.“

El se repezi spre ea, încercă s-o atingă, dar degetele lui trecură prin brațul ei.

„Nu știe că e moartă. Nu pot s-o las să-și dea seama.“

Preotul se plimba sub polița de lemn. Își înmuie degetele în ceașca de bere și stropi pâinea. Când începu să cante, Charlene se uită la James.

– Unde sunt? șopti ea. *Unde sunt, James?*

James sări în sus, complet treaz. Pieptul îi era umed de transpirație. Focul arsese cu totul. Adormise.

Nu cumva Charlene avea febră?

Îi atinse fruntea. Era călduță, dar nu febrilă. Se aplecă, ascultându-i respirația. Înceată și regulată.

Expiră aerul pe care nu știa că îl reținuse. Se dădu jos din pat și aprinse altă lumânare.

Lumina lumânării dansa peste curbele ei păcatoase. Părul ei era viu, absorbind lumina până văzu doar bucle aurii răsucite.

Așeză lumânarea pe noptieră și se strecură sub cuverturi, îngropându-și fața în părul ei. Nu mai mirosea a trandafiri,

ca o școlăriță. Mirosea a lavandă încălzită de soare, amestecată cu frunzele de tătăneasă pe care le aplicase Josefa pe arsură. Mirosuri comune, liniștitoare.

Ea oftă când el se cuibări lângă ea, cuprinzând-o în brațe. Se potrivea atât de minunat în spațiul dintre brațele lui.

Sprijinindu-se pe pumni, privi în jos cu uimire și cu un sentiment de teamă. Când îți păsa de cineva, înfruntai faptul că putea fi luat de lângă tine. Era o dulceață amară, ca boabele de cacao îmbrăcate în miere.

Păr auriu împrăștiat pe cearșafurile lui. Sâni plini deasupra unei talii subțiri și șolduri rotunjite. Remarcabil, era deja tare și pregătit pentru altă rundă.

Îi depărtă coapsele.

– Oh, James, oftă ea, cu ochii închiși.

El îi mângâie sexul cu degetele, privind roșeala care îi cuprindea obrazii și cobora pe gât și pe vârfurile sânilor.

Îi găsi buzele și se pierdu în dulceața lor. Răspunsul ei arzător îi făcu sângele să fiarbă și mintea să se întunece. Limba ei dansa cu limba lui. Nu simțise niciodată atâta uimire. Acest sentiment că își aparțineau unul altuia.

– Charlene, gemu el. Nu ești reținută, nici prudentă și nici măcar politicoasă în cea mai mare parte a timpului. În prima zi în care te-am întâlnit, când stăteai în salon și celelalte doamne jucau cărți, mi-am imaginat că stăteai alături de mine pe puntea unei corăbii.

– Asta e... ciudat, gâfâi ea.

El o penetră cu două degete, încântat de sunetele pe care le scotea ea din gât. Atât de înverșunată. Era foarte aproape de eliberare. Pântecele ei se contractă.

– Vreau să călătoresc cu tine, Charlene. Vreau să ne cățărăm pe terasele vechi de piatră, săpate în prăpăstii. Să simțim că respirăm și să știm că suntem vii. Civilizațiile se nasc și mor...

Degetele lui se ridicau și cădeau înăuntrul ei, purtate de valul pasiunii ei. Ea îi cuprinse spatele cu mâinile, îndemnându-l spre ea.

— Cerul întins, spuse el. Treptele de piatră. Vor călători în inimile noastre și vor crea gânduri mai largi, mai prăpăstioase.

— Da, respiră ea. Oh, James, da.

Era foarte aproape acum.

— Mai târziu vom intra într-o tavernă întunecoasă și aspră și vom bea rachiu făcut în casă, cu semințe de nucșoară. Pot să te văd atât de limpede, ai o rochie subțire de mătase, care îți alunecă de pe umăr. Mă înnebunește. O sărută pe umăr. Tânjesc să te ating... *aici*. Își trecu mâinile peste sânii ei, ciupindu-i ușor sfârcurile. Numai că va trebui să aștept până mai târziu. Pot să îți sărut vârfurile degetelor, unul câte unul. Ceva ce nu voi putea face niciodată în Anglia.

Acțiunea urmă cuvintelor, capturându-i degetele și sărutându-l pe fiecare.

— Te ridic în picioare, spuse el. Ne aruncăm în ploaia caldă. Înotăm goi în ocean, cu soarele pe spate.

— Goi?

El reîncepu să-i mângâie sexul. Era atât de aproape acum.

— Complet goi. Și apoi...

— Da? gâfâi ea. Apoi?

— Fac dragoste cu tine în timp ce soarele apune peste ocean.

Ea își dădu drumul sub degetele lui, gemând și cutremurându-se; numai atunci o posedă pe deplin, împingându-și sexul în ea cu mișcări lente, măsurate.

Nu mai erau cuvinte.

Numai plăcerea familiară de a se pierde în senzația dorinței noi, neobișnuite, după ceva ce depășea comuniunea fizică.

Îi prinse capul în palme și o sărută adânc, profund. Dorea să știe câtă nevoie avea de ea. Că nici nu-i trecea prin cap s-o părăsească. Părul i se învânteji pe pernă în timp ce ea îi striga numele.

El nu mai avea mult.

Ea se arcui sub el, îndemnându-l să se miște mai repede.

— James, gâfâi ea. Vino. Urcă cu mine.

Și el urcă.

Iar ea era exact acolo, cu el.

Unde îi era locul.

Capitolul 30

Dimineăta, când lumina care năvălea printr-o crăpătură dintre draperii o trezi, James nu mai era.

Îi spusese lui Charlene că aveau să vorbească, dar plecase.

Așa avea să fie de acum, în apartamentele ei luxoase dintr-un cartier la modă, cu servitoare, lachei și diamante. El avea să o viziteze seara, să îi încălzească patul și să plece în zori.

Cât timp fusese în brațele lui, își spusese că nu conta. Avea să-i permită să traseze alte fantezii, să o adoarmă și să o facă docilă. Acum, că el era plecat, lumea i se părea goală și rece, fără nimic care să o încălzească, în afară de visele ei.

Nu putea face asta. Să o părăsească pe Lulu, să își părăsească mama. Să devină amanta lui.

Trebuia să plece înainte ca el să se întoarcă și să îi dărâme toate zidurile de apărare. Era mai bine așa. Evita momentul în care el îi propunea să o facă amanta lui și ea căuta tăria de a-l refuza.

Brațul îi era încă țeapăn și dureros, dar compresa cu ierburi pe care o folosisese Josefa îi ușurase cele mai rele dureri. Se ridică, găsi apa și își legă părul cât putu de bine. Descoperi o rochie simplă de bumbac pe un raft din camera vecină, cu jupoanele și ghețele ei periate și curățate așezate alături.

Reuși să își tragă rochia pe ea, deși îi fu greu din pricina brațului bandajat, când auzi un glăscior în spatele ei.

– Lady Dorothea?

– Flor? Nu știam că ești aici.

– *Papa* m-a adus aici pentru nunta voastră. Mă bucur atât de mult că vei fi mama mea. O privi cu ochii mișiți. Nu o să mori, nu-i așa? Josefa mi-a spus că ești bolnavă, și nu am putut veni la tine aseară. Se smiorcăi. Te rog să nu mori.

– Oh, draga mea, nu o să mor.

– Bine. Atunci poți să-mi mai citești din *Familia Robinsonilor elvețieni*. Flor își reveni rapid, scoțând cartea din buzunarul șorțului. *Papa* mi-a mai citit, dar nu poate imita vocile așa bine ca tine.

— Flor, trebuie să îți spun ceva. Charlene o împinse pe un scaun și îngenunche în fața ei. Numele meu nu e Lady Dorothea.

Flor lăsă capul într-o parte.

— Nu e?

— Nu, numele meu e Charlene.

Flor o privi atent.

— A fost un joc. Te prefăceai că erai Lady Dorothea.

— Exact.

— Uneori, când citesc din cartea de istorie, mă prefac că sunt doamna Anne Boleyn și îi tai capul bătrânului rege rău Henry, înainte ca el să mi-l taie pe al meu.

Charlene zâmbi. Avea să-i fie atât de dor de Flor.

— Sunt sigură că regele Henry nu ar fi avut prea multe șanse cu tine.

— Știai că tata a izgonit-o pe domnișoara Pratt?

— Așa a făcut?

— Da, și tu o vei alege pe următoarea mea guvernantă. Flor se aplecă spre Charlene. Dacă îi pui prima întrebările, nu uita să afli ce crede despre bonete.

Charlene o bătu ușurel pe obraz.

— Nu m-ai înțeles, draga mea. Chiar nu sunt Lady Dorothea și nu pot fi mama ta.

Buza de jos a lui Flor se lăsă.

— De ce?

Cum să explici viețile încâlcite ale adulților unui judecător și jurat de șase ani?

— Îți amintești câte soții a avut regele Henry? Ei bine, în loc să-mi taie capul când se va sătura de mine, tatăl tău nu se va căsători cu mine de la bun început.

Flor clătină din cap.

— Asta nu are sens.

Charlene oftă. Fetița era prea precocă pentru propriul ei bine.

— Ai dreptate. Lasă-mă să-ți spun o poveste atunci, despre o fată foarte smintită și un duce periculos cu umeri largi și puternici și ochi verzi pătrunzători.

— Oh, oftă Flor. O poveste romantică.

— Da, dar asta nu are un sfârșit fericit.

– Cum? Poveștile astea au întotdeauna sfârșit fericit, o informă Flor cu siguranța de sine a ducelui.

– Ducele acesta trebuie să se căsătorească cu o doamnă de familie bună și cu reputație nepătată.

Flor clătină din cap.

– De ce trebuie?

– Fiindcă nu e liber să se căsătorească cu altcineva.

Flor ridică din umeri.

– De ce?

Charlene își dădu seama că discuția se învârtea în cerc și că trebuia să plece înainte de sosirea lui James. Dar nu voia să o rănească pe Fluor.

De ce trebuia să fie viața atât de sfâșietoare?

James făcu câteva descoperiri importante în timp ce călărea în ceața dimineții, în jungla cenușie de piatră a Londrei. Văzu totul atât de clar, de parcă ar fi ieșit din ceață după ce fusese pe jumătate orb, și gândurile i-ar fi fost înșirate în detalii strălucitoare.

Prima descoperire fu că se îndrăgostise de Charlene și că nu îi păsa deloc că fusese crescută într-un bordel.

A doua fu că dorința această profundă nu avea să se ofilească niciodată. Era o atracție elementară, de parcă ea ar fi fost polul nord, iar el acul unei busole, și străbătuse tot globul până să ajungă în cele din urmă acasă. În brațele ei.

A treia străfulgerare de o claritate orbitoare fu faptul că nu îi păsa unde trăia, atâta timp cât ea era acolo. Putea numi un asociat de încredere, care să administreze ferma lui din Trinidad. Dacă rămânea în Anglia, își putea ocupa locul în Parlament și putea susține personal abolirea sclaviei, așa cum sugerase Charlene în prima seară în care o întâlnise.

Viitoarea lui ducesă era atât de înțeleaptă. Și arzător de pasională. Anglia nu avea să fie niciodată rece cât timp se afla în brațele ei.

Nu știa însă dacă și ea simțea la fel. Nu putea să creadă că ea se prefăcuse noaptea trecută. Nu avea cum să fie o actriță atât de talentată. Dacă îl iubea, dacă voia să îl accepte, avea să se căsătorească cu ea și să nu mai plece niciodată de lângă ea, cât timp

trăia. Voise să cumpere respectabilitatea căsătorindu-se cu femeia corectă. Dar James nu trebuia să fie atât de respectabil.

Putea fi și renegat, și duce. Asta era cea de-a patra și ultima descoperire. Cea care îl făcu să întoarcă armăsarul și să se îndrepte spre casă. Conduse calul pe lângă o gaură zimțuită din dalele de piatră. Ar fi preferat să se afle pe un câmp deschis, ca să-i poată oferi bidiviului un galop îndelungat, dar, dacă trebuiau să învețe să se descurce pe străzile înguste ale Londrei, aveau s-o facă.

Ea avea să fie refugiul lui, în Anglia sau în Indiile de Vest. Nu conta unde.

Când ajunse la casa lui din oraș, îi dădu rândașului frâiele și urcă grăbit scările. Se auzeau voci din camera lui, așa că probabil ea se trezise. Nu mai avea răbdare să îi spună tot ce descoperise. Deschise ușa. Charlene era în genunchi în fața lui Flor, care stătea pe un scaun lângă foc.

— Scumpo, ducele nu se îndrăgostește de fata smintită, o auzi el pe Charlene.

— Vrei să spui că tata nu te iubește? se încruntă Flor. De ce nu?

— Nu știu... viața e complicată.

— Dar tu îl iubești, nu? Pe mine mă iubești?

Vocea lui Flor se poticni, și fata păru gata să izbucnească în lacrimi.

— Te iubesc, foarte mult, spuse Charlene. Dar trebuie să plec.

— Fiindcă nu ești Lady Dorothea.

— Cam așa ceva. Durerea și frustrarea din vocea lui Charlene erau reale, și aceasta fu toată dovada de care avea nevoie James. Trebuie să plec, scumpo, repetă Charlene.

James păși în cameră.

— De ce?

— Da, de ce?

Ochii lui Flor aveau o sclipire feroce.

Charlene se întoarse de la o pereche de ochi verzi la cealaltă.

— Fiindcă tu ești duce și eu sunt o... Ridică bărbia aceea ascuțită și îl privi sfidătoare. Nu voi fi niciodată proprietatea cuiva. Nu mă poți ispiti. Nu voi fi niciodată amanta ta.

— Ce e o amantă? întrebă Fluor.

Charlene se poticni.

– Oh, scumpo.

Își îndreptă tivul fustei și se ridică.

– Trebuie să plec, spuse ea precipitat și fugi din cameră.

– Charlene, strigă Flor. Nu pleca!

Miji ochii și își puse pumnii în sold.

– Tată, fugi după ea! porunci ea. Adu-o înapoi.

James se aplecă să sărute capul adorabil al fiicei lui, apoi făcu exact ce îi spusese.

Capitolul 31

– Cine fuge acum, Charlene? îl auzi pe James strigând.

O prinse la poartă și o apucă de umeri, răsuflând greu.

Charlene privi în sus, spre cerul cenușiu, clipind din pricina lacrimilor. În curând avea să plouă.

– James, lasă-mă să plec. Se smulse cu ușurință din strânsoarea lui. Mă faci să fiu slabă, și nu-mi pot permite asta.

– Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc, spuse el, cu o privire uimită. Nimeni nu te poate face slabă.

– Tu mă faci, hohoti ea, bătându-l cu pumnii în piept. Mă faci să fiu slabă de dorință. Și eu nu pot... nu pot fi amanta ta. Te rog să nu mi-o ceri.

James scutură din cap.

– Cine a spus că vreau să te fac amanta mea? Habar nu am de unde ai scos asta.

– Tu ai spus că mă vei duce într-o tavernă, într-o rochie strâmtă. Ce e asta, James? Nu e asta situația unei amante?

El se lovi cu palma peste frunte.

– Nu aveam de gând să-ți cer să fii amanta mea, Charlene.

– Dar eu nu pot merge în Indiile de Vest, nu vezi asta? Trebuie să stau aici cu Lulu și cu mama. Nu mă poți sfâșia în felul acesta.

– Oh, Charlene. Dumnezeule, ce idiot sunt. Își lipi fruntea de fruntea ei. Vreau să călătoresc cu tine, ar fi cea mai uimitoare experiență. Dar putem aștepta. Putem rămâne în Anglia o vreme.

Aveai dreptate. În privința tuturor lucrurilor. Eu mă temeam de relații, mă temeam să îmi permit să simt dragostea. Mă temeam să nu o pierd pe Flor. Și... pe tine. Am crezut că, dacă îmi închi-deam inima, nu aveam să fiu rănit.

Charlene își ținu răsufierea. Se întinse și îi atinse bărbia, aco-perită de țepii unei bărbii negre nerasă de câteva zile.

— Sunt atât de fericită că ai înțeles câtă nevoie are Flor de tine.

— Tu ai nevoie de mine? o întrebă el, cu o privire vulnerabilă.

Charlene dădu capul pe spate și se uită la norii care se adunau.

— Am, șopti ea. Dar nu contează. Suntem prea diferiți.

— Eu nu am stofă de duce, spuse el. Oricum, nu pot fi un duce cum a fost tatăl meu. Și tu ești foarte nepotrivită pentru poziția de ducasă, Charlene, dar ești potrivită pentru mine. Ești puternică, iubitoare și nu te temi de mine, nici măcar un pic.

Se temea de el chiar acum. Fiindcă spunea exact replicile pe care le scrisese ea pentru el, cuvânt cu cuvânt.

— James, te rog, știu că îți închipui că vorbești serios, dar e numai atracția sălbatică dintre noi. În câteva săptămâni o să-mi mulțumești că te-am eliberat. Nimic nu s-a schimbat. Sunt tot fică ilegală, născută într-un bordel.

— Totul s-a schimbat, spuse el. Eu m-am schimbat. Nu voi fi niciodată un duce cum a fost tatăl meu. Sau un duce cum ar fi fost fratele meu. Dar tu mi-ai arătat drumul pentru a deveni un om nou.

Ea privi în arcada verde a ochilor lui.

— Manufactura e aproape terminată, spuse el. Vreau să fie un refugiu și o școală pentru fetele tinere și vulnerabile, exact cum ai spus tu.

— Asta e minunat, James.

— Vreau ca tu să o supraveghezi.

— Cum aş putea? Când ai plecat în dimineața asta, m-am gândit cum o să fie când o să mă părăsești. Când te vei sătura de mine. Nu vreau să fiu proprietatea nimănui, niciodată.

— Am plecat fiindcă trebuia să mă gândesc, Charlene. Aveam multe de acceptat. Faptul că am aflat că m-ai mințit și că m-ai

fi lăsat să mă căsătoresc cu Dorothea. Trebuia să fiu sigur, trebuia să fiu sigur că mă iubești. Fiindcă eu te iubesc. Din toată inima.

– Oh, te rog, nu spune asta.

Încercă să plece, dar el o trase înapoi, ținându-i mâna pe pieptul lui.

– De ce nu? Întrebă el.

– Fiindcă te-am mințit. Cum poți să mă iubești?

– Și dacă îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-ai mințit? Pentru că a fost Charlene, nu Dorothea, care a năvălit în viața mea, m-a trântit la podea și mi-a prins inima?

Inima lui bătea liniștită sub mâna ei. Oare spunea adevărul?

– Tu poți să mă ierți pe mine? Întrebă el, mângâindu-i părul. Nu eram pregătit să te găsesc. Nimeni nu poate fi pregătit pentru o forță a naturii precum Charlene.

– Eu sunt o forță a naturii? Eu sunt... Charlene clipi. Tu ești cel care pare să stea întotdeauna la prora unei corăbii, îndreptându-se spre furtună.

– Atunci imaginează-ți că strig în vântul puternic, încercând să găsesc cuvintele care ne vor salva pe amândoi de la deznădejde. Ascultă, te rog ascultă.

Îi atinse vârfurile degetelor cu degetele lui, așa cum le ținea pe piept. Contactul acesta ușor o făcu să ridice ancora și să pornească în largul unei mări de posibilități.

Să asculte.

Roțile trăsurii huruind în afara porții.

Mama ei, spunându-i că ura semăna ciudat de mult cu dragostea.

Kyuzo, spunându-i să nu renunțe la dragoste. Să respire.

„Așteaptă.

Ascultă.”

Închise ochii. În centrul liniștit al inimii ei era ceva. Atât de nou, că l-ar fi putut trece ușor cu vederea. Un lujer subțire de speranță. Crescând printre sfărâmurile de cărămidă și mortar, pe care le folosisese ca să își fortifice inima.

– Am auzit. Deschise ochii. Dar tot trebuie să plec. Se îndepărta. Te rog, lasă-mă să plec. Nu te poți căsători cu mine. Ești duce.

– Ai dreptate.

La naiba. Charlene nu voia să aibă dreptate.

— Atunci... trebuie să plec.

James îi ridică bărbia.

— Ai dreptate, spuse el. Și te înșeli. Ducii nu se căsătoresc cu femei ilegite crescute în bordeluri. E un fapt. Totuși, eu nu prea sunt duce. Eu sunt Calamitatea Sa, o făcătură degenerată și necivilizată. Și mai sunt un bărbat care se teme teribil să nu te piardă. Îi cuprinse obraji în palme. Ți-aș putea pune întrebarea pe care vreau să ți-o pun, și tu ai putea spune nu. Și asta m-ar ucide.

Charlene nu mai luptă. Dacă el credea că i-ar fi putut spune vreodată nu, se înșela.

— Nu vreau să fi proprietatea mea sau să te controlez, spuse el. Sunt mândru de puterea ta. Vei fi o calamitate totală ca ducesă și un partener de afaceri provocator și exigent.

Charlene râse, fiindcă, dacă nu ar fi răs, s-ar fi pus pe plâns.

— Presupun că nu vom fi invitați la multe petreceri.

— Nu, presupun că nu.

Charlene deveni serioasă.

— Biata Dorothea! O să fie distrusă.

— Nu neapărat. Nimeni nu trebuie să știe că tu ai fost pe domeniul meu. Pot să creadă că te-am întâlnit la Pink Feather. Lasă-i să creadă că sunt un monstru, că am părăsit-o la altar. Voi fi și mai dezastruos, și ea va fi partea vătămată. Sunt destul de sigur că mama ei, contesa, nu va corecta această părere greșită.

— Ai dreptate. Nu am văzut lucrurile în felul acesta. Deci, atunci când oamenii ne vor întreba cum ne-am cunoscut...

— Vom spune că ne-am întâlnit la un bal Cyprian, și eu te-am luat pe sus, te-am scos de acolo și ți-am tras-o zdravăn.

Ea îl pocni în umăr.

— Dar Flor... nu va intra în înalta societate cu o mamă ca mine.

— Câte obstacole mai ai de gând să inventezi? Vreau ca Flor să se bucure de orice avantaj, vreau să fie o doamnă desăvârșită, dar la ce i-ar folosi toate astea fără o mamă care să o iubească cu adevărat? La nimic. Viața nu e nimic fără dragoste. Asta m-ai învățat tu.

— Ne vor ocoli și ne vor ostraciza.

– Am prieteni. Și la fel și tu. Sunt dispus să stau aici în Anglia cu tine până când vor crește copiii, ca să poată călători și ei cu noi.

– Oh, deci acum avem copii? zise Charlene râzând.

El încuviință.

– Vor avea ochii mei verzi și bărbia ta încăpățânată.

– James.

– Da, iubirea mea?

– Nu mi-ai pus încă întrebarea.

– La naiba! Ai dreptate.

Se lăsă să cadă într-un genunchi, pe dalele tari de piatră.

– Charlene Beckett, din Covent Garden, vei fi cea mai dezas-truoasă ducasă pe care a văzut-o vreodată Londra? Vei doborî la pământ pe oricine te jignește și îl vei strangula? Vei fi campioana lui Flor și o vei iubi orice s-ar întâmpla?

Inima ei amenința să se reverse odată cu norii.

– Uneori sunt tristă, James, și nu pot s-o ascund. Există lucruri care mă înfurie. Fete abuzate, abandonate, bătute. E o lume atât de aspră și de dificilă, și eu vreau să fac ceva, dar nu le pot salva pe toate. Și asta mă împovărează.

– Atunci hai să facem ceva împreună. Tu doar îți imaginezi, și eu o să fac să se întâmple. Toată averea asta blestemată va folosi la ceva.

Ea închise ochii. O picătură de ploaie îi izbi obrazul. O lacrimă o urmă.

Când deschise ochii, James ținea în mână o cutie de catifea. Scoase inelul mamei lui.

– Căsătorește-te cu mine, și toată lumea bună poate să se ducă învârtindu-se.

Mai multe picături săriră jucăușe ca niște diamante.

Inima lui Charlene se opri. Și apoi începu să bată din nou, într-un ritm necunoscut, galopant.

– Da, o, da, James. Da.

El se ridică și o luă în brațe, sărutând-o în timp ce cerul se deschidea deasupra lor și ploaia le boteza făgăduința.

Fu un sărut vijelios.

Primul sărut din restul vieții lor.

Epilog

Trei luni mai târziu

Clopoțelul sună la ușa dinspre est a fabricii de cacao din Guilford, la amiază. Charlene răspunde. Afară tremura o fată cu ochi căprui speriați, cu nasul și cu obrajii înroșiți de frig. Haina ei era jalnic de subțire, și nu avea nici un cufăr cu ea. Rareori aveau.

– Am auzit că aș putea veni aici dacă nu am unde să merg în altă parte, șopti fata, cu dinții clănțănind.

– Intră. Charlene îi cuprinse umerii slăbuți și o conduse în salonul de abia terminat, cu focul lui strălucitor. Cum te numești, scumpo?

Fata plecă ușor capul, uitându-se la ghetetele acoperite de noroi.

– Mary, domnișoară.

– De unde vii?

– Am venit pe jos de la Bramley, domnișoară.

– Probabil că ești înghețată. Vino, stai jos, o să-ți fac o ciocolată fierbinte. Charlene o lăsă pe fată pe sofa de lângă foc. Avem una nouă, strigă ea.

După câteva minute, Diane coborî în fugă treptele ducând un șal călduros de lână, iar Linnet sosi cu o tavă încărcată de biscuiți și cacao într-un ibric de argint, cu mâner de lemn și gât lung și subțire.

Cele trei femei se opriră pentru o discuție șoptită.

– Numele ei e Mary, spuse Charlene. Pare să aibă între cinci-sprezece și șaisprezece ani.

– Vânătați vizibile? întrebă Diane.

– Slavă Cerului, nu. Dar se teme de ceva.

— Vom aranja în curând asta, spuse Linnet cu un semn hotărât.

În salonaș, Diane așează șalul pe umerii lui Mary.

— Cum ne-ai găsit, Mary?

— Am auzit de la o fată care lucrează la Angel Posting House. Nu am unde în altă parte să merg. Umerii i se lăsară sub șalul de un galben vesel. Tata a murit, dintr-odată, și au vândut ferma. O să plec să îmi caut norocul în Londra dacă... dacă nu găsesc de lucru aici, spuse ea mușcându-și buzele.

— Nu ai nici o rudă la care să mergi? întrebă Charlene.

— Nu am pe nimeni, domnișoară. Tata era singurul pe care îl aveam... Mary prinse în mâini materialul țesut în casă al fustei, luptându-se cu lacrimile.

Avea să fie o pradă ușoară pe străzile înghețate ale Londrei. O fată naivă de la țară, cu fața dulce. Și singură.

Charlene trebuia să îi spună lui James că aveau nevoie de mai multe paturi. Fetele veneau neconținut. Fugind de pericol, de sărăcie, de abuzuri. Acum erau cincisprezece. Prevăzătoare la început, aflau în curând că manufactura de cacao le oferea adăpost, le învăța o meserie folositoare, le dădea o plată și câteva lecții foarte neobișnuite de autoapărare.

— Ea cine e?

Mama lui Charlene intră în cameră, învelită într-un șal roșu de lână. Tusea ei aproape dispăruse. Charlene zâmbea satisfăcută ori de câte ori observa o nouă îmbunătățire. Oasele ascuțite ale feței se îndulciseră. Părul blond argintiu își recăpătase strălucirea. Măinile îi erau mai ferme și ochii mai strălucitori.

— Ea e Mary. Charlene îi zâmbi încurajator fetei. Va sta cu noi în seara asta și oricât va avea nevoie.

Mary se relaxă vizibil în timp ce pălăvrăgeau și beau ciocolată, dar ochii ei păstrau expresia chinuită a unei fete care a înfruntat deznădejdea și nu poate să creadă că mai există pe lume ceva atât de bun ca o ceașcă gratuită de ciocolată caldă.

Charlene o lăsa pe Mary, încălzită și hrănită, în grija lui Diane și a mamei ei. În timp ce se îndrepta spre camera experimentală, căutându-l pe James, Lulu și Flor se repeziră pe coridor, întâmpinând-o.

– Charlene, strigară ele într-un glas.

– Vino repede, spuse Flor, cu ochii ei întunecați dansând.

O prinseră de mâini, târând-o cu ele. Râzând, Charlene se pre-dă valului de încântare. Se înțelegeau atât de bine, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea; pornirea impulsivă a lui Flor de a experi-menta viața echilibra înclinația lui Lulu de a evada în imaginație.

La ușa camerei experimentale, cele două fete schimbă priviri anticipative.

– Ce-i asta? întrebă Charlene.

Ele se mulțumiră să zâmbescă, deschizând ușa cu o plecăciu-ne și întinzând brațele ca să o împingă în cameră.

Pentru o clipă, Charlene nu văzu nimic în aburul cu miros de cacao. Apoi apăru o siluetă înaltă, impozantă.

– Charlene, spuse James, trăgându-i numele cu vocea lui adâncă, seducătoare.

O cămașă albă de in atârna în voie pe pieptul lui formidabil, și sprâncenele negre se arcuiău deasupra ochilor verzi. Își sufle-case fără rușine mânecile și se descheiasă la nasturii de sus de la cămașă.

Fiindcă știa ce efect avea asta asupra ei.

Charlene înghiți.

– Duce.

Înclină capul cu un gest stăpânit, dar în stomac îi dansau fluturi.

– Arată-i, arată-i, strigă Lulu, prinzându-l de picioare.

Charlene observă de abia atunci că el stătea în fața unui șevalet drapat cu catifea roșie. Când îi rostea numele în felul acela păcătos, nu-l putea vedea decât pe el.

James o prinse pe Flor de fustă și îi sărută creștetul capului. Acum era mult mai iubitor cu ea. La rândul ei, Flor învăța să-și controleze temperamentul și să folosească mijloace de convingere mai potrivite, ca să facă lumea să danseze pe melodia ei.

James se înclină în fața spectatoarelor lui.

– Vă prezint cea mai tentantă, cea mai ispititoare cacao din toată lumea. Dădu la o parte catifeaua de pe șevalet, descoperind un anunț scris cu litere de mână.

— Cacao Ducesa, citi tare Charlene. Pură. Concentrată. Delicioasă. Literele roșii erau trasate peste unul dintre tablourile fantastice ale castelului Guilford în ruine, pictat de Lulu.

Flor și Lulu începură să bată din palme.

— Ce pictură frumoasă, Lulu, spuse Charlene.

Sora ei zâmbi.

— Nu o să mă satur niciodată să pictez castelul.

— Dar, James, nu poți să-i spui Ducesa, îl dojeni Charlene.

— De ce nu?

— Fiindcă ai putea la fel de bine să îi spui Cacao Scandaloasă sau Cacao Dezastruoasă, fiindcă oamenii nu o vor cumpăra dacă e asociată cu mine.

James râse, un sunet minunat pe care îl auzea din ce în ce mai des.

— M-am gândit la ambele nume, dar m-am hotărât la Ducesa. Și cine nu o să vrea să o cumpere din cauza unui nume nu e un client preferat.

Charlene îl privi pe sub gene. Era întotdeauna atât de sigur pe el. O lăsa fără suflu.

Flor chicoti.

— Ce-ar fi să-i spunem Cacao Fără Bonetă?

James chicoti.

— Îndrăznesc să spun că fetițele care se numesc Flor o vor cumpăra. O trase de coadă. Dar eu rămân la Ducesa. Cel mai provocator și plăcut nume dintre toate.

Ochii lui verzi îi făgăduiră lui Charlene că, de îndată ce rămâneau singuri, avea să îi arate cât de îndrăznețe puteau deveni ducesele dacă erau încurajate așa cum scrie la carte. Obrajii ei se înroșiră de anticipație.

— Acum fugiți de aici, fetelor, spuse James. Charlene trebuie să guste noua mea formulă, și, dacă spune că e gata, o s-o pun pe Josefa să vă facă un ibric.

— Oh, da, te rugăm! exclamă Lulu.

O luă pe Flor de mână și ieșiră din cameră.

— Ne vom muta în curând la Londra, ca să-ți ocupi locul în Parlament, spuse Charlene. Chiar vrei să îi provoci cu asta? Arată spre reclamă. Vor fi încă destule bârfe și ranchiună.

– O să te îmbrac în stacojiu și o să te sărut pe dușumeaua Parlamentului dacă asta vreau. Nu pot să ne conducă viața.

Când auzi așa ceva, ea nu-și putu reține un zâmbet.

– Ești teribil, spuse ea fără convingere. De mine nu-mi pasă... dar există Flor, Lulu și... alte motive.

El își încreți fruntea.

– Alte motive?

Ea îi duse mâna la pânțe.

– Acest alt motiv.

El o privi în ochi.

– Chiar?

– Nu sunt sigură... dar cred că da...

– Oh, Charlene. Căzu în genunchi și o sărută pe pânțe. Duce-sa mea dezastruoasă.

Charlene îi răvăși părul și îl trase mai aproape. Viața pe care o aleseseră nu avea să fie niciodată ușoară. Dar era a lor. Și erau mai fericiți decât ar fi avut dreptul să fie.

El o sărută până sus, oprindu-se ca să îi testeze sânii înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

Avea gust de cacao, bogat și picant.

Nu avea să se sature niciodată de el.

Mulțumiri

Nici un vis nu ar deveni realitate fără dragostea și sprijinul enorm al familiei și al prietenilor. Îi sunt foarte recunoscătoare soțului meu pentru că aprinde focurile, gătește și mă iubește cu o dragoste puternică și arzătoare. Le sunt recunoscătoare părinților mei care s-au asigurat că odrasla lor va fi toată viața un șoarece de bibliotecă iubitor de artă, ticsind casa de literatură și muzică. Frații mei, în special scumpa mea Amelia, sunt consultații mei creativi și o sursă constantă de inspirație.

Am fost binecuvântată cu cei mai incredibili prieteni scriitori și parteneri critici: Tessa, Courtney, Kerensa, Laura, Rachel, Lisa, Maire, Delilah, Darcy, Meljean, Piper, Pintip, Sheri, Evelyn, Patty – vouă vă datorez totul.

Mulțumiri nespuse agentului meu fantastic, Alexandra Machinist, editorului meu care face minuni, Amanda Bergeron, și uimitoarei sale asistente, Elle Keck. Toată recunoștința mea întregii echipe Avon Books, inclusiv lui Carrie Feron, Pamelei Jaffee, lui Tom Egner, lui Karen Davy și lui Nicole Fisher. Nu există nici un loc ca Avon, și faptul că am fost cu voi a fost călătoria mea dincolo de curcubeu. Îi îmbrățișez pe cei de la Nonfiction Vixens pentru vinul roșu de Malbec, pentru ciocolată, pentru toate convorbirile de pe Skype la miezul nopții sau în zori și pentru că au fost suflete pereche. E rândul meu să țin jurnalul de călătorie.

În cele din urmă, sunt onorată să aparțin talentatei comunități Dream Weavers 2014, ale cărei suport și încurajare au însemnat atât de mult. Și o mulțumire foarte specială celor de la Romance Writers of America®, în special lui Carol Ritter, pentru că a oferit premiul Golden Heart® autorilor nepublicați, dăruind speranță și o șansă de aur scriitorilor, visătorilor și credincioșilor.